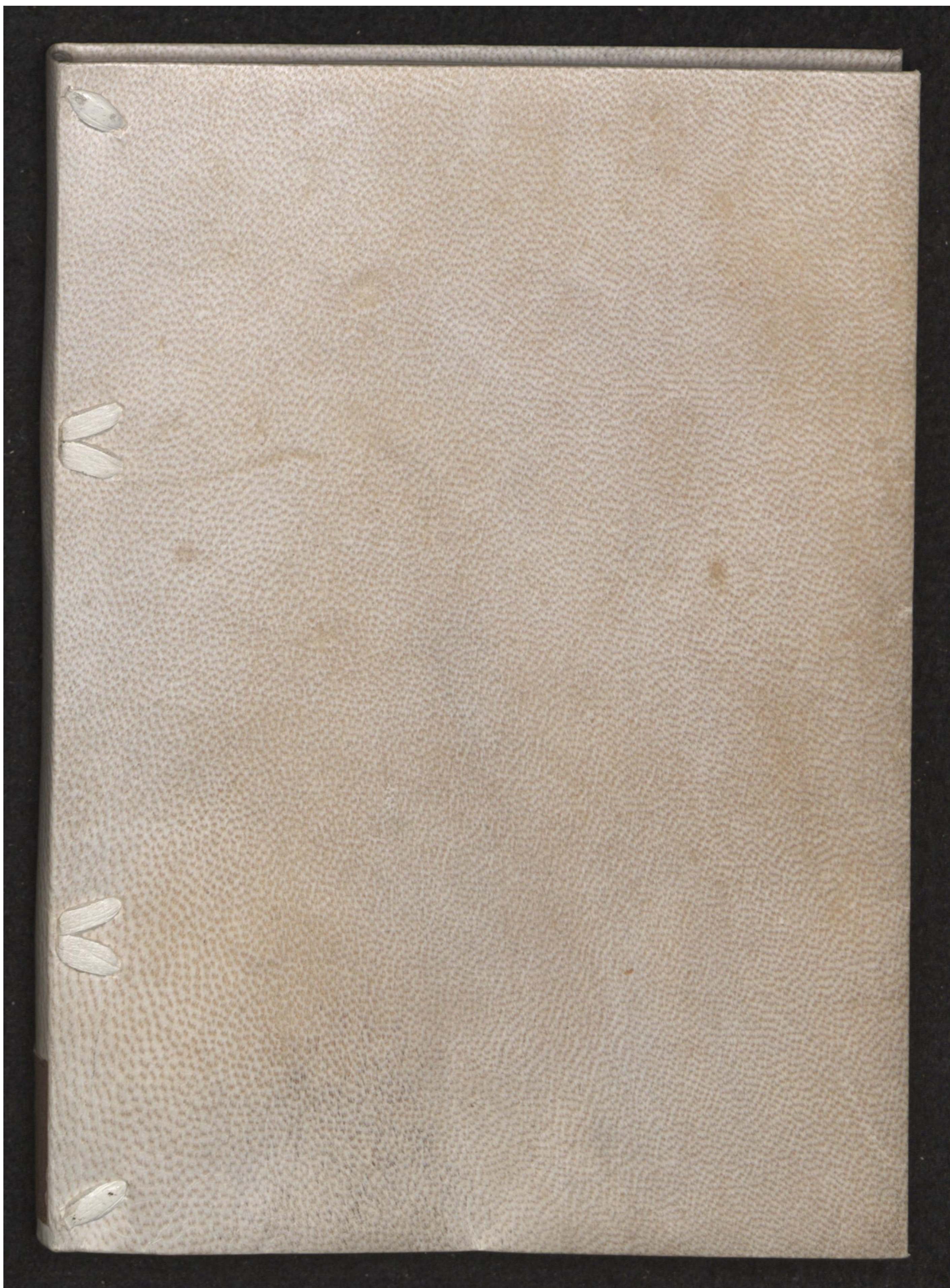
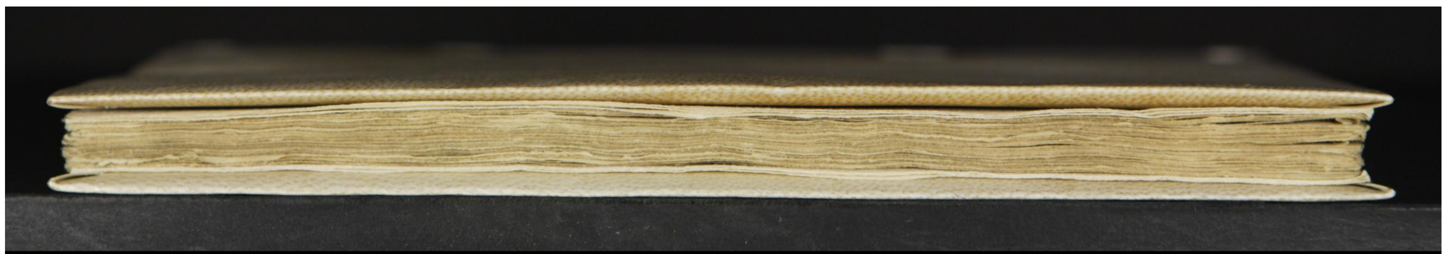

1
6
46

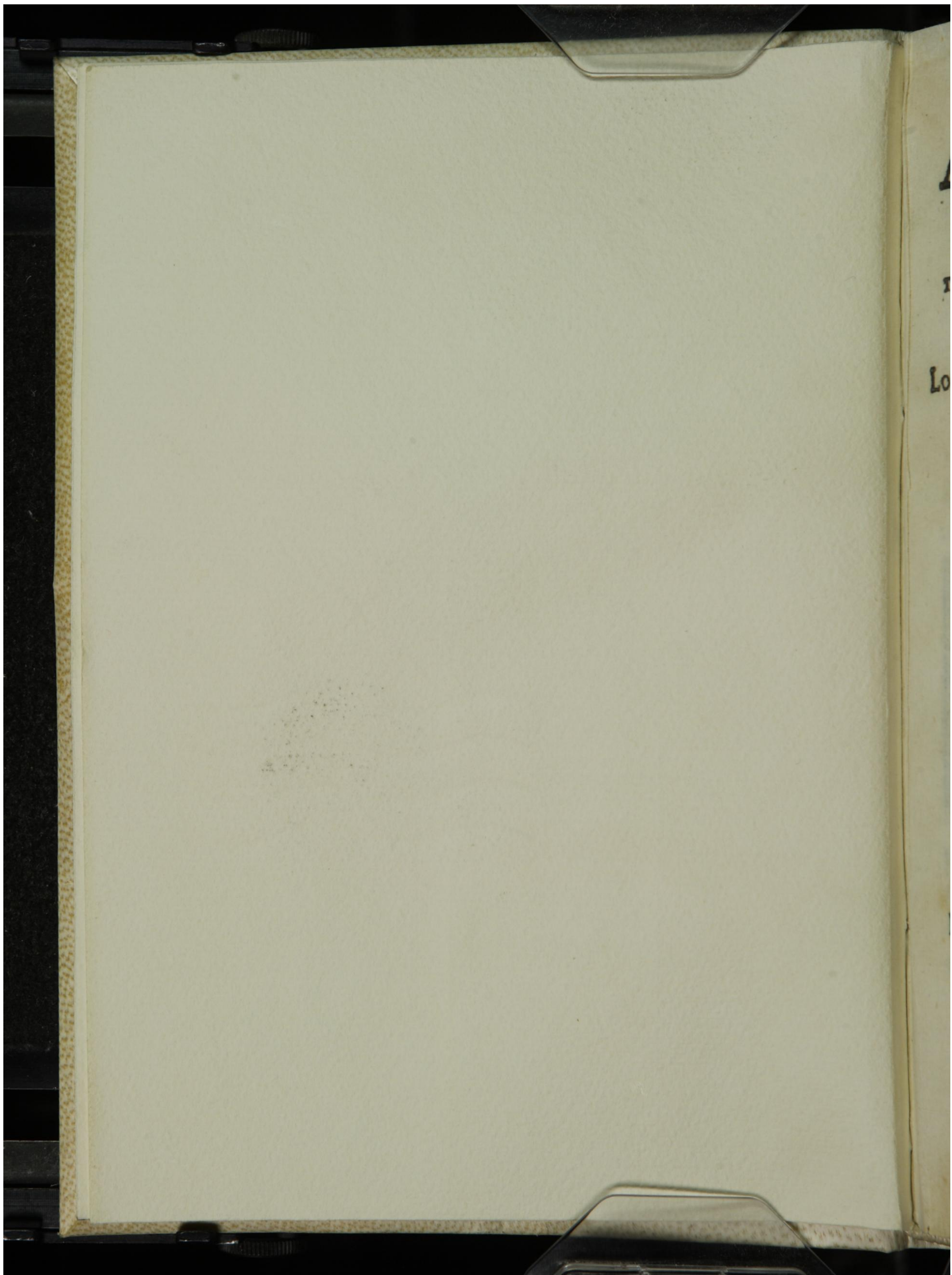

ΛΟΓΓΟΥ

ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ,

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΤΤΑΡΑ.

Longi Pastoralium, de Daphnide & Chloë.

LIBRI QVATVOR.

Ex Bibliotheca Aloisij Alamannij.

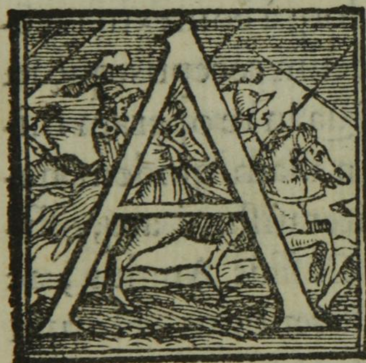
Florentiæ, Apud Philippum Iunctam.
M D I I C.
SVPERIORVM PERMISSV.

II

CLARISSIMO VIRO BACCIO VALORIO I. C. EQVITI, AC SENAT. FLORENTINO.

Raphaël Columbanius S. P. D.

CCEPI nuper ex Bibliotheca ornatissimi viri, Græcarumq; literarũ peritissimi, Aloisij Alamannij, inspicienda Longi Pœmenica. Quæ cum diligenter legissem, & cum doctis sanè viris lectionem illam communicassem, ita nobis arridere cœpit hic Auctor, tum ob sermonis puritatem atq; elegãtiam, tum ob ma-

teriæ festiuitatem, vt propè facinus nos admissuros fuisse duxerimus, si (quantum in nobis esset) huiusmodi opus diutius in tenebris delitesceret: præsertim cum scirem illud à studiosis vehementer desiderari. Verumenimuerò duo me scrupuli malè habebant. Alter, quòd cum Alamannij codex solerter à quopiam collatus antea fuisset cum alio exemplari, nonnullæq; variæ in eius margine lectiones appositæ essent, nō valdè mihi perspicuum atq; compertum erat, num esset quandoq; à contextu recedendum, illis in eius locum receptis, quæ in margine legerentur. Qua in re operam mihi suam non ingratam illam quidem nauarunt viri omnium literatissimi atq; officiosissimi, Herricus Cuffius Anglus, ac Marcellus Adrianus Florentinus. Horum etenim perspicaci iudicio meum reddidi exemplar quàm fieri potuit maximè expurgatum. Alter scrupulus erat, locos aliquot, qui manci esse videbantur, siqua ratione possem, ope alicuius fidelioris exemplaris

restituere,

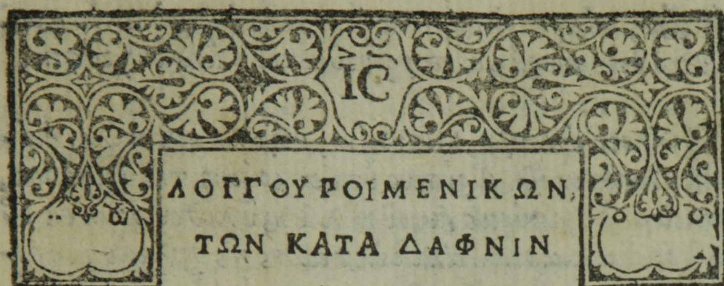
restituere, ac vulnera; quæ iucundissimo scriptori inflicta forent, penitus sanare. Cui profectò rei, vir doctissimus, literisq́; humanioribus restituendis natus, Fuluius Vrsinus magno quidem auxilio fuit; quippe qui nostrum codicem cum tribus suis mss. Romæ contulit, lectionumq́; diuersitates ad nos transferendas amantissimè curauit: totum tamen ex animo meo scrupulum euellere nequiuit. Siqua igitur loca mutila adhùc restant, alius quispiam codices nactus fideliores, ijs medicinam afferet, suūq; nitorem ac dignitatem pulcherrimo Auctori aliquando restituet. Ego quod potui, id alacriter, seduloq́; pręstiti. Ad calcem verò operis, scripturæ varietates tum nostri codicis, tum Vrsinianorum attexui, quò lectori, eius, quam vellet, lectionis sequendę optio daretur; Quibus nonnulla etiam, te præcipuè iubente, inserui, paucula mehercule ac tenuia, quæ, dum liber excuderetur, in rudiorum gratiam obiter adnotáda succurrerunt. Tibi autem, vir Clarissime, po-

litissimum,

litissimum hunc scriptorem lubens eò potissimùm nuncupaui; quia, vt olim de Æsopo dixit Philostratus. φοιτῶσιν οἱ μῦθοι παρὰ τὸν Αισωπον, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελεῖται. ita quoq; elegantiores ipsæ Musæ sponte sua ad te accedere mihi videntur, &, siquid talium elegantiarum est, in aram tuam deponere, propterea quòd & ipsas, & earum studiosos singulari quodam amore prosequeris, ijsq; gratissimum te præstas. Quod quidem ego præ cæteris optimè expertus sum; innumeris enim me beneficijs tua solùm bonitate ductus semper ornasti, ac cotidie ornas: pro quibus (vt vires ingenij mei imbecillæ natura sunt, fortuna etiam imbecilliores) parem gratiam tibi nunquã me non dicam relaturum, sed ne acturum quidem spero. Verùm instituti mei non est hæc modò commemorare: illud certè nunquam silebo, te omnium, qui studijs honestarum artium dediti sunt, politioresq; Musas colunt, esse tanquam Mæcenatem alterum, talemq; ab optimis quibusq;

busq;

busq; haberi, laudibusq; hoc etiam nomine in cœlum ferri. Tuæ igitur humanitatis erit, quicquid hoc munusculi est, hilari vultu accipere, animumq; non rem ęstimare. De me autem ea tibi omnia polliceri velim, quę à tui obseruantissimo expectari possunt. Vale. Florent. Kal. August. MDLXXXXVIII.

ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ, ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ν Λέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει νυμφῶν, θέαμα εἶδον κάλλιστον ὧν εἶδον. εἰκόνος γραφήν, ἱστορίαν ἔρωτος. καλὸν μὲν καὶ τὸ ἄλσος, πολύδενδρον, ἀνθηρόν, κατάῤῥυτον. μία πηγὴ πάντα ἔτρεφε, καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα: ἀλλ' ἡ γραφὴ τερπνοτέρα, καὶ τύχην ἔχουσα περιττήν, καὶ τέχνην ἐρωτικήν: ὥστε πολλοὶ τῶν ξένων κατὰ φήμην ἤεσαν, τῶν μὲν νυμφῶν ἱκέται, τῆς δὲ εἰκόνος θεαταί. Γυναῖκες ἐπ' αὐτῆς τίκτουσαι, καὶ ἄλλαι σπαργάνοις κοσμοῦσαι παιδία ἐκκείμενα· ποίμνια τρέφοντα· ποιμένες ἀναιρούμενοι· νέοι συντιθέμενοι· λῃστῶν καταδρομή· πολεμίων ἐμβολή· πολλὰ ἄλλα καὶ πάντα ἐρωτικὰ ἰδόντα με καὶ θαυμάσαντα, πόθος ἔσχεν ἀντιγράψαι τῇ γραφῇ. καὶ ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος, τέτταρας βίβλους ἐξεπονησάμην, ἀνάθημα μὲν ἔρωτι, καὶ νύμφαις, καὶ Πανί: κτῆμα δὲ τερπνὸν πᾶσιν ἀνθρώποις. ὃ καὶ νοσοῦντα ἰάσεται· καὶ λυπούμενον παραμυθήσεται· τὸν ἐρασθέντα ἀναμνήσει· τὸν οὐκ ἐρασθέντα παιδεύσει. πάντως γὰρ οὐδεὶς ἔρωτα ἔφυγεν, ἢ

ὑπόθεσις τῆς πραγματείας.

Τί τὸ τέλος τῆς συγγραφῆς.

φεύξεται, μέχρις ἂν κάλλος ᾖ, καὶ ὀφθαλμοὶ βλέπωσιν. Ἡμῖν δὲ ὁ θεὸς παράσχοι σωφρονοῦσι τὰ τῶν ἄλλων γράφειν.

Διήγησις. Πόλις ἐστὶ Λέσβου, Μιτυλήνη, μεγάλη καὶ καλή. διείληπται γὰρ εὐρίποις ὑπεσρεούσης τῆς θαλάττης, καὶ κεκόσμηται γεφύραις ξεστοῦ καὶ λευκοῦ λίθου. νομίσεις οὐ πόλιν ὁρᾶν ἀλλὰ νῆσον. ἀλλὰ ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης ὅσον ἀπὸ σταδίων εἴκοσιν, ἀγρὸς ἦν ἀνδρὸς εὐδαίμονος κτῆμα κάλλιστον· ὄρη θηροτρόφα· πεδία πυροφόρα· γήλοφοι κλημάτων· νομαὶ ποιμνίων· καὶ ἡ θάλασσα προσέκλυζεν ἐν ἠιόνι, ἐκτεταμένης ψυχαγωγῇ μαλθακῆς. ἐν τῷ δὲ τῷ ἀγρῷ νέμων αἰπόλος Λάμων τοὔνομα, παιδίον εὗρεν ὑπὸ αἰγὸς τρεφόμενον. δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη καὶ βάτων, καὶ κιττὸς ἐπιπλανώμενος, καὶ πόα μαλθακή, καθ' ἧς ἔκειτο τὸ παιδίον. Ενταῦθα ἡ αἲξ θέουσα συνεχές, ἀφανὴς ἐγίνετο πολλάκις. καὶ τὸν ἔριφον ἀπολιποῦσα, τῷ βρέφει παρέμενε. φυλάττει τὰς διαδρομὰς ὁ Λάμων, οἰκτείρας ἀμελούμενον τὸν ἔριφον. καὶ μεσημβρίας ἀκμαζούσης κατ' ἴχνος ἐλθών, ὁρᾷ τὴν μὲν αἶγα πεφυλαγμένην περιβεβηκυῖαν, μὴ ταῖς χηλαῖς βλάπτοι πατοῦσα. τὸ δὲ, ὥσπερ ἐκ μητρῴας θηλῆς τὴν ἐπιρροὴν ἕλκειν τοῦ γάλακτος. καὶ θαυμάσας ὥσπερ εἰκὸς ἦν, πρόσεισιν ἐγγύς, καὶ εὑρίσκει παιδίον ἄρρεν μέγα καὶ καλόν, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἔκθεσιν τύχης ἐν σπαργάνοις κρείττοσι. χλαμύδιόν τε γὰρ ἦν ἁλουργές, καὶ πόρπη χρυσῆ καὶ ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐβουλεύσατο μόνα τὰ γνωρίσματα βαστάσας, ἀμελῆσαι τοῦ βρέφους. ἔπειτα αἰδεσθεὶς, εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται, νύκτα φυλάξας, κομίζει πάντα πρὸς τὴν γυναῖκα Μυρτάλην, καὶ τὰ γνωρίσματα, καὶ τὸ παιδίον, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. τῆς δὲ ἐκπλαγείσης, εἰ παιδία τίκτουσιν

αἶγας,

αἶγας, ὁ δὲ πάντα αὐτῇ διηγεῖται. πῶς εὗρεν ἐκκείμενον· πῶς εὗρε τρεφόμενον· πῶς ᾐδέσθη καταλιπεῖν ἀποθανούμενον. δόξαν δὴ κἀκείνῃ, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι, τὸ δὲ παιδίον αὐτῶν ἐπονομάζουσι, τῇ δὲ αἰγὶ τὴν τροφὴν ἐπιτρέπουσιν. ὡς δ' ἂν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου ποιμενικὸν δοκοίη, Δάφνιν αὐτὸν ἔγνωσαν καλεῖν. Ἤδη δὲ διετοῦς χρόνου διικνουμένου, ποιμὴν ἐξ ἀγρῶν ὁμόρων νέμων, Δρύας τὸ ὄνομα, καὶ αὐτὸς ὁμοίοις ἐπιτυγχάνει καὶ εὑρήμασι καὶ θεάμασι. Νυμφῶν ἄντρον ἦν, πέτρα μεγάλη, τὰ ἔνδοθεν κοίλη, ἔξωθεν περιφερής, τὰ ἀγάλματα τῶν νυμφῶν αὐτῶν λίθοις ἐπεποίητο. πόδες ἀνυπόδητοι· χεῖρες εἰς ὤμους γυμναί, κόμη μέχρι τῶν αὐχένων λελυμένη· ζῶμα περὶ τὴν ἰξύν· μειδίαμα περὶ τὴν ὀφρύν· τὸ πᾶν σχῆμα, χορεία ἦν ὀρχουμένων. ἡ ὤα τοῦ ἄντρου, τῆς μεγάλης πέτρας ἦν τὸ μεσαίτατον. ἐκ δὲ τῆς πηγῆς ὕδωρ ἀναβλύζον, ῥέεθρον ἐποίει χεόμενον, ὥστε καὶ λειμὼν πάνυ γλαφυρὸς ἐκτέτατο πρὸ τοῦ ἄντρου, πολλῆς καὶ μαλακῆς πόας ὑπὸ τῆς νοτίδος τρεφομένης. ἀνέκειντο δὲ καὶ γαυλοί, καὶ αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι, πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. ἐς τοῦτο τὸ νυμφαῖον ὄϊς ἀρτιτόκος συχνὰ φοιτῶσα, δόξαν πολλάκις ἀπωλείας παρεῖχε. κολάσαι δὲ βουλόμενος αὐτήν, καὶ ἐς τὴν πρότεραν εὐνομίαν καταστῆσαι, δεσμὸν ῥάβδου χλωρᾶς λυγίσας ὅμοιον βρόχῳ, τῇ πέτρᾳ προσῆλθεν ὡς ἐκεῖ ληψόμενος αὐτήν. ἐπιστὰς δέ, οὐδὲν εἶδεν ὧν ἤλπισεν· ἀλλὰ τὴν μὲν, διδοῦσαν πάνυ ἀνθρωπίνως τὴν θηλὴν εἰς ἄφθονον τοῦ γάλακτος ὁλκήν· τὸ δὲ παιδίον ἀκλαγγὶ λάβρως εἰς ἀμφοτέρας τὰς θηλὰς μεταφέρον τὸ στόμα, καθαρὸν καὶ φαιδρόν, οἷα τῆς οἰὸς τῇ γλώττῃ τὸ πρόσωπον ἀπολιχμωμένης, μετὰ τὸν κόρον τῆς τροφῆς. Θῆλυ ἦν τοῦτο τὸ παιδίον. καὶ παρέκειτο καὶ τούτῳ σπάργανα γνωρίσματα, μίτρα διάχρυσος· ὑποδήματα

ἐπίχρυσα· καὶ περισκελίδες χρυσαῖ. θεῖον δή τι νομίσας τὸ εὕρημα, καὶ διδασκόμενος παρὰ τῆς οἰὸς ἐλεεῖν τε τὸ παιδίον καὶ φιλεῖν, ἀναιρεῖται μὲν τὸ βρέφος ἐπ' ἀγκῶνος· ἀποτίθεται δὲ τὰ γνωρίσματα κατὰ τῆς πήρας. εὔχεται δὲ ταῖς νύμφαις ἐπὶ τύχῃ χρηστῇ θρέψαι τὴν ἱκέτιν αὐτῶν. καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀπελαύνειν τὴν ποίμνην, ἐλθὼν εἰς τὴν ἔπαυλιν, τῇ γυναικὶ διηγεῖται τὰ ὀφθέντα· δείκνυσι τὰ εὑρεθέντα· παρακελεύεται θυγάτριον νομίζειν· λανθάνουσαν ὡς ἴδιον τρέφειν. ἡ μὲν δὴ Νάπη (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μήτηρ εὐθὺς ἦν, καὶ ἐφίλει τὸ παιδίον, ὥστε ὑπὸ τῆς οἰὸς παρευδοκιμηθῆναι δεδοικυῖα. καὶ τίθεται καὶ αὐτὴ ποιμενικὸν ὄνομα πρὸς πίστιν αὐτῷ, Χλόην. Ταῦτα τὰ παιδία ταχὺ μάλα ηὔξησε, καὶ κάλλος αὐτοῖς ἐφαίνετο κρεῖττον ἀγροικίας. ἤδη δὲ ἦν ὁ μὲν, πέντε καὶ δέκα ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς· ἡ δὲ, τοσούτοιν, δυοῖν ἀποδεόντοιν. καὶ ὁ Δρύας καὶ ὁ Λάμων ἐπὶ μιᾶς νυκτὸς ὁρῶσιν ὄναρ τοιόνδε τι. εἶναι τὰς νύμφας ἐδόκουν ἐκείνας τὰς ἐν τῷ ἄντρῳ ἐν ᾧ ἡ πηγὴ ἐν ᾧ τὸ παιδίον εὗρεν ὁ Δρύας, Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην παραδιδόναι παιδίῳ μάλα σοβαρῷ καὶ καλῷ, πτερὰ ἐκ τῶν ὤμων φέροντι· βέλη σμικρὰ ἅμα τοξαρίῳ φέροντι. τὸ δὲ ἐφαψάμενον ἀμφοτέρων ἑνὶ βέλει, κελεῦσαι λοιπὸν ποιμαίνειν, τὸν μὲν, τὸ αἰπόλιον, τὴν δὲ, τὸ ποίμνιον. τοῦτο τὸ ὄναρ ἰδόντες, ἤχθοντο μὲν οἱ ποιμένες, εἰ ἔσοιντο καὶ ἴσως οὗτοι αἰπόλοι, τύχην ἐκ σπαργάνων ἐπαγγελλόμενοι κρείττονα, δι' ἣν αὐτοὺς καὶ τροφαῖς ἁβροτέραις ἔτρεφον, καὶ γράμματα ἐπαίδευον, καὶ πάντα ὅσα καλὰ ἦν ἐπ' ἀγροικίᾳ. ἐδόκει δὲ πείθεσθαι θεοῖς περὶ τῶν σωθέντων προνοίᾳ θεῶν. καὶ κοινώσαντες ἀλλήλοις τὸ ὄναρ, καὶ θύσαντες τῷ τὰ πτερὰ ἔχοντι παιδίῳ παρὰ ταῖς νύμφαις (τὸ γὰρ ὄνομα λέγειν οὐκ εἶχον) ὡς ποιμένας ἐκπέμπουσιν αὐτοὺς ἅμα ταῖς ἀγέλαις, ἐκδιδάξαντες ἕκαστα. πῶς δεῖ νέμειν πρὸ μεσημ-

βρίας

ερίας· πῶς δεῖ νέμειν κοπάζοντες τοῦ καύματος· πότε ἄγειν ἐπὶ πότον· πότε ἀπάγειν ἐπὶ κοῖτον· ἐπὶ τίσι καλαύροπι χρηστέον· ἐπὶ τίσι μόνῃ φωνῇ. οἱ δὲ, μάλα χαίροντες, ὡς ἀρχὴν μεγάλην παρελάμβανον, καὶ ἐφίλουν τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα μᾶλλον ἢ ποιμέσιν ἔθος· ἡ μὲν ἐς ποίμνιον ἄγουσα τῆς σωτηρίας τὴν αἰτίαν· ὁ δὲ, μεμνημένος ὡς ἐκκείμενον αὐτὸν αἲξ ἀνέθρεψεν. Ηρος ἦν ἀρχὴ, καὶ πάντα ἤκμαζεν ἄνθη, τὰ ἐν δρυμοῖς, τὰ ἐν λειμῶσι, καὶ ὅσα ὄρεια. βόμβος ἦν ἤδη μελιττῶν· ἦχος ὀρνίθων μουσικῶν· σκιρτήματα ποιμνίων ἀρτιγεννήτων· ἄρνες ἐσκίρτων ἐν τοῖς ὄρεσιν· ἐβόμβουν ἐν τοῖς λειμῶσιν αἱ μέλιτται· τὰς λόχμας κατῇδον ὄρνιθες. Τοσαύτης δὴ πάντα κατεχούσης εὐωδίας, οἱ παλαιοὶ καὶ νέοι, μιμηταὶ τῶν ἀκουομένων ἐγίνοντο καὶ βλεπομένων. ἀκούοντες μὲν τῶν ὀρνίθων ᾀδόντων, ᾖδον· βλέποντες δὲ σκιρτῶντας τοὺς ἄρνας, ἥλλοντο κοῦφα· καὶ τὰς μελίττας δὲ μιμούμενοι, τὰ ἄνθη συνέλεγον. καὶ τὰ μὲν ἐς τοὺς κόλπους ἔβαλλον· τὰ δὲ στεφανίσκους πλέκοντες, ταῖς νύμφαις ἔφερον. ἔπραττον δὲ κοινῇ πάντα πλησίον ἀλλήλων νέμοντες. καὶ πολλάκις μὲν ὁ Δάφνις τῶν προβάτων τὰ ἀποπλανάμενα συνέστελλε· πολλάκις δὲ ἡ χλόη τὰς θρασυτέρας τῶν αἰγῶν ἀπὸ τῶν κρημνῶν κατήλαυνεν. ἤδη δέ τις καὶ τὰς ἀγέλας ἀμφοτέρας ἐφρούρησε, θατέρου προσλιπαρήσαντος ἀθύρματι. Ἀθύρματα δὲ ἦν αὐτοῖς ποιμενικὰ καὶ παιδικά· ἡ μὲν ἀνθερίσκους ἀνελομένη ποθὲν ἐξελθοῦσα ἀκριδοθήραν ἀνέπλεκε· καὶ περὶ τοῦτο πονουμένη, τῶν ποιμνίων ἠμέλησεν. ὁ δὲ, καλάμους ἐκτεμὼν λεπτοὺς, καὶ τρήσας τὰς τῶν γονάτων διαφυὰς, ἀλλήλοις τε κηρῷ μαλθακῷ συναρτήσας, μέχρι νυκτὸς συρίζειν ἐμελέτα. καί ποτε δὲ ἐκοινώνουν γάλακτος καὶ οἴνου· καὶ τροφὰς, ἃς οἴκοθεν ἔφερον, εἰς κοινὸν ἔφερον. θᾶττον ἄν τις εἶδε τὰ ποίμνια καὶ τὰς ἀγέλας ἀπ᾽ ἀλλήλων μεμερισμένας, ἢ χλόην καὶ Δάφνιν.

Ηρος περιγραφή.

Τοιαῦτα δὲ αὐτῶν παιζόντων, τοιάνδε σπουδὴν ἔρως ἀνέπλασε. λύκαινα τρέφουσα σκύμνους νέους ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν ἐξ ἄλλων ποιμνίων πολλάκις ἥρπαζε, πολλῆς τροφῆς ἐς ἀνατροφὴν τῶν σκύμνων δεομένη. συνελθόντες οὖν οἱ κωμῆται νύκτωρ, σιρροὺς ὀρύττουσι τὸ εὖρος ὀργυῶν . . . . . τὸ βάθος τεσσάρων. τὸ μὲν δὴ χῶμα τὸ πολὺ, σπείρουσι κομίσαντες μακρὰν. ξύλα δὲ ξηρὰ μακρὰ τείναντες ὑπὲρ τοῦ χάσματος, τὸ περιττὸν τοῦ χώματος κατέπασαν τῆς πρότερον γῆς εἰκόνα. ὥστε κἂν λαγὼς ἐπιδράμῃ, κατακλᾷ τὰ ξύλα κάρφων ἀσθενέστερα ὄντα. καὶ τότε παρέχει μαθεῖν ὅτι γῆ οὐκ ἦν, ἀλλὰ μεμίμητο γῆν. Τοιαῦτα πολλὰ ὀρύγματα κἀν τοῖς ὄρεσι κἀν τοῖς πεδίοις ὀρύξαντες, τὴν μὲν λύκαιναν οὐκ εὐτύχησαν λαβεῖν, αἰσθάνεται γὰρ καὶ γῆς σεσοφισμένης. πολλὰς δὲ αἶγας καὶ ποίμνια διέφθειραν, καὶ Δάφνιν παρ' ὀλίγον ὧδε.

Σόφισμα πρὸς ἄγραν λύκου.

Τράγοι παροξυνθέντες εἰς μάχην συνέπεσον. τῷ οὖν ἑτέρῳ τὸ ἕτερον κέρας, βιαιοτέρας γινομένης συμβολῆς, θραύεται. καὶ ἀλγήσας, φριμαξάμενος ἐς φυγὴν ἐτράπετο. ὁ δὲ νικῶν κατ' ἴχνος ἑπόμενος, ἄπαυστον ἐποίει τὴν φυγήν. ἀλγεῖ Δάφνις περὶ τῷ κέρατι, καὶ τῇ θρασύτητι ἀχθεσθεὶς, ξύλον καὶ τὴν καλαύροπα λαβὼν, ἐδίωκε τὸν διώκοντα. οἷα δὲ τοῦ μὲν ὑπεκφεύγοντος, τοῦ δὲ ὀργῇ διώκοντος, οὐκ ἀκριβὴς ἡ ἐν ποσὶν ἡ πρόσοψις ἦν: ἀλλὰ κατὰ χάσματος ἄμφω πίπτουσιν· ὁ τράγος πρότερος· ὁ Δάφνις δεύτερος. τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχήματι τῷ τράγῳ. ὁ μὲν, τὸν ἀναιμησόμενον εἴ τις ἄρα γένοιτο, δακρύων ἀνέμενεν. ἡ δὲ Χλόη θεασαμένη τὸ συμβὰν, δρόμῳ παραγίνεται εἰς τὸν σιρρὸν. καὶ μαθοῦσα ὅτι ζῇ, καλεῖ βουκόλον ἐκ τῶν ἀγρῶν τῶν πλησίον πρὸς ἐπικουρίαν, ὁ δὲ ἐλθὼν, σχοῖνον ἐζήτει μακρὰν, ἧς ἐχόμενος, ἀνιμώμενος ἐκβήσεται. καὶ σχοῖνος μὲν οὐκ ἦν.

ἡ δὲ

ἡ δὲ Χλόη λυσαμένη ταινίαν, δίδωσι καθεῖναι τῷ βουκόλῳ. καὶ οὕτως οἱ μὲν ἐπὶ τοῦ χείλους ἑστῶτες εἷλκον, ὁ δὲ ἀνέβη ταῖς τῆς ὁλκῆς ταινίαις ταῖς χερσὶν ἀκολουθῶν. Ἀνιμήσαντες δὲ καὶ τὸν ἄθλιον τράγον συντεθραυσμένον ἄμφω τὰ κέρατα, (τοσοῦτον ἄρα ἡ δίκη μετῆλθε τοῦ νικηθέντος τράγου) τοῦτον μὲν δὴ τυθησόμενον χαρίζονται σῶστρα τῷ βουκόλῳ. καὶ ἔμελλον ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς οἴκοι, λύκων ἐπιδρομήν, εἴ τις αὐτὸν ἐπόθησεν. Αὐτοὶ δὲ ἐπανελθόντες, ἐπεσκοποῦντο τὴν ποίμνην καὶ τὸ αἰπόλιον· καὶ ἐπεὶ κατέμαθον ἐν κόσμῳ νομῆς καὶ τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα, καθίσαντες ἐπὶ στελέχει δρυὸς, ἐσκόπουν μή τι μέρος τοῦ σώματος ὁ Δάφνις ᾕμαξε καταπεσών. Τέτρωτο μὲν οὖν οὐδὲν, οὐδὲ ᾕμακτο οὐδέν· χώματος δὲ καὶ πηλοῦ πέπαστο, καὶ τὰς κόμας καὶ τὸ ἄλλο σῶμα. ἐδόκει δὲ λούσασθαι πρὶν αἴσθησιν γενέσθαι τοῦ συμβάντος Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ. καὶ ἐλθὼν ἅμα τῇ Χλόῃ πρὸς τὸ ἄντρον τῶν νυμφῶν, τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα, καὶ τὴν πήραν . . . . ἐγένετο. τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει· τί ποτέ με Χλόης ἐργάσεται φίλημα; χείλη μὲν ῥόδων ἁπαλώτερα, καὶ στόμα κηρίων γλυκύτερον. τὸ δὲ φίλημα, κέντρου μελίττης πικρότερον. πολλάκις ἐφίλησα ἐρίφους· πολλάκις ἐφίλησα σκύλακας ἀρτιγεννήτους, καὶ τὸν μόσχον, ὃν ὁ Δόρκων ἐχαρίσατο. ἀλλὰ τοῦτο φίλημα καινόν· ἐκπηδᾷ μου τὸ πνεῦμα, ἐξάλλεται ἡ καρδία, τήκεται ἡ ψυχὴ, καὶ ὅμως πάλιν φιλῆσαι θέλω. ὢ νίκης κακῆς· ὢ νόσου καινῆς, ἧς οὐδὲ εἰπεῖν οἶδα τὸ ὄνομα. ἆρα φαρμάκων ἐγεύσατο Χλόη μέλλουσά με φιλεῖν; πῶς οὖν οὐκ ἀπέθανεν; οἷον ᾄδουσιν αἱ ἀηδόνες, ἡ δὲ ἐμὴ σύριγξ σιωπᾷ· οἷον σκιρτῶσιν οἱ ἔριφοι, κἀγὼ κάθημαι· οἷον ἀκμάζει τὰ ἄνθη, κἀγὼ στεφάνους οὐ πλέκω· ἀλλὰ τὰ μὲν ἴα καὶ ὁ ὑάκινθος ἀνθεῖ, Δάφνις δὲ μαραίνεται. ἆρά μου καὶ Δόρκων εὐμορφότερος ὀφθήσεται; τοιαῦτα ὁ βέλ

τισος Δάφνις ἔπαθε καὶ ἔλεγεν, οἷα πρῶτον γευόμενος τῶν ἔρωτος ἔργων καὶ λόγων. Ὁ δὲ Δόρκων ὁ βουκόλος ὁ τῆς Χλόης ἐραστής, φυλάξας τὸν Δρύαντα φυτὸν κατορύττοντα πλησίον κλήματος, πρόσεισιν αὐτῷ μετὰ τυρῶν καὶ συρίγγων τινῶν γαμικῶν· καὶ τοὺς μὲν τυροὺς δῶρον εἶναι δίδωσι, πάλαι φίλος ὢν ἡνίκα αὐτὸς ἔνεμεν. Ἐντεῦθεν δὲ ἀρξάμενος ἐνέβαλε λόγον περὶ τοῦ τῆς Χλόης γάμου: καὶ εἰ λαμβάνοι γυναῖκα, δῶρα πολλὰ καὶ μεγάλα ὡς βουκόλος ἀπηγγέλλετο: ζεῦγος βοῶν ἀροτήρων· σμήνη τέτταρα μελιττῶν· φυτὰ μηλεῶν πεντήκοντα· δέρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα· μόσχον, ἀνὰ πᾶν ἔτος μηκέτι γάλακτος δεόμενον: ὥστε μικροῦ δεῖν ὁ Δρύας θελχθεὶς τοῖς δώροις, ἐπένευσε τὸν γάμον. ἐννοήσας δὲ ὡς κρείττονος ἡ παρθένος ἀξία νυμφίου, καὶ δείσας μὴ φωραθείς ποτε, κακοῖς ἀνηκέστοις περιπέσοι: τόν τε γάμον ἀνένευσε, καὶ συγγνώμην ἔχειν ᾐτήσατο, καὶ τὰ ὀνομασθέντα δῶρα παρῃτήσατο. Δευτέρας δὴ διαμαρτὼν ὁ Δόρκων ἐλπίδος, καὶ μάτην τυροὺς ἀγαθοὺς ἀπολέσας, ἔγνω διὰ χειρῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ μόνῃ γενομένῃ: καὶ παραφυλάξας ὅτι παρ' ἡμέραν ἐπὶ τὸν ποτὸν ἄγουσι τὰς ἀγέλας, ποτὲ μὲν ὁ Δάφνις, ποτὲ δὲ ἡ παῖς, ἐπιτεχνᾶται τέχνην ποιμένι πρέπουσαν. Λύκου μεγάλου δέρμα λαβών, ὃν ταῦρός ποτε πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενος τοῖς κέρασι διέφθειρε, περιέτεινε τῷ σώματι ποδῆρες κατανωτισάμενος: ὡς τούς τ' ἐμπροσθίους πόδας ἐφηπλῶσθαι ταῖς χερσί, καὶ τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν ἄχρι πτέρνης, καὶ τοῦ στόματος τὸ χάσμα, σκέπειν τὴν κεφαλήν, ὥσπερ ἀνδρὸς ὁπλίτου κράνος: ἐκθηριώσας δὲ αὑτὸν ὡς ἔνι μάλιστα, παραγίνεται πρὸς τὴν πηγήν, ἧς ἔπινον αἱ αἶγες καὶ τὰ πρόβατα μετὰ τὴν νομήν: ἐν κοίλῃ δὲ πάνυ γῇ ἦν ἡ πηγή, καὶ περὶ αὐτὴν πᾶς ὁ τόπος ἀκάνθαις, καὶ βάτοις, καὶ ἀρκεύθῳ ταπεινῇ, καὶ σκολύμοις ἠγρίωτο: ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ

καὶ λύκος ἀληθινὸς ἔλαβε λόχῳ. ἐνταῦθα κρύψας ἑαυ-
τὸν, ἐπετήρει τοῦ ποτοῦ τὴν ὥραν ὁ Δόρκων, καὶ πολλὴν εἶ-
χεν ἐλπίδα, τῷ σχήματι φοβήσας, λαβεῖν ταῖς χερσὶ
τὴν Χλόην. χρόνος ὀλίγος διαγίνεται, καὶ Χλόη κατή-
λαυνε τὰς ἀγέλας εἰς τὴν πηγὴν καταλιποῦσα τὸν Δάφ-
νιν φυλλάδα χλωρὰν κόπτοντα τοῖς ἐρίφοις τροφὴν μετὰ
τὴν νομήν: καὶ οἱ κύνες οἱ τῶν προβάτων ἐπιφύλακες, καὶ
τῶν αἰγῶν ἑπόμενοι, οἷα δὴ κυνῶν ἐν ῥινηλασίαις περιεργία
κινούμενον ὑλακτήσαντες, ὥρμησαν ὡς ἐπὶ λύκον: καὶ
περισχόντες πρὶν ὅλως ἀναστῆναι δι᾽ ἔκπληξιν, ἔδακνον με
τὰ κράτους. τέως μὲν οὖν τὸν ἔλεγχον αἰδούμενος, καὶ ὑπὸ
τοῦ δέρματος ἐπισκέποντος φρουρούμενος, ἔκειτο σιω-
πῶν ἐν τῇ λόχμῃ: ἐπεὶ δὲ ἥ τε Χλόη πρὸς τὴν πρώτην θέαν
διαταραχθεῖσα, τὸν Δάφνιν ἐκάλει βοηθὸν, οἵ τε κύνες πε-
ριασπῶντες τὸ δέρμα, τοῦ σώματος ἥπτοντο αὐτοῦ, μέγα
οἰμώξας, ἱκέτευε βοηθεῖν τὴν κόρην καὶ τὸν Δάφνιν ἤδη
παρόντα. τοὺς μὲν κύνας δὴ ἀνακλήσει συνήθει ταχέως ἡ-
μέρωσαν, τὸν δὲ Δόρκωνα κατά τε μηρῶν καὶ ὤμων δε-
δηγμένον, ἀναγόντες ἐπὶ τὴν πηγὴν, ἀπένιψαν τὰ δήγμα-
τα, ἵνα ἦσαν τῶν ὀδόντων αἱ ἐμβολαὶ, καὶ διαμασση-
σάμενοι φλοιὸν χλωρὸν πτελέας, ἐπέπασαν: ὑπό τε ἀπει-
ρίας ἐρωτικῶν τολμημάτων ποιμενικὴν παιδιὰν νομί-
ζοντες, τὴν ἐπιβολὴν τοῦ δέρματος, οὐδὲν ὀργισθέντες, ἀλ-
λὰ καὶ παραμυθησάμενοι, καὶ μέχρι τινὸς χειραγω-
γήσαντες, ἀπέπεμψαν. καὶ ὁ μὲν κινδύνου παρὰ τοσοῦ-
τον ἐλθὼν, καὶ σωθεὶς ἐκ κυνὸς φασιν οὐ λύκου στόμα-
τος, ἐθεράπευε τὸ σῶμα. ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη κάμα-
τον πολὺν ἔσχον μέχρι νυκτὸς τὰς αἶγας καὶ τὰς ὄϊς συλ-
λέγοντες: ὑπὸ γὰρ τοῦ δέρματος πτοηθεῖσαι, καὶ ὑπὸ
τῶν κυνῶν ὑλακτησάντων ταραχθεῖσαι, αἱ μὲν εἰς πέ-

ρας ἀνέδραμον, αἱ δὲ μέχρι τῆς θαλάττης αὐτῆς κατέδραμον. καίτοιγε ἐπεπαίδευντο καὶ φωνῇ πείθεσθαι, καὶ σύριγγι θέλγεσθαι, καὶ χειρὸς παταγῇ συλλέγεσθαι· ἀλλὰ τότε πάντων αὐταῖς ὁ φόβος λήθην ἐνέβαλε. καὶ μόλις, ὥσπερ λαγὼς ἐκ τῶν ἰχνῶν εὑρίσκοντες, εἰς ἐπαύλεις ἤγαγον. Ἐκείνης μόνης τῆς νυκτὸς ἐκοιμήθησαν βαθὺν ὕπνον, καὶ τῆς ἐρωτικῆς λύπης φάρμακον τὸν κάματον ἔσχον. Αὖθις δὲ ἡμέρας ἐπελθούσης, πάλιν ἔπασχον παραπλήσια. ἔχαιρον ἰδόντες· ἐλυποῦντο ἀπαλλαγέντες· ἤλγουν ἐθέλοντι· ἠγνόουν ὅ, τι θέλουσι. τοῦτο μόνον ᾔδεσαν, ὅτι τὸν μὲν, φίλημα, τὴν δὲ, λουτρὸν ἀπώλεσεν: ἐξέκαε δὲ αὐτοὺς καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους. Ἦρος ἦν ἤδη τέλη,

Θέρους περιγραφή.

καὶ θέρους ἀρχὴ, καὶ πάντα ἐν ἀκμῇ. δένδρα ἐν καρποῖς· πεδία ἐν ληΐοις· ἡδεῖα μὲν τεττίγων ἠχή· γλυκεῖα καὶ ἡ τῆς ὀπώρας ὀδμή· τερπνὴ δὲ ποιμνίων βληχή. εἴκασεν ἄν τις καὶ τοὺς ποταμοὺς ᾄδειν, ἠρέμα ῥέοντας· καὶ τοὺς ἀνέμους συρίττειν ταῖς πίτυσιν ἐμπνέοντας· καὶ τὰ μῆλα ἐρῶντα πίπτειν χαμαί· καὶ τὸν ἥλιον φιλόκαλον ὄντα, πάντας ἀποδύειν. Ὁ μὲν δὴ Δάφνις θαλπόμενος τούτοις ἅπασιν, εἰς τοὺς ποταμοὺς ἐνέβαινε: καὶ ποτὲ μὲν ἐλούετο, ποτὲ δὲ καὶ τῶν ἰχθύων τοὺς ἐνδινεύοντας ἐθήρα: πολλάκις δὲ καὶ ἔπινεν ὡς τὸ ἔνδοθεν καῦμα σβέσων. Ἡ δὲ Χλόη μετὰ τὸ ἀμέλξαι τὰς ὄϊς καὶ τῶν αἰγῶν τὰς πολλὰς, ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα: δειναὶ γὰρ αἱ μυῖαι λυπῆσαι καὶ δακεῖν, εἰ διώκοιντο. τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ἀπολουσαμένη τὸ πρόσωπον, πίτυος ἐστεφανοῦτο κλάδοις, καὶ τῇ νεβρίδι ἐζώννυτο, καὶ τὸν γαυλὸν ἀναπλήσασα οἴνου καὶ γάλακτος, κοινὸν μετὰ τοῦ Δάφνιδος ποτὸν εἶχε. Τῆς δὲ μεσημβρίας ἐπελθούσης, ἐγίγνετο ἤδη τῶν ὀφθαλμῶν ἅλωσις αὐτοῖς. ἡ μὲν

γὰρ

γὰρ γυμνὸν ὁρῶσα τὸν Δάφνιν, ἐπανθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο, μηδὲν αὐτοῦ μέρος μέμψασθαι δυναμένη. ὁ δὲ, ἰδὼν ἐν νεβρίδι καὶ στεφάνῳ πίτυος ὀρέγουσαν τὸν γαυλὸν, μίαν ᾤετο τῶν ἐκ τοῦ ἄντρου νυμφῶν ὁρᾶν. Ὁ μὲν οὖν τὴν πίτυν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἁρπάζων, αὐτὸς ἐστεφανοῦτο, πρότερον φιλήσας τὸν στέφανον: ἡ δὲ, τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ λουομένου καὶ γυμνωθέντος ἐνεδύετο, πρότερον καὶ αὐτὴ φιλήσασα. Ἤδη ποτὲ καὶ μήλοις ἀλλήλους ἔβαλον, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀλλήλων ἐκόσμησαν, διακρίναντες τὰς κόμας, καὶ ἡ μὲν εἴκασεν αὐτοῦ τὴν κόμην ὅτι μέλαινα, μύρτοις: ὁ δὲ, μήλῳ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτι λευκὸν καὶ ἐνερευθὲς ἦν. Ἐδίδασκεν αὐτὴν καὶ συρίττειν: καὶ ἀρξαμένης ἐμπνεῖν, ἁρπάζων τὴν σύριγγα τοῖς χείλεσιν αὐτὸς τοὺς καλάμους ἐπέτρεχεν: καὶ ἐδόκει μὲν ἁμαρτάνουσαν διδάσκειν, εὐπρεπῶς δὲ διὰ τῆς σύριγγος τὴν Χλόην ἐφίλει. Συρίττοντος δὲ κατὰ τὸ μεσημβρινὸν, καὶ τῶν ποιμνίων σκιαζομένων, ἔλαθεν ἡ Χλόη κατανυστάξασα. φωράσας τοῦτο ὁ Δάφνις, καὶ καταθέμενος τὴν σύριγγα, πᾶσαν αὐτὴν ἔβλεπεν ἀπλήστως, οἷα μηδὲν αἰδούμενος, καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἠρέμα ὑπεφθέγγετο. οἷοι καθεύδουσιν ὀφθαλμοί· οἷον δὲ ἀποπνεῖ τὸ στόμα· οὐδὲ τὰ μῆλα τοιοῦτον, οὐδὲ αἱ λόχμαι. ἀλλὰ φιλεῖν μὲν δέδοικα: δάκνει τὸ φίλημα τὴν καρδίαν, καὶ ὥσπερ τὸ νέον μέλι, μαίνεσθαι ποιεῖ: ὀκνῶ μὴ καὶ φιλήσας αὐτὴν ἀφυπνίσω. ὢ λάλων τεττίγων, οὐκ ἐάσουσιν αὐτὴν καθεύδειν μέγα ἠχοῦντες. ἀλλὰ καὶ οἱ τράγοι τοῖς κέρασι παίουσι μαχόμενοι: ὢ λύκων ἀλωπέκων δειλοτέρων, οἳ τούτους οὐχ ἥρπασαν. Ἐν τούτοις ὄντος αὐτοῦ λόγοις, τέττιξ φεύγων χελιδόνα θηρᾶσαι θέλουσαν, κατέπεσεν εἰς τὸν κόλπον Χλόης: καὶ ἡ χελιδὼν ἑπομένη, τὸν

μὲν οὐκ ἠδυνήθη λαβεῖν, ταῖς δὲ πτέρυξιν ἐγγὺς διὰ τὴν δίωξιν γενομένη, τῶν παρειῶν αὐτῆς ἥψατο. ἡ δὲ οὐκ εἰδυῖα τὸ πραχθὲν, μέγα βοήσασα τῶν ὕπνων ἐξέθορεν. ἰδοῦσα δὲ καὶ τὴν χελιδόνα ἔτι πλησίον πετομένην καὶ τὸν Δάφνιν ἐπὶ τῷ δέει γελῶντα, τοῦ φόβου μὲν ἐπαύσατο· τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ἀπέματτεν ἔτι καθεύδειν θέλοντας. καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων ἐπήχησεν ὅμοιον ἱκέτῃ χάριν ὁμολογοῦντι τῆς σωτηρίας. πάλιν οὖν ἡ Χλόη μέγα ἀνεβόησεν, ὁ δὲ Δάφνις ἐγέλασεν. καὶ προφάσεως λαβόμενος, καθῆκεν αὐτῆς εἰς τὰ στέρνα τὰς χεῖρας, καὶ ἐξάγει τὸν βέλτιστον τέττιγα μηδὲ ἐν τῇ δεξιᾷ σιωπῶντα. ἡ δὲ ἥδετο ἰδοῦσα, καὶ ἐφίλησε καὶ λαβοῦσα, καὶ αὖθις ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ λαλοῦντα. Ἔτερψεν αὐτούς ποτε φάττα βουκολικὸν ἐκ τῆς ὕλης φθεγξαμένη. τῆς Χλόης ζητούσης μαθεῖν ὅ, τι λέγει, διδάσκει αὐτὴν ὁ Δάφνις μυθολογεῖν τὰ θρυλλούμενα.

Μῦθος περὶ τῆς φάττης.

« Ἦν παρθένος παρθένε οὕτω καλὴ, καὶ ἔνεμε βοῦς πολλὰς οὕτως ἐν ἡλικίᾳ. ἦν δ' ἄρα καὶ ᾠδικὴ, καὶ ἐτέρποντο αἱ βόες αὐτῆς τῇ μουσικῇ, καὶ ἔνεμεν οὔτε καλαύροπος πληγῇ, οὔτε κέντρου προσβολῇ· ἀλλὰ καθίσασα ὑπὸ πίτυν καὶ στεφανωσαμένη πίτυϊ ᾖδε Πᾶνα καὶ τὴν πίτυν. καὶ αἱ βόες τῇ φωνῇ παρέμενον. παῖς οὐ μακρὰν νέμων βοῦς καὶ αὐτὸς καλὸς, ᾠδικὸς ὡς ἡ παρθένος, φιλονεικήσας πρὸς τὴν μελῳδίαν, μείζονα ὡς ἀνὴρ, ἡδεῖαν ὡς παῖς φωνὴν, ἀντεπεδείξατο. καὶ τῶν βοῶν ὀκτὼ τὰς ἀρίστας ἐς τὴν ἰδίαν ἀγέλην θέλξας, ἀπεβουκόλησεν. ἄχθεται ἡ παρθένος τῇ βλάβῃ τῆς ἀγέλης, τῇ ἥττῃ τῆς ᾠδῆς· καὶ εὔχεται τοῖς θεοῖς ὄρνις γενέσθαι, πρὶν οἴκαδε ἀφικέσθαι. πείθονται οἱ θεοὶ, καὶ ποιοῦσι τήνδε τὴν ὄρνιν, ὄρειον ὡς παρθένον, μουσικὴν ὡς ἐκείνην. καὶ ἔτι νῦν ᾄδουσα μηνύει τὴν συμφορὰν, ὅτι βοῦς ζητεῖ πε-

πλανωμένας. Τοιάσδε τέρψεις αὐτοῖς τὸ θέρος παρεῖχε.
Μετοπώρου δὲ ἀκμάζοντος καὶ τοῦ βότρυος, Τύριοι λῃσταὶ
καρικὴν ἔχοντες ἡμιολίαν ὡς ἴσως μὴ δοκοῖεν βάρβαροι,
προσίσχον τοῖς ἀγροῖς· καὶ ἐκβάντες σὺν μαχαίραις καὶ
ἡμιθωρακίοις κατέσυρον πάντα τὰ εἰς χεῖρας ἐλθόντα.
οἶνον ἀνθοσμίαν· πυρὸν ἄφθονον· μέλι ἐν κηρίοις· ἤλασάν
τινας καὶ βοῦς ἐκ τῆς Δόρκωνος ἀγέλης. λαμβάνουσι
καὶ Δάφνιν περὶ τὴν θάλατταν ἀλύοντα· ἡ γὰρ χλόη
βραδύτερον ὡς κόρη τὰ πρόβατα ἐξῆγε τοῦ Δρύαντος,
φόβῳ τῶν ἀγερώχων ποιμένων. ἰδόντες δὲ μειράκιον μέ-
γα καὶ καλὸν, κρεῖττον τῆς ἐξ ἀγρῶν ἁρπαγῆς, μηκέτι
μηδὲν εἰς τὰς αἶγας μηδὲ εἰς τοὺς ἄλλους ἀγροὺς περιεργα-
ζόμενοι, κατῆγον αὐτὸν εἰς τὴν ναῦν κλαίοντα καὶ ἠπο-
ρημένον, καὶ μέγα χλόην καλοῦντα. καὶ οἱ μὲν, τὸ πεῖσμα
ἄρτι ἀπολύσαντες, καὶ τὰς κώπας ταῖς χερσὶν ἐμβα-
λόντες, ἀπέπλεον εἰς τὸ πέλαγος. χλόη δὲ κατήλαυνε τὸ
ποίμνιον, σύριγγα καινὴν τῷ Δάφνιδι δῶρον κομίζουσα.
ἰδοῦσα δὲ τὰς αἶγας τεταραγμένας, καὶ ἀκούσασα τοῦ
Δάφνιδος ἀεὶ μεῖζον αὐτῆς βοῶντος, προβάτων μὲν ἀμελεῖ,
καὶ τὴν σύριγγα ῥίπτει· δρόμῳ δὲ πρὸς τὸν Δόρκωνα πα-
ραγίνεται δεησομένη βοηθεῖν. ὁ δὲ ἔκειτο πληγαῖς νεανικαῖς
συγκεκομμένος ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ ὀλίγον ἐμπνέων
αἵματος πολλοῦ φερομένου. ἰδὼν δὲ καὶ τὴν χλόην καὶ
ὀλίγον ἐκ τοῦ πρότερον ἔρωτος ἔμπυρόν τι λαβών, Ἐγὼ
μὲν, εἶπε, χλόη τεθνήξομαι μετ᾽ ὀλίγον· οἱ γάρ με ἀσε-
βεῖς λῃσταὶ πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενον, κατέκοψαν ὡς βοῦν.
σὺ δέ μοι καὶ Δάφνιν σῶσον, κἀμοὶ τιμώρησον, κἀκείνους
ἀπόλεσον. ἐπαίδευσα τὰς βοῦς ἠχῷ σύριγγος ἀκολου-
θεῖν, καὶ διώκειν τὸ μέλος αὐτῆς κἂν νέμωνταί μοι μακράν.
ἴθι δὴ λαβοῦσα τὴν σύριγγα ταύτην, ἔμπνευσον αὐτῇ μέ-

" λος ἐκεῖνο, ὃ Δάφνιν ἐγώ ποτε ἐδιδαξάμην, σὲ δὲ Δάφνις·
" τὸ δ᾽ ἐντεῦθεν τῇ συρίγγι μελήσει, καὶ τῶν βοῶν ταῖς ἐκεῖ.
" χαρίζομαι ὃ καὶ τὴν σύριγγα αὐτήν, ἣ πολλοὺς ἐρίζων καὶ
" βουκόλους ἐνίκησα καὶ αἰπόλους. σὺ δὲ ἀντὶ τούτων, καὶ ζῶντα
" ἐπιφίλησον, καὶ ἀποθανόντα κλαῦσον. κἂν ἴδῃς ἄλλον νέ-
" μοντα τὰς βοῦς, ἐμοῦ μνημόνευσον. Δόρκων μὲν τοσαῦτα
εἰπὼν καὶ φίλημα φιλήσας ὕστατον, ἀφῆκεν ἅμα καὶ τῷ φι-
λήματι καὶ τῇ φωνῇ τὴν ψυχήν. ἡ δὲ Χλόη λαβοῦσα τὴν
σύριγγα, καὶ ἐνθεῖσα τοῖς χείλεσιν, ἐσύριζε μέγιστον ὡς ἐδύ-
νατο: καὶ αἱ βόες ἀκούουσι, καὶ τὸ μέλος γνωρίζουσι, καὶ
ὁρμῇ μιᾷ μυκησάμεναι, πηδῶσιν εἰς τὴν θάλατταν. βιαίου δὲ
πηδήματος εἰς ἕνα τοῖχον τῆς νεὼς γενομένου, καὶ ἐκ τῆς
ἐμπτώσεως τῶν βοῶν κοίλης τῆς θαλάττης διαστάσης, στρέ-
φεται μὲν ἡ ναῦς, καὶ τοῦ κλύδωνος συνιόντος, ἀπόλλυται.
οἱ δὲ, ἐκπίπτουσιν οὐχ ὁμοίαν ἔχοντες ἐλπίδα σωτηρίας.
οἱ μὲν γὰρ λῃσταὶ τὰς μαχαίρας παρήρτηντο, καὶ τὰ ἡ-
μιθωράκια λεπιδωτὰ ἐνεδέδυντο, καὶ κνημῖδας εἰς μέσην
κνήμην ὑπεδέδεντο. ὁ δὲ Δάφνις, ἀνυπόδητος ὡς ἐν πεδίῳ
νέμων, καὶ ἡμίγυμνος ὡς ἔτι τῆς ὥρας οὔσης καύματος. ἐκεί-
νους μὲν οὖν ἐπ᾽ ὀλίγον νηξαμένους τὰ ὅπλα κατήνεγκεν εἰς
βυθόν: ὁ δὲ Δάφνις τὴν μὲν ἐσθῆτα ῥαδίως ἀπεδύετο, περὶ
δὲ τὴν νῆξιν ἔκαμνεν, οἷα πρότερον νηχόμενος ἐν ποταμοῖς
μόνοις, ὕστερον δὲ παρὰ τῆς ἀνάγκης τὸ πρακτέον διδαχ-
θεὶς, εἰς μέσας ὥρμησε τὰς βοῦς: καὶ δύο βοῶν δύο κεράτων
ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος, ἐκομίζετο μέσος ἀλύπως καὶ
ἀπόνως, ὥσπερ ἐλαύνων ἅμαξαν. νήχεται δὲ ἄρα βοῦς
ὅσον οὐδὲ ἄνθρωπος: μόνον λείπεται τῶν ἐνύδρων ὀρνί-
θων, καὶ αὐτῶν ἰχθύων. οὐδ᾽ ἂν ἀπόλοιτο βοῦς νηχόμενος,
εἰ μὴ τῶν χηλῶν οἱ ὄνυχες περιπέσοιεν διάβροχοι γινόμε-
νοι. μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ μέχρι νῦν πολλοὶ τόποι τῆς θα-

λάσσης

λαίσαντης βοὸς πέριοι λεγόμενοι. ἐκσώζεται μὲν δὴ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ Δάφνις, δύο κινδύνους παρ' ἐλπίδα πᾶσαν διαφυγών, λῃστηρίου καὶ ναυαγίου. ἐξελθὼν δὲ καὶ τὴν Χλόην ἐπὶ τῆς γῆς γελῶσαν ἅμα καὶ δακρύουσαν εὑρών, ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις, καὶ ἐπυνθάνετο, τί βουλομένη συρίσειεν. ἡ δὲ αὐτῷ διηγεῖται πάντα· τὸν δρόμον τὸν ἐπὶ τὸν Δόρκωνα· τὸ παίδευμα τῶν βοῶν· πῶς κελευσθεῖσα συρίσαι· καὶ ὅτι τέθνηκε Δόρκων, μόνον αἰδεσθεῖσα τὸ φίλημα οὐκ εἶπεν. Ἔδοξε δὴ τιμῆσαι τὸν εὐεργέτην· καὶ ἐλθόντες μετὰ τῶν προσηκόντων, Δόρκωνα θάπτουσι τὸν ἄθλιον. γῆν μὲν οὖν πολλὴν ἐπέθεσαν, φυτὰ δὲ ἥμερα πολλὰ ἐφύτευσαν, καὶ ἐξήρτησαν αὐτῷ τῶν ἔργων ἀπαρχήν. ἀλλὰ καὶ γάλα κατέσπεισαν, καὶ βότρυας κατέθλιψαν, καὶ σύριγγας πολλὰς κατέκλασαν. ἠκούσθη καὶ τῶν βοῶν ἐλεεινὰ μυκήματα, καὶ δρόμοι τινὲς ὤφθησαν ἅμα τοῖς μυκήμασιν ἄτακτοι, καὶ ὡς ἐν ποιμέσιν εἰκάζετο καὶ αἰπόλοις, ταῦτα θρῆνος ἦν τῶν βοῶν ἐπὶ βουκόλῳ τετελευτηκότι. Μετὰ δὲ τὸν τοῦ Δόρκωνος τάφον, λούει τὸν Δάφνιν ἡ Χλόη πρὸς τὰς νύμφας ἀγαγοῦσα, εἰς τὸ ἄντρον εἰσαγαγοῦσα. καὶ αὐτὴ τότε πρῶτον Δάφνιδος ὁρῶντος, ἐλούσατο τὸ σῶμα, λευκὸν καὶ καθαρὸν ὑπὸ κάλλους, καὶ οὐδὲ λουτρῶν ἐς κάλλος δεόμενον· καὶ ἄνθη τε συλλέξαντες ὅσα ἄνθη τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐστεφάνωσαν τὰ ἀγάλματα, καὶ τὴν τοῦ Δόρκωνος σύριγγα, τῆς πέτρας ἐξήρτησαν ἀνάθημα. καὶ μετὰ τοῦτο ἐλθόντες, ἐπεσκόπουν τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα. τὰ δὲ πάντα κατέκειτο μήτε νεμόμενα μήτε βληχώμενα, ἀλλ' οἶμαι τὸν Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην ἀφανεῖς ὄντας ποθοῦντα. ἐπεὶ δὴ γοῦν ὀφθέντες καὶ ἐβόησαν τὸ σύνηθες καὶ ἐσύρισαν, τὰ μὲν ἀναστάντα ἐνέμετο, αἱ δὲ αἶγες ἐσκίρτων φριμασσόμεναι καθάπερ ἡδόμεναι σωτηρίᾳ συνήθους αἰπόλου. οὐ μὴν

ὁ Δάφνις χαίρειν ἔπαθε τὴν ψυχήν· ἰδὼν τὴν χλόην γυμνὴν, καὶ τὸ πρότερον λανθάνον κάλλος, ἐκκεκαλυμμένον, ἤλγει τὴν καρδίαν ὡς ἐσθιομένην ὑπὸ φαρμάκων. καὶ αὐτὸ τὸ ἄσθμα ποτὲ μὲν λάβρον ἐξέπνει, καθάπερ τινὸς διώκοντος αὐτὸν, ποτὲ δὲ ἐπέλιπε καθάπερ ἐκδαπανηθὲν ἐν ταῖς προτέραις ἐπιδρομαῖς. ἐδόκει τὸ λουτρὸν εἶναι τῆς θαλάσσης φοβερώτερον. ἐνόμιζε τὴν ψυχὴν ἔτι παρὰ τοῖς λῃσταῖς μένειν, οἷα νέος ἄγροικος καὶ ἔτι ἀγνοῶν τὸ ἔρωτος λῃστήριον.

τέλος τοῦ α.

ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ
ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Ἤδη δὲ τῆς ὀπώρας ἀκμαζούσης, καὶ ἐπείγοντος τοῦ τρυγητοῦ, πᾶς ἦν κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἐν ἔργῳ· ὁ μὲν, ληνοὺς ἐπεσκεύαζεν· ὁ δὲ, πίθους ἐξεκάθαιρεν· ὁ δὲ, ἀρρίχους ἐπλέκιζεν· ἔμελέ τινι δρεπάνης μικρᾶς ἐς βότρυος τομὴν· καὶ ἑτέρῳ, λίθου, θλίψαι τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων δυναμένου· καὶ ἄλλῳ, λύγου ξηρᾶς πληγαῖς κατεξασμένης, ὡς ἂν ὑπὸ φωτὶ νύκτωρ τὸ γλεῦκος φέροιτο. Ἀμελήσαντες οὖν καὶ ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν, χειρὸς ὠφέλειαν ἀλλήλοις μετεδίδοσαν· ὁ μὲν ἐβάσταζεν ἐν ἀρρίχοις βότρυς, καὶ ἐπάτει ταῖς ληνοῖς ἐμβάλλων, καὶ εἰς τοὺς πίθους ἔφερε τὸν οἶνον. ἡ δὲ, τροφὴν παρεσκεύαζε τοῖς τρυγῶσι, καὶ ἐνέχει ποτὸν αὐτοῖς πρεσβύτερον οἶνον, καὶ τῶν ἀμπέλων τὰς ταπεινοτέρας ἀπετρύγα· πᾶσα γὰρ κατὰ τὴν Λέσβον ἦν ἄμπελος ταπεινὴ, οὐ μετέωρος, οὐδὲ ἀναδενδράς: ἀλλὰ κάτω τὰ κλήματα ἀποτείνουσα, καὶ ὥσπερ κιττὸς νεμομένη· καὶ παῖς ἂν ἀφίκοιτο βότρυος, ἄρτι τὰς χεῖρας ἐκ σπαργάνων λελυμένος. οἷον οὖν εἰκὸς ἐν ἑορτῇ Διονύσου, καὶ οἴνου γενέσει, αἱ μὲν γυναῖκες ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν εἰς ἐπικουρίαν κεκλημέναι, τῷ Δάφνιδι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον, καὶ ἐπῄνουν ὡς ὅμοιον τῷ Διονύσῳ τὸ κάλλος· καὶ

Ἀγροίκων ἔργα περὶ ὀπώραν.

τις τῶν θρασυτέρων καὶ ἐφίλησε, καὶ τὸν Δάφνιν παρώξυνε,
τὴν δὲ Χλόην ἐλύπησεν. οἱ δὲ ἐν ταῖς ληνοῖς, ποικίλας φω-
νὰς ἔρριπτον ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ ὥσπερ ἐπί τινα βάκχην σά-
τυροι μανικώτερον ἐπήδων, καὶ ηὔχοντο γενέσθαι ποίμνια,
καὶ ὑπ' ἐκείνης νέμεσθαι. ὥστε αὖ πάλιν, ἡ μὲν ἥδετο, Δά-
φνις δὲ ἐλυπεῖτο: εὔχοντο δὲ δὴ ταχέως παύσασθαι τὸν τρυ-
γητὸν καὶ λαβέσθαι τῶν συνήθων χωρίων, καὶ ἀντὶ τῆς ἀ-
μούσου βοῆς, ἀκούειν σύριγγος, ἢ τῶν ποιμνίων αὐτῶν βλη-
χωμένων. καὶ ἐπεὶ διαγενομένων ὀλίγων ἡμερῶν, αἱ μὲν
ἄμπελοι τετρύγηντο, πίθοι δὲ τὸ γλεῦκος εἶχον, ἔδει δὲ οὐ-
κέτι οὐδὲν πολυχειρίας, κατήλαυνον τὰς ἀγέλας εἰς τὸ
πεδίον: καὶ μάλα χαίροντες, τὰς νύμφας προσεκύνουν,
βότρυς αὐταῖς κομίζοντες ἐπὶ κλημάτων, ἀπαρχὰς τοῦ τρυ-
γητοῦ. οὐδὲ τὸν πρότερον χρόνον ἀμελῶς ποτε παρῆλθον, ἀλλ'
ἀεί τε ἀρχόμενοι νομῆς, προσήδρευον, καὶ ἐκ νομῆς ἀνιόν-
τες, προσεκύνουν: καὶ πάντως τι ἀπέφερον, ἢ ἄνθος, ἢ ὀ-
πώραν, ἢ φυλλάδα χλωρὰν, ἢ γάλακτος σπονδήν. καὶ
τούτου μὲν ὕστερον ἀμοιβὰς ἐκομίσαντο παρὰ τῶν θεῶν.
τότε δὲ κύνες, φασὶν, ἐκ δεσμῶν λυθέντες ἐσκίρτων· ἐσύριτ-
τον· ᾖδον τοῖς τράγοις, καὶ τοῖς προβάτοις συνεπάλαιον.
τερπομένοις δὲ αὐτοῖς, ἐφίσταται πρεσβύτης, σισύρας ἐν-
δεδυμένος, καρβατίνας ὑποδεδεμένος, πήραν ἐξηρτημέ-
νος, καὶ τὴν πήραν παλαιάν. οὗτος πλησίον καθίσας αὐτῶν,
ὧδε εἶπε. Φιλητᾶς, ὦ παῖδες, ὁ πρεσβύτης ἐγώ: ὃς πολ- «
λὰ μὲν ταῖσδε ταῖς νύμφαις ᾖσα, πολλὰ δὲ τῷ Πανὶ ἐκείνῳ «
ἐσύρισα. βοῶν δὲ πολλῆς ἀγέλης ἡγησάμην μόνῃ μουσικῇ: «
ἥκω δὲ ὑμῖν ὅσα εἶδον, μηνύσων· ὅσα ἤκουσα, ἀπαγγελῶν. «
Κῆπός ἐστί μοι τῶν ἐμῶν χειρῶν: ὃν, ἐξ οὗ νέμειν διὰ γῆρας «
ἐπαυσάμην, ἐξεπονησάμην· ὅσα ὧραι φέρουσι, πάντα ἔ- «
χων ἐν αὐτῷ καθ' ὥραν ἑκάστην. ἦρος, ῥόδα, κρίνα, καὶ «

ὑάκινθος, καὶ ἴα ἀμφότερα· θέρους, μήκωνες, καὶ ἀχρά-
δες, καὶ μῆλα πάντα· νῦν, ἄμπελοι, καὶ συκαῖ, καὶ ῥοιαὶ, καὶ
μύρτα χλωρά. εἰς τοῦτον τὸν κῆπον ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρ-
χονται τὸ ἑωθινόν: τῶν μὲν, ἐς τροφὴν, τῶν δὲ ἐς ᾠδήν: συνη-
ρεφὴς γὰρ καὶ κατάσκιος, καὶ πηγαῖς τρισὶ κατάρρυτος· ἂν
περιέλῃ τις τὴν αἱμασιὰν, ἄλσος ὁρᾶν οἰήσεται. εἰσελθόντι
δέ μοι τήμερον ἀμφὶ μέσην ἡμέραν, ὑπὸ ταῖς ῥοιαῖς καὶ ταῖς
μυρρίναις, βλέπεται παῖς μύρτα καὶ ῥοιὰς ἔχων, λευκὸς Ερωτος
ὥσπερ γάλα· καὶ ξανθὸς ὡς πῦρ· στιλπνὸς ὡς ἄρτι λελου- περιγρα-
μένος· γυμνὸς ἦν· μόνος ἦν· ἔπαιζεν ὡς ἴδιον κῆπον τρυγῶν. φή.
ἐγὼ μὲν οὖν ὥρμησα ἐπ' αὐτὸν ὡς συλληψόμενος, δείσας μὴ
ὑπ' ἀγερωχίας τὰς μυρρίνας καὶ τὰς ῥοιὰς κατακλάσῃ.
ὁ δέ με κούφως καὶ ῥαδίως ὑπέφευγε. ποτὲ μὲν ταῖς ῥο-
δωνιαῖς ὑποτρέχων, ποτὲ δὲ ταῖς μήκωσιν ὑποκρυπτόμε-
νος, ὥσπερ πέρδικος νεοττός. καίτοι πολλάκις μὲν πρᾶγμα
ἔσχον ἐρίφους γαλαθηνοὺς διώκων· πολλάκις δὲ ἔκαμον
μεταθέων μόσχους ἀρτιγεννήτους: ἀλλὰ τοῦτο ποικίλον τι
χρῆμα ἦν καὶ ἀθήρατον. καμὼν οὖν ὡς γέρων, καὶ ἐπερεισά-
μενος τῇ βακτηρίᾳ, καὶ ἅμα φυλάττων μὴ φύγῃ, ἐπυνθανό-
μην, τίνος ἐστὶ τῶν γειτόνων, καὶ τί βουλόμενος ἀλλότριον κῆ-
πον τρυγᾷ. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο μὲν οὐδὲν, στὰς δὲ πλησίον ἐγέλα
πάνυ ἁπαλὸν, καὶ ἔβαλλέ με τοῖς μύρτοις, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ-
πως ἔθελγε μηκέτι θυμοῦσθαι. ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν
μηδὲν φοβούμενον ἔτι, καὶ ὤμνυον κατὰ τῶν μύρτων ἀφή-
σειν, ἐπιδοὺς μήλων καὶ ῥοιῶν, παρέξειν τε ἀεὶ τρυγᾶν τὰ
φυτὰ καὶ δρέπειν τὰ ἄνθη, τυχὼν παρὰ αὐτοῦ φιλήματος
ἑνός. ἐνταῦθα πάνυ καπυρὸν γελάσας, ἀφίησι φονὴν οἵαν Ερωτος
οὔτε χελιδὼν, οὔτε ἀηδὼν, οὔτε κύκνος ὅμοιος ἐμοὶ γέρων φωνή.
γενόμενος. Εμοὶ μὲν, ὦ Φιλητᾶ, φιλῆσαί σε πόνος οὐδείς:
βούλομαι γὰρ φιλεῖσθαι μᾶλλον, ἢ σὺ γενέσθαι νέος. ὅρα δὲ,

Ἔρως περὶ ἑαυτοῦ.

ἔσοι καθ᾽ ἡλικίαν τὸ δῶρον. οὐδὲν γάρ σε ὠφελήσει τὸ γῆρας πρὸς τὸ μὴ διώκειν ἐμὲ μετὰ τὸ ἓν φίλημα. δυσθήρατος ἐγὼ καὶ ἱέρακι καὶ ἀετῷ, καὶ εἴ τις ἄλλος τούτων ὠκύτερος ὄρνις. οὔτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος, καὶ αὐτοῦ τοῦ παντὸς χρόνου. καὶ σε οἶδα νέμοντα πρωθήβην ἐν ἐκείνῳ τῷ ἕλει τὸ πλατὺ βουκόλιον· καὶ παρήμην σοι συρίττοντι πρὸς ταῖς φηγοῖς ἐκείναις ἡνίκα ἤρας Ἀμαρυλλίδος. ἀλλά με οὐχ ἑώρας, καίτοι πλησίον μάλα τῇ κόρῃ παρεστῶτα. σοὶ μὲν οὖν ἐκείνην ἔδωκα· καὶ ἤδη σοὶ παῖδες ἀγαθοὶ βουκόλοι καὶ γεωργοί. νῦν δὲ Δάφνιν ποιμαίνω καὶ Χλόην, καὶ ἡνίκα ἂν αὐτοὺς εἰς ἓν συνάγω τὸ ἑωθινόν, εἰς τὸν σὸν ἔρχομαι κῆπον, καὶ τέρπομαι τοῖς ἄνθεσι καὶ τοῖς φυτοῖς, κἀν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. διὰ τοῦτο καλὰ καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ, τοῖς ἐμοῖς λουτροῖς ἀρδόμενα. ὅρα δὲ μή τι σοι τῶν φυτῶν κατακέκλασται, μή τις ὀπώρα τετρύγηται, μή τις ἄνθους ῥίζα πεπάτηται, μή τις πηγὴ τετάρακται. καὶ χαῖρε μόνος ἀνθρώπων σὺ γήρᾳ τοῦτο τὸ παιδίον. Ταῦτα εἰπὼν, ἀνήλατο καθάπερ ἀηδόνος νεοττὸς ἐπὶ τὰς μυρρίνας, καὶ κλάδον ἀμείβων ἐκ κλάδου, διὰ τῶν φύλλων ἀνεῖρπεν εἰς ἄκρον. εἶδον αὐτοῦ καὶ πτέρυγας ἐκ τῶν ὤμων καὶ τοξάρια μεταξὺ πτερύγων καὶ τῶν ὤμων, καὶ οὐκέτι εἶδον οὔτε ταῦτα, οὔτε αὐτόν. εἰ δὲ μὴ μάτην ταύτας τὰς πολιὰς ἔφυσα, μηδὲ γηράσας ματαιοτέρας τὰς φρένας ἐκτησάμην, ἔρωτι ὦ παῖδες κατέσπεισθε, καὶ ἔρωτι ὑμῶν μέλει. Πάνυ ἐτέρφθησαν ὥσπερ μῦθον, οὐ λόγον, ἀκούοντες, καὶ ἐπυνθάνοντο τί ἐστί ποτε ὁ ἔρως· πότερα, παῖς, ἢ ὄρνις· καὶ τί δύναται. πάλιν οὖν ὁ Φιλητᾶς ἔφη.

Ἔρωτος ἔργον καὶ ἰσχύς.

Θεός ἐστιν, ὦ παῖδες, ὁ ἔρως· νέος, καὶ καλὸς· καὶ πετόμενος· διὰ τοῦτο καὶ νεότητι χαίρει, κάλλος διώκει, καὶ τὰς ψυχὰς ἀναπτεροῖ. δύναται δὲ τοσοῦτον ὅσον οὐδὲ ὁ Ζεύς.

κρατεῖ μὲν στοιχείων· κρατεῖ δὲ ἄστρων· κρατεῖ δὲ τῶν ὁμοίων θεῶν· οἱ δὲ ὑμεῖς τοσοῦτον τῶν αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων. τὰ ἄνθη πάντα, ἔρωτος ἔργα· τὰ φυτὰ ταῦτα τούτου ποιήματα. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, καὶ ἄνεμοι πνέουσι. ἔγνων δὲ ἐγὼ καὶ ταῦρον ἐρασθέντα· καὶ ὡς οἴστρῳ πληγεὶς ἐμυκᾶτο· καὶ τράγον φιλήσαντα αἶγα, καὶ ἠκολούθει πανταχοῦ. αὐτὸς μὲν γὰρ ἤμην νέος καὶ ἠράσθην Ἀμαρυλλίδος· καὶ οὔτε τροφῆς ἐμεμνήμην, οὔτε ποτὸν προσεφερόμην, οὔτε ὕπνον ᾑρούμην. ἤλγουν τὴν ψυχήν· τὴν καρδίαν ἐπαλλόμην· τὸ σῶμα ἐψυχόμην. ἐβόων ὡς παιόμενος· ἐσιώπων ὡς νεκρούμενος· εἰς ποταμοὺς ἐνέβαινον ὡς καόμενος· ἐκάλουν τὸν Πᾶνα βοηθόν, ὡς καὶ αὐτὸν τῆς πίτυος ἐρασθέντα· ἐπῄνουν τὴν ἠχώ, τὸ Ἀμαρυλλίδος ὄνομα μετ' ἐμὲ καλοῦσαν· κατέκλων τὰς σύριγγας ὅτι μοι τὰς μὲν βοῦς ἔθελγον, Ἀμαρυλλίδα δ' οὐκ ἦγον. ἔρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον· οὐκ ἐσθιόμενον· οὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλούμενον. ὅτι μή, φίλημα, καὶ περιβολή, καὶ συγκατακλιθῆναι γυμνοῖς σώμασι. Φιλητᾶς μέντοι ταῦτα παιδεύσας αὐτούς, ἀπαλλάττεται, τυρούς τινας παρ' αὐτῶν καὶ ἔριφον ἤδη κεράστην λαβών. οἱ δὲ μόνοι καταλειφθέντες, καὶ τότε πρῶτον ἀκούσαντες τὸ ἔρωτος ὄνομα, τάς τε ψυχὰς συνεστάλησαν ὑπὸ λύπης, καὶ ἐπανελθόντες νύκτωρ εἰς τὰς ἐπαύλεις, παρέβαλλον οἷς ἤκουσαν τὰ αὑτῶν. Ἀλγοῦσιν οἱ ἐρῶντες· καὶ ἡμεῖς. ἀμελοῦσιν ἴσως· καὶ ἡμεῖς ἠμελήκαμεν. καθεύδειν οὐ δύνανται· τοῦτο μὲν καὶ νῦν πάσχομεν ἡμεῖς. κάεσθαι δοκοῦσι· καὶ παρ' ἡμῖν τὸ πῦρ. ἐπιθυμοῦσιν ἀλλήλους ὁρᾶν· διὰ τοῦτο θᾶττον εὐχόμεθα γενέσθαι τὴν ἡμέραν. σχεδὸν τοῦτ' ἐστὶν ὁ ἔρως· καὶ ἐρῶμεν ἀλλήλους οὐκ εἰδότες. εἰ τοῦτο μέν ἐστιν ὁ ἔρως, ἐγὼ δὲ ὁ ἐρώμενος, τί οὖν ταῦτα ἀλγοῦμεν; τί δὲ ἀλλήλους ζητοῦμεν; ἀληθῆ πάν-

Οἷος ὁ ἐρῶν.

Ἔρωτος φάρμακον.

Ἐρώντων πάθη.

τα εἶπεν ὁ Φιλητᾶς. Τὸ ἐκ τοῦ κήπου παιδίον ὀφθὲν καὶ τοῖς πατράσιν ἡμῶν ὄναρ ἐκεῖνο, καὶ νέμειν ἡμᾶς τὰς ἀγέλας ἐκέλευσε. πῶς ἄν τις αὐτὸ λάβοι; μικρόν ἐστι καὶ φεύξεται. καὶ πῶς ἄν τις αὐτὸ φύγοι; πτερὰ ἔχει καὶ καταλήψεται. ἐπὶ τὰς νύμφας δεῖ βοηθοὺς καταφυγεῖν; ἀλλ' οὐδὲ Φιλητᾶν ὁ Πὰν ὠφέλησεν Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. ὅσα εἶπεν ἄρα φάρμακα, ταῦτα ζητητέα· φίλημα, καὶ περιπλοκήν, καὶ κεῖσθαι γυμνοὺς χαμαί. κρύος μέν, ἀλλὰ καρτερήσομεν δεύτερον μετὰ Φιλητᾶν. Τοῦτο αὐτοῖς γίνεται νυκτερινὸν παιδευτήριον· καὶ ἀγαγόντες τῆς ἐπιούσης ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομήν, ἐφίλησαν μὲν ἀλλήλοις, ἰδόντες ὃ μήπω πρότερον ἐποίησαν, καὶ περιέβαλλον τὰς χεῖρας ἐπαλλάξαντες. τὸ δὲ τρίτον ὤκνουν φάρμακον, ἀποδυθέντες κατακλιθῆναι· θρασύτερον γὰρ οὐ μόνον παρθένων, ἀλλὰ καὶ νέων αἰπόλων. πάλιν οὖν ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἔννοιαν τῶν γεγενημένων, κατάμεμψις τῶν παραλελειμμένων. καὶ ἐφιλήσαμεν, καὶ οὐδὲν ὄφελος· περιεβάλομεν, καὶ οὐδὲν πλέον· σχεδὸν τὸ οὖν κατακλιθῆναι, μόνον φάρμακον ἔρωτος· πειρατέον καὶ τούτου· πάντως ἐν αὐτῷ τι κρεῖττόν ἐστι φιλήματος. Ἐπὶ τούτοις τοῖς λογισμοῖς οἷον εἰκὸς καὶ ὀνείρατα ἑώρων ἐρωτικά. τὰ φιλήματα· τὰς περιβολάς· καὶ ὅσα δὲ μεθ' ἡμέραν οὐκ ἔπραξαν, ταῦτα ὄναρ ἔπραξαν· γυμνοὶ μετ' ἀλλήλων ἔκειντο. ἐνθεώτεροι δὲ κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ἀνέστησαν, καὶ ῥοίζῳ τὰς ἀγέλας κατήλαυνον ἐπειγόμενοι κατὰ τὰ φιλήματα· καὶ ἰδόντες ἀλλήλους, ἅμα μειδιάματι κατέδραμον. τὰ μὲν οὖν φιλήματα ἐγένετο, καὶ ἡ περιβολὴ τῶν χειρῶν ἠκολούθησε· τὸ δὲ τρίτον φάρμακον ἐβράδυνε, μήτε τοῦ Δάφνιδος τολμῶντος εἰπεῖν, μήτε τῆς Χλόης βουλομένης κατάρχεσθαι, ἕως τύχη καὶ τοῦτο ἔπραξαν. Καθέζοντο .. στελέχους δρυός, πλησίον ἀλλήλων·

καὶ

καὶ γευσάμενοι τῆς ἐν φιλήματι τέρψεως, ἀπλήστως ἐνεφοροῦντο τῆς ἡδονῆς. ἦσαν δὲ καὶ χειρῶν περιβολαί, θλῖψιν τοῖς στόμασι παρέχουσαι. καὶ τὴν τῶν χειρῶν περιβολὴν βιαιότερον δὴ τοῦ Δάφνιδος ἐπισπασαμένου, κλίνεταί πως ἐπὶ πλευρὰν ἡ Χλόη, κἀκεῖνος δὲ συγκατακλίνεται τῷ φιλήματι ἀκολουθῶν· καὶ γνωρίσαντες τὴν ὀνείρων εἰκόνα, κατέκειντο πολὺν χρόνον ὥσπερ συνδεδεμένοι. εἰδότες δὲ τῶν ἐντεῦθεν οὐδὲν, καὶ νομίσαντες τοῦτο εἶναι πέρας ἀπολαύσεως ἐρωτικῆς, μάτην τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας δαπανήσαντες, διελύθησαν, καὶ τὰς ἀγέλας ἀπήλαυνον, τὴν νύκτα μισοῦντες. ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ θόρυβος τοιόσδε πᾶσαν τὴν ἀγροικίαν ἐκείνην κατέλαβε. Νέοι Μηθυμναῖοι πλούσιοι διαθέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν ξενικῇ τέρψει θελήσαντες, ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες καὶ οἰκέτας προσκώπους καθίσαντες, τοὺς Μιτυληναίων ἀγροὺς παρέπλεον ὅσοι θαλάσσης πλησίον. εὐλίμενός τε γὰρ ἡ παραλία, καὶ οἰκήσεσιν ἠσκημένη πολυτελῶς· καὶ λουτρὰ συνεχῆ, παράδεισοί τε καὶ ἄλση· τὰ μὲν φύσεως ἔργα, τὰ δὲ ἀνθρώπων τέχνη· πάντα ἐνοικῆσαι καλά. καταπλέοντες δὲ καὶ ἐνορμιζόμενοι, κακὸν μὲν ἐποίουν οὐδέν· τέρψεις δὲ ποικίλας ἐτέρποντο· ποτὲ μὲν ἀγκίστροις καλάμων ἀπηρτημένοις ἐκ λίνου λεπτοῦ, πετραίοις ἰχθῦς ἁλιεύοντες ἐκ πέτρας ἁλιτενοῖς· ποτὲ δὲ κυσὶ καὶ δικτύοις λαγὼς φεύγοντας τὸν ἐν ταῖς ἀμπέλοις θόρυβον, λαμβάνοντες. ἤδη δὲ καὶ ὀρνίθων ἄγρας ἐμέλησεν αὐτοῖς, καὶ ἔλαβον βρόχοις χῆνας ἀγρίους καὶ νήττας καὶ ὠτίδας· ὥστε καὶ ἡ τέρψις αὐτοῖς καὶ τραπέζης ὠφέλειαν παρεῖχεν. εἰ δέ τινος προσέδει, παρὰ τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐλάμβανον, περιττοτέρους τῆς ἀξίας ὀβολοὺς καταβάλλοντες. ἔδει δὲ μόνον ἄρτου, καὶ οἴνου, καὶ στέγης· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ἐδόκει, μετοπωρινῆς ὥρας

ἐσώσης, ἐν θαλάττῃ διῆγον· ὥστε καὶ τὴν ναῦν ἀνεῖλκον ἐπὶ τὴν γῆν, νύκτα χειμέριον δεδοικότες. τὴν δή τις ἀγροίκων, ἐς ἀνολκὴν λίθου θλίβοντος τὰ πατηθέντα βοτρύδια χρήζοντος σχοίνου, τῆς πρότερον ῥαγείσης, κρύφα ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐλθὼν, ἀφρουρήτῳ τῇ νηὶ προσελθὼν, τὸ πεῖσμα ἐκλύσας, οἴκαδε κομίσας, ἐς ὅ, τι ἔχρηζεν, ἐχρήσατο. ἕωθεν οὖν οἱ Μηθυμναῖοι νεανίσκοι ζήτησιν ἐποιοῦντο τοῦ πείσματος, καὶ ὡμολόγει γὰρ οὐδεὶς τὴν κλοπὴν, ὀλίγα μεμψάμενοι τοὺς ξενοδόκους, παρέπλεον· καὶ σταδία τριάκοντα παρελάσαντες, προσορμίζονται τοῖς ἀγροῖς, ἐν οἷς ᾤκουν ἡ Χλόη καὶ ὁ Δάφνις· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς καλὸν εἶναι τὸ πεδίον ἐς θήραν λαγωῶν. σχοῖνον μὲν οὖν οὐκ εἶχον ὥστε ἐκδήσασθαι πεῖσμα· λύγον δὲ χλωρὰν μακρὰν στρέψαντες ὡς σχοῖνον, ταύτῃ τὴν ναῦν ἐκ τῆς πρύμνης ἄκρας εἰς τὴν γῆν ἔδησαν. ἔπειτα τοὺς κύνας ἀφέντες ῥινηλατεῖν ἐν ταῖς εὐκαίροις φαινομέναις τῶν ὁδῶν ἐλινοστάτουν. οἱ μὲν δὴ κύνες ἅμα ὑλακῇ διαθέοντες, ἐφόβησαν τὰς αἶγας. αἱ δὲ τὰ ὀρεινὰ καταλιποῦσαι, μᾶλλόν τι πρὸς τὴν θάλασσαν ὥρμησαν. ἔχουσαι δὲ οὐδὲν ἐν ψάμμῳ τρώξιμον, ἐλθοῦσαι πρὸς τὴν ναῦν αἱ θρασύτεραι αὐτῶν, τὴν λύγον τὴν χλωρὰν, ᾗ δέδετο ἡ ναῦς, ἀπέφαγον. ἦν δέ τι καὶ κλυδώνιον ἐν τῇ θαλάσσῃ κινηθέντος ἀπὸ τῶν ὀρῶν πνεύματος· ταχὺ δὴ μάλα λυθεῖσαν αὐτὴν, ὑπήνεγκεν ἡ παλίρροια τοῦ κύματος, καὶ ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν. αἰσθήσεως δὴ τοῖς Μηθυμναίοις γινομένης, οἱ μὲν, ἐπὶ θάλατταν ἔθεον, οἱ δὲ, τοὺς κύνας συνέλεγον. ἐβόων δὲ πάντες, ὡς πάντας τοὺς ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν ἀκούσαντας συνελθεῖν. ἀλλ' ἦν οὐδὲν ὄφελος· τοῦ γὰρ πνεύματος ἀκμάζοντος, ἀσχέτῳ τάχει κατὰ ῥοῦν ἡ ναῦς ἐφέρετο. οἱ δ' ἐπὶ οὐκ ὀλίγων κτημάτων Μηθυμναῖοι στερόμενοι, ἐζήτουν τὸν νέμοντα τὰς αἶγας· καὶ εὑρόντες τὸν Δάφνιν

ἔπαιον·

„ ἔπαιον· ἀπέδυον· εἷς δέ τις καὶ κυνόδεσμον ἀράμενος πε-
„ ριῆγε τὰς χεῖρας, ὡς δήσων. ὁ δὲ, ἐβόα τε παιόμενος, καὶ
„ ἱκέτευε τοὺς ἀγροίκους, καὶ πρώτους γε τὸν Λάμωνα καὶ τὸν
„ Δρύαντα, βοηθοὺς ἐπεκαλεῖτο. οἱ δὲ ἀντείχοντο σκιρροὶ
γέροντες καὶ χεῖρας ἐκ γεωργικῶν ἔργων ἰσχυρὰς ἔχοντες:
καὶ ἠξίουν δικαιολογήσασθαι περὶ τῶν γιγνομένων. ταῦτα
δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀξιούντων, δικαστὴν καθίζουσι Φιλη-
τᾶν τὸν βουκόλον: πρεσβύτατός τε γὰρ ἦν τῶν παρόντων,
καὶ κλέος εἶχεν ἐν τοῖς κωμήταις δικαιοσύνης περιττῆς.
πρῶτοι δὲ κατηγόρουν οἱ Μηθυμναῖοι σαφῆ καὶ σύντομα,
„ βουκόλον ἔχοντες δικαστήν. Ἤλθομεν εἰς τούτους τοὺς ἀ-
„ γροὺς θηρᾶσαι θέλοντες. τὴν μὲν οὖν ναῦν λύγῳ χλωρᾷ
„ δήσαντες ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κατελίπομεν: αὐτοὶ δὲ διὰ τὴν κυνῶν
„ ζήτησιν ἐποιούμεθα θηρίων. ἐν τούτῳ πρὸς τὴν θάλασσαν
„ αἱ αἶγες τούτου κατελθοῦσαι, τήν τε λύγον κατεσθίουσι καὶ
„ τὴν ναῦν ἀπολύουσιν. εἶδες αὐτὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ φερο-
„ μένην, πόσων οἴει μεστὴν ἀγαθῶν; οἷα μὲν ἐσθὴς ἀπόλωλεν·
„ οἷος δὲ κόσμος κυνῶν· ὅσον δὲ ἀργύριον· τοὺς ἀγροὺς ἄν τις
„ τούτων ἐκεῖνα ἔχων ὠνήσαιτο. ἀνθ' ὧν ἀξιοῦμεν ἄγειν τοῦτον,
„ πονηρὸν ὄντα αἰπόλον, ὃς ἐπὶ τῆς θαλάττης νέμει τὰς αἶγας
„ ὡς ναύτης. Τοιαῦτα οἱ Μηθυμναῖοι κατηγόρησαν. ὁ δὲ Δά-
φνις διέκειτο μὲν κακῶς ὑπὸ τῶν πληγῶν, Χλόην δὲ ὁρῶν
παροῦσαν, πάντων κατεφρόνει. καὶ ὧδε εἶπεν. Ἐγὼ νέμω
τὰς αἶγας καλῶς. οὐδέποτε ᾐτιάσατο κωμήτης οὐδὲ εἷς,
ὡς ἢ κῆπόν τινος αἲξ ἐμὴ κατεβοσκήσατο, ἢ ἄμπελον βλαστά-
νουσαν κατέκλασεν. οὗτοι δέ εἰσι κυνηγέται πονηροὶ καὶ
κύνας ἔχουσι κακῶς πεπαιδευμένους: οἵτινες τρέχοντες
πολλὰ, καὶ ὑλακτοῦντες σκληρὰ, κατεδίωξαν αὐτὰς ἐκ
τῶν ὀρῶν καὶ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν θάλασσαν ὥσπερ λύκοι.
ἀλλὰ ἀπέφαγον τὴν λύγον· οὐ γὰρ εἶχον ἐν ψάμμῳ πόαν

ἢ κόμαρον ἢ θύμον. ἀλλὰ ἀπώλετο ἡ ναῦς ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς θαλάττης· ταῦτα χειμῶνος οὐκ αἰγῶν ἐστιν ἔργα. ἀλλὰ ἐσθὴς ἐνέκειτο καὶ ἄργυρος· καὶ τίς πιστεύσει νοῦν ἔχων, ὅτι τοσαῦτα φέρουσα ναῦς, πεῖσμα εἶχε λύγον; Τούτοις ἐπεδάκρυσεν ὁ Δάφνις καὶ εἰς οἶκτον ὑπηγάγετο τοὺς ἀγροίκους πολύν: ὥστε ὁ Φιλητᾶς ὁ δικαστὴς ὤμνυε Πᾶνα καὶ νύμφας, μηδὲν ἀδικεῖν Δάφνιν, ἀλλὰ μηδὲ τὰς αἶγας: τὴν δὲ θάλασσαν καὶ τὸν ἄνεμον, ὧν ἄλλους εἶναι δικαστάς. οὐκ ἔπειθε ταῦτα Φιλητᾶς Μηθυμναίοις λέγων: ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς ὁρμήσαντες, ἦγον τὸν Δάφνιν πάλιν, καὶ συνδεῖν ἤθελον. ἐνταῦθα οἱ κωμῆται ταραχθέντες, ἐπιπηδῶσιν αὐτοῖς ὡσεὶ ψᾶρες, ἢ κολοιοί: καὶ ταχὺ μὲν ἀφαιροῦνται τὸν Δάφνιν ἤδη καὶ αὐτὸν μαχόμενον: ταχὺ δὲ ξύλοις παίοντες ἐκείνοις εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. ἀπέστησαν δὲ οὐ πρότερον ἕως τε τῶν ὅρων αὐτοὺς ἐξήλασαν ἐς ἄλλους ἀγρούς. διωκόντων δὲ τοὺς Μηθυμναίους ἐκείνων, ἡ Χλόη κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ἄγει πρὸς τὰς νύμφας τὸν Δάφνιν, καὶ ἀπονίπτει τε τὸ πρόσωπον ἡμαγμένον ἐκ τῶν ῥινῶν ῥαγεισῶν ὑπὸ πληγῆς τινος, καὶ τῆς πήρας προκομίσασα ζυμίτου μέρος καὶ τυροῦ τμῆμά τι, δίδωσι φαγεῖν. τότε μάλιστα ἀνακτησαμένη αὐτὸν, φίλημα ἐφίλησε μελιτῶδες ἁπαλοῖς τοῖς χείλεσι. τότε μὲν δὴ παρὰ τοσοῦτον Δάφνις ἦλθε κακοῦ. τὸ δὲ πρᾶγμα οὐ ταύτῃ πέπαυτο, ἀλλ' ἐλθόντες οἱ Μηθυμναῖοι μόλις εἰς τὴν ἑαυτῶν, ὁδοιπόροι μὲν ἀντὶ ναυτῶν, τραυματίαι δὲ ἀντὶ τρυφώντων, ἐκκλησίαν τε συνήγαγον τῶν πολιτῶν, καὶ ἱκετηρίας θέντες, ἱκέτευον τιμωρίας ἀξιωθῆναι: τῶν μὲν ἀληθῶν λέγοντες οὐδὲ ἕν, μὴ καὶ προσκαταγέλαστοι γένοιντο τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες ὑπὸ ποιμένων: κατηγοροῦντες δὲ Μιτυληναίων ὥστε τὴν ναῦν ἀφελομένων καὶ τὰ χρήματα ἁρπασάντων πολέμου νόμῳ.

οἱ δὲ πιστεύοντες δὴ τὰ τραύματα, καὶ νεανίσκοις τῶν πρώτων οἰκιῶν παρ' αὐτοῖς τιμωρῆσαι δίκαιον νομίζοντες, Μιτυληναίοις μὲν πόλεμον ἀκήρυκτον ἐψηφίσαντο· τὸν δὲ στρατηγὸν ἐκέλευσαν δέκα ναῦς καθελκύσαντα κακουργεῖν αὐτῶν τὴν παραλίαν. πλησίον γὰρ χειμῶνος ὄντος, οὐκ ἀσφαλὲς μείζονα στόλον πιστεύειν τῇ θαλάσσῃ. ὁ δὲ εὐθὺς τῆς ἐπιούσης ἀναγόμενος αὐτερέταις στρατιώταις, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς. καὶ πολλὰ μὲν ἥρπαζε ποίμνια, πολὺν δὲ σῖτον, καὶ οἶνον ἄρτι πεπαυμένου τοῦ τρυγητοῦ, καὶ ἀνθρώπους δὲ οὐκ ὀλίγους, ὅσοι τούτων ἐργάται. ἐπέπλευσε καὶ τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς καὶ τοῦ Δάφνιδος· καὶ ἀπόβασιν ὀξεῖαν θέμενος, λείαν ἤλαυνε τὰ ἐν ποσίν. ὁ μὲν Δάφνις οὐκ ἔνεμε τὰς αἶγας, ἀλλ' ἐς τὴν ὕλην ἀνελθὼν, φυλλάδα χλωρὰν ἔκοπτεν ὡς ἔχοι τοῦ χειμῶνος παρέχειν τοῖς ἐρίφοις τροφήν· ὥστε ἄνωθεν θεασάμενος τὴν καταδρομὴν, ἐνέκρυψεν ἑαυτὸν στελέχει ξύλῳ ξηρᾶς ὀξύης. ἡ δὲ Χλόη παρῆν ταῖς ἀγέλαις· καὶ διωκομένη φεύγει πρὸς τὰς Νύμφας ἱκέτις, καὶ ἐδεῖτο φείσασθαι καὶ ὧν ἔνεμε, καὶ αὐτῆς δὴ τὰς θεάς. ἀλλ' ἦν οὐδὲν ὄφελος· οἱ γὰρ Μηθυμναῖοι πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων κατακερτομήσαντες, καὶ τὰς ἀγέλας ἤλασαν, κἀκείνην ἤγαγον ὥσπερ αἶγα ἢ πρόβατον παίοντες λύγοις. ἔχοντες δὲ ἤδη τὰς ναῦς παντοδαπῆς ἁρπαγῆς μεστὰς, οὐκέτ' ἐγίνωσκον περαιτέρω πλεῖν, ἀλλὰ τὸν οἴκαδε πλοῦν ἐποιοῦντο, καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τοὺς πολεμίους δεδιότες. οἱ μὲν οὖν ἀπέπλεον εἰρεσίᾳ ταλαιπωροῦντες· ἄνεμος γὰρ οὐκ ἦν. ὁ δὲ Δάφνις ἡσυχίας γενομένης, ἐλθὼν εἰς τὸ πεδίον ἔνθα ἔνεμον, καὶ μήτε τὰς αἶγας ἰδὼν, μήτε τὰ πρόβατα καταλαβὼν, μήτε Χλόην εὑρὼν, ἀλλὰ ἐρημίαν πολλὴν καὶ τὴν σύριγγα ἐρριμμένην, ᾗ συνήθως ἐτέρπετο ἡ Χλόη,

μέγα βοῶν καὶ ἐλεεινὸν κωκύων, ποτὲ μὲν πρὸς τὴν φηγὸν ἔτρεχεν ἔνθα ἐκαθέζετο· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὴν θάλασσαν ὡς ὀψόμενος αὐτήν· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰς νύμφας ἐφ' ἃς ἑλκομένη κατέφυγεν. ἐνταῦθα καὶ ἔρριψεν ἑαυτὸν χαμαί, καὶ ταῖς νύμφαις ὡς προδούσαις ἐμέμφετο. Ἀφ' ὑμῶν ἡρπάσθη χλόη, καὶ τοῦτο ἰδεῖν ὑμεῖς ὑπεμείνατε; ἡ τοὺς στεφάνους ὑμῖν πλέκουσα· ἡ σπένδουσα τοῦ πρώτου γάλακτος. ἧς καὶ ἡ σύριγξ ἥδε ἀνάθημα. αἶγα μὲν οὐδὲ μίαν μοι λύκος ἥρπασε, πολέμιοι δὲ τὴν ἀγέλην καὶ τὴν συννέμουσαν. καὶ τὰς μὲν αἶγας ἀποδέρουσι, καὶ τὰ πρόβατα καταθύσουσι· χλόη δὲ πόλιν οἰκήσει. ποίοις ποσὶν ἄπειμι παρὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, ἄνευ τῶν αἰγῶν, ἄνευ χλόης, λειπεργάτης ἐσόμενος; ἔχω γὰρ νέμειν ἔτι οὐδέν. ἐνταῦθα περιμενῶ κείμενος ἢ θάνατον ἢ πόλεμον δεύτερον. ἆρα καὶ σὺ χλόη τοιαῦτα πάσχεις; ἆρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν νυμφῶν τῶνδε, κἀμοῦ; ἢ παραμυθοῦνταί σε τὰ πρόβατα καὶ αἱ αἶγες αἰχμάλωτοι μετὰ σοῦ γενόμεναι; Ταῦτα λέγοντα αὐτὸν, ἐκ τῶν δακρύων καὶ τῆς λύπης, ὕπνος βαθὺς καταλαμβάνει· καὶ αὐτῷ αἱ τρεῖς ἐφίστανται νύμφαι, μεγάλαι γυναῖκες καὶ καλαὶ ἡμίγυμνοι καὶ ἀνυπόδετοι τὰς κόμας λελυμέναι· καὶ τοῖς ἀγάλμασιν ὅμοιαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐῴκεσαν ἐλεούσαις τὸν Δάφνιν· ἔπειτα ἡ πρεσβυτάτη λέγει ἐπιρρωννύουσα. Μηδὲν ἡμᾶς μέμφου Δάφνι· χλόης γὰρ ἡμῖν μᾶλλον ἢ σοὶ μέλει. ἡμεῖς καὶ παιδίον οὖσαν αὐτὴν ἠλεήσαμεν, καὶ ἐν τῷδε τῷ ἄντρῳ κειμένην αὐτὴν ἀνεθρέψαμεν. ἐκείνῃ πεδίοις κοινὸν οὐδὲν καὶ τοῖς προβατίοις τοῦ λάμωνος. καὶ νῦν δὲ ἡμῖν πεφρόντισται τὸ κατ' ἐκείνην· ὡς μήτε εἰς τὴν Μήθυμναν κομισθεῖσα δουλεύοι, μήτε μέρος γένοιτο λείας πολεμικῆς. καὶ τὸν Πᾶνα ἐκεῖνον τὸν ὑπὸ τῇ πίτυϊ ἱδρυμένον, ὃν ὑμεῖς οὐδέποτε οὐδὲ ἄνθεσιν

ἐτι-

" ἐπιμήσατε, τὸν ἐδεήθημεν ἐπίκουρον γενέσθαι Χλόης·
" συνήθης γὰρ στρατοπέδοις μᾶλλον ὑμῶν, καὶ πολλοὺς ἤδη
" πολέμους ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν καταλιπών. καὶ ἄπεισι
" τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος. κάμνε δὲ μηδέν·
" ἀλλὰ ἀναστὰς ὄφθητι Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ· οἳ καὶ αὐτοὶ
" κεῖνται χαμαὶ νομίζοντες καὶ σὲ μέρος γεγονέναι τῆς ἁρ-
" παγῆς· Χλόη γάρ σοι τῆς ἐπιούσης ἀφίξεται μετὰ τῶν αἰγῶν,
" μετὰ τῶν προβάτων· καὶ νεμήσεσθε κοινῇ, καὶ συριεῖτε κοι-
" νῇ. τὰ δ' ἄλλα μελήσει περὶ ὑμῶν Ἔρωτι. Τοιαῦτα ἰδὼν καὶ
ἀκούσας Δάφνις, ἀναπηδήσας τῶν ὕπνων καὶ κοινῇ ἡδο-
νῆς καὶ λύπης μεστὸς, δακρύων, τὰ ἀγάλματα τῶν νυμφῶν
προσεκύνει, καὶ ἐπηγγέλλετο σωθείσης Χλόης, θύσειν τῶν
αἰγῶν τὴν ἀρίστην· δραμὼν δὲ καὶ ἐπὶ τὴν πίτυν ἔνθεν τὸ τοῦ
Πανὸς ἄγαλμα ἵδρυτο, τραγοσκελὲς, κερασφόρον, τῇ μὲν
σύριγγα, τῇ δὲ τράγον πηδῶντα κατέχε, κἀκεῖνον προσε-
κύνει, καὶ ηὔχετο ὑπὲρ τῆς Χλόης, καὶ τράγον θύσειν ἐπηγ-
γέλλετο. καὶ μόλις ποτὲ περὶ ἡλίου καταφορὰς παυσά-
μενος δακρύων καὶ εὐχῶν, ἀράμενος τὰς φυλλάδας ἃς
ἔκοψεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν· καὶ τὸν ἀμφὶ τὸν Λά-
μωνα πένθους ἀπαλλάξας εὐφροσύνης ἐμπλήσας, τρο-
φῆς τε ἐγεύσατο, καὶ ἐς ὕπνον ὥρμησεν, οὐδὲ τοῦτον ἀδάκρυν·
ἀλλ' εὐχόμενος μὲν αὖθις τὰς νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, εὐχό-
μενος δὲ τὴν ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ἐν ᾗ Χλόην ἐπηγ-
γείλαντο αὐτῷ. νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε μακροτάτη
γεγονέναι. ἐπράχθη δὲ ἐπ' αὐτῆς, τάδε. Ὁ στρατηγὸς ὁ τῶν
Μηθυμναίων ὅσον δέκα σταδίους ἀπελάσας, ἠθέλησε τῇ
καταδρομῇ τοὺς στρατιώτας κεκμηκότας ἀναλαβεῖν, ἄ-
κρας οὖν ἐπεμβαινούσης τῷ πελάγει λαβόμενος, ἐπεκτει-
νομένης μηνοειδῶς, ἧς ἐντὸς θάλασσα γαληνότερον τῶν
λιμένων ὅρμον εἰργάζετο, ἐνταῦθα τὰς ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν

μετεώρους διορμίσας, ὡς μηδὲ μίαν ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀγροίκων τινὰ λυπῆσαι, ἀπῆκεν τοὺς Μηθυμναίους εἰς τέρψιν εἰρηνικήν. οἱ δὲ ἔχοντες παντὸς ἀφθονίαν ἐκ τῆς ἁρπαγῆς, ἔπινον, ἔπαιζον, ἐπινίκιον ἑορτὴν ἐμιμοῦντο. ἄρτι δὲ παυομένης ἡμέρας, καὶ τῆς τέρψεως ἐς νύκτα ληγούσης, αἰφνίδιον μὲν πᾶσα ἡ γῆ ἐδόκει λάμπεσθαι πυρί: κτύπος δὲ ἠκούετο ῥόθιος κωπῶν ὡς ἐπιπλέοντος μεγάλου στόλου. ἐβόα τις ὁπλίζεσθαι τὸν στρατηγόν· ἄλλος ἐκάλει, καὶ τετρῶσθαι τις ἐδόκει· καὶ σχῆμά τι ἔκειτο νεκροῦ μιμούμενον, εἴκασεν ἄν τις ὁρᾶν νυκτομαχίαν οὐ παρόντων πολεμίων. τῆς δὲ νυκτὸς αὐτοῖς τοιαύτης γενομένης, ἐπῆλθεν ἡμέρα πολὺ τῆς νυκτὸς φοβερωτέρα. οἱ τράγοι μὲν οἱ τοῦ Δάφνιδος καὶ αἱ αἶγες κιττὸν ἐν τοῖς κέρασι κορυμβοφόρον εἶχον· οἱ δὲ κριοὶ καὶ αἱ ὄιες τῆς Χλόης, λύκων ὠρυγμὸν ὠρύοντο. ὤφθη δὲ καὶ αὐτὴ πίτυος ἐστεφανωμένη: ἐγίνετο καὶ περὶ τὴν θάλασσαν αὐτὴν πολλὰ παράδοξα: αἵ τε γὰρ ἄγκυραι κατὰ βυθοῦ πειρωμένων ἀναφέρειν ἔμενον· αἵ τε κῶπαι καθιέντων εἰς εἰρεσίαν ἐθραύοντο· καὶ δελφῖνες πηδῶντες ταῖς οὐραῖς παίοντες τὰς ναῦς ἐξ ἁλὸς ἔλυον τὰ γομφώματα· ἠκούετό τις καὶ ὑπὲρ τῆς ὀρθίου πέτρας τῆς ὑπὸ τὴν ἄκραν, σύριγγος ἦχος: ἀλλ᾽ οὐκ ἔτερπεν ὡς σύριγξ: ἐφόβει δὲ τοὺς ἀκούοντας ὡς σάλπιγξ. ἐταράττοντο οὖν, καὶ ἐπὶ τὰ ὅπλα ἔθεον, καὶ πολεμίους ἐκάλουν τοὺς οὐ βλεπομένους: ὥστε πάλιν ηὔχοντο νύκτα ἐπελθεῖν ὡς τευξόμενοι σπονδῶν ἐν αὐτῇ. συνετὰ μὲν οὖν πᾶσιν ἦν τὰ γινόμενα τοῖς φρονοῦσιν ὀρθῶς, ὅτι ἐκ Πανὸς ἦν τὰ φαντάσματα καὶ ἀκούσματα μηνίοντός τι τοῖς ναύταις: οὐκ εἶχον δὲ τὴν αἰτίαν συμβαλεῖν, (οὐδὲν γὰρ ἱερὸν σεσύλητο Πανὸς) ἕως τε ἀμφὶ μέσην ἡμέραν ἐς ὕπνον οὐκ ἀθεεὶ τοῦ στρατηγοῦ καταπεσόντος, αὐτὸς ὁ Πὰν ὤφθη τοιάδε λέγων. Ω πάντων ἀνοσιώτατοι

καὶ ἀσεβέστατοι. τί ταῦτα μαινομέναις φρεσὶν ἐτολμήσατε
» πολέμου μὲν τὴν ἀγροικίαν ἐνεπλήσατε τὴν ἐμοὶ φίλην,
» ἀγέλας δὲ βοῶν καὶ αἰγῶν καὶ ἀπηλάσατε τὰς ἐμοὶ με-
» λομένας· ἀπεσπάσατε δὲ βωμῶν παρθένον, ἐξ ἧς ἔρως μῦ-
» θον ποιῆσαι θέλει· καὶ οὔτε τὰς νύμφας ᾐδέσθητε βλεπού-
» σας, οὔτε τὸν Πᾶνα ἐμέ. οὔτε οὖν Μήθυμναν ὄψεσθε μετὰ
» τοιούτων λαφύρων πλέοντες, οὔτε τήνδε φεύξεσθε τὴν σύ-
» ριγγα τὴν ὑμᾶς ταράξασαν· ἀλλὰ ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων ἐργά-
» σω καταδύσας, εἰ μὴ τὴν ταχίστην καὶ Χλόην ταῖς νύμ-
» φαις ἀποδώσεις, καὶ τὰς ἀγέλας Χλόης καὶ τὰς αἶγας καὶ
» τὰ πρόβατα. ἀνίστω δὴ καὶ ἐκβίβαζε τὴν κόρην μεθ' ὧν εἶ-
» πον. ἡγήσομαι δὲ ἐγὼ καὶ σοὶ τοῦ πλοῦ, κἀκείνῃ τῆς ὁδοῦ.
» Πάνυ οὖν τεθορυβημένος ὁ Βρύαξις (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ στρατηγὸς) ἀναπηδᾷ, καὶ τῶν νεῶν καλέσας τοὺς ἡγεμόνας, ἐκέλευσε τὴν ταχίστην ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις ἀναζητεῖσθαι Χλόην· οἱ δὲ ταχέως καὶ ἀνεῦρον καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν· ἐκαθέζετο γὰρ τῆς πίτυος ἐστεφανωμένη. σύμβολον δὴ καὶ τοῦτο τῆς ἐν τοῖς ὀνείροις ὄψεως ποιούμενος, ἐπ' αὐτῆς ναυαρχίδος εἰς τὴν γῆν αὐτὴν κομίζει. κἀκείνη δὲ ἄρτι ἀποβεβήκει, καὶ σύριγγος ἦχος ἀκούεται πάλιν ἐκ τῆς πέτρας, οὐκέτι πολεμικὸς καὶ φοβερὸς, ἀλλὰ ποιμενικὸς, καὶ οἷος εἰς νομὴν ἡγεῖσθαι ποιμνίων. καὶ τά τε πρόβατα κατὰ τῆς ἀποβάθρας ἐξέτρεχεν, οὐκ ἐξολισθαίνοντα τοῖς κέρασι τῶν χηλῶν· καὶ αἱ αἶγες πολὺ θρασύτερον οἷα καὶ κρημνοβατεῖν εἰθισμέναι. καὶ ταῦτα μὲν περιΐσταται κύκλῳ τὴν Χλόην ὥσπερ χορὸς σκιρτῶντα, καὶ βληχώμενα καὶ ὅμοια χαίρουσιν. αἱ δὲ τῶν ἄλλων αἰπόλων αἶγες, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὰ βουκόλια κατὰ χώραν ἔμενεν ἐν κοίλῃ νηῒ, καθάπερ αὐτὰ τοῦ μέλους μὴ ἐκκαλοῦντος. Θαύματι πάντων ἐχομένων καὶ τὸν Πᾶνα ἀνευφημούντων, ὤφθη

τούτων ἐν τοῖς στοιχείοις ἀμφοτέροις θαυμασιωτέρα· τὴν
μὲν Μηθυμναίων πρὶν ἀνασπάσαι τὰς ἀγκύρας, ἔπλεον
αἱ νῆες· καὶ τῆς ναυαρχίδος ἡγεῖτο δελφὶν πηδῶν ἐξ ἁλός·
τὴν δὲ αἰγῶν καὶ τὴν προβάτων ἡγεῖτο σύριγγος ἦχος ἥδι-
στος, καὶ τὸν συρίττοντα ἔβλεπεν οὐδείς· ὥστε τὰ ποίμνια καὶ
αἱ αἶγες προήεσαν ἅμα καὶ ἐνέμοντο τερπόμεναι τῷ μέλει.
Δευτέρας που νομῆς καιρὸς ἦν, καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ σκοπῆς
τινος μετεώρου θεασάμενος τὰς αἶγας καὶ τὴν Χλόην,
μέγα βοήσας ὦ νύμφαι καὶ Πάν, κατέδραμεν εἰς τὸ πεδίον·
καὶ περιπλακεὶς τῇ Χλόῃ καὶ λειποθυμήσας κατέπεσε.
μόλις δὲ ἔμβιος ὑπὸ τῆς Χλόης φιλούσης καὶ ταῖς περιβο-
λαῖς θαλπούσης γενόμενος, ἐπὶ τὴν συνήθη φηγὸν ἔρχεται·
καὶ ὑπὸ τῷ στελέχει καθίσας ἐπυνθάνετο πῶς ἀπέδρα το-
σούτους πολεμίους. ἡ δὲ αὐτῷ κατέλεξε πάντα. τὸν τῶν
αἰγῶν κιττὸν· τὸν τῶν προβάτων ὠρυγμόν· τὴν ἐπανθήσα-
σαν τῇ κεφαλῇ πίτυν· τὸ ἐν τῇ γῇ πῦρ· τὸν ἐν τῇ θαλάσ-
σῃ κτύπον· τὰ συρίγματα ἀμφότερα, τὸ πολεμικὸν καὶ
τὸ εἰρηνικόν· τὴν νύκτα τὴν φοβεράν· ὅπως αὐτῇ τὴν ὁδὸν
ἀγνοούσῃ καθηγήσατο τῆς ὁδοῦ μουσική. Γνωρίσας οὖν
Δάφνις τὰ τῶν νυμφῶν ὀνείρατα καὶ τὰ τοῦ Πανὸς ἔργα,
διηγεῖται καὶ αὐτὸς ὅσα εἶδεν· ὅσα ἤκουσεν· ὅτι μέλλων ἀπο-
θνήσκειν διὰ τὰς νύμφας ἔζησε. καὶ τὴν μὲν ἀποπέμπει κομίζου-
σαν τοὺς ἀμφὶ τὸν Δρύαντα καὶ Λάμωνα, καὶ ὅσα πρέπον θυ-
σίᾳ· αὐτὸς δὲ ἐν τούτῳ τῶν αἰγῶν τὴν ἀρίστην συλλαβών,
καὶ κιττῷ στεφανώσας ὥσπερ ὤφθησαν τοῖς πολεμίοις, καὶ
γάλα τῶν κεράτων καταστείσας, ἔθυσέ τε ταῖς νύμφαις,
καὶ κρεμάσας ἀπέδειρε, καὶ τὸ δέρμα ἀνέθηκεν. Ἤδη δὲ πα-
ρόντων τῶν ἀμφὶ τὴν Χλόην, πῦρ ἀνακαύσας, καὶ τὰ μὲν
ἑψήσας τῶν κρεῶν, τὰ δὲ ὀπτήσας, ἀπήρξατό τε ταῖς νύμ-
φαις, καὶ κρατῆρα ἀπέσπεισε μεστὸν γλεύκους· καὶ ἐκ φυλ-
λάδος

λάδας σιβάδας ἀποσωρεύσας, ἐντεῦθεν ἐν τροφῇ ἦν καὶ ποτῷ καὶ παιδιᾷ· καὶ ἅμα τὰς ἀγέλας ἐπεσκόπει μὴ λύκος ἐμπεσὼν ἔργα ποιήσει πολεμίων. ᾖσάν τινας καὶ ᾠδὰς εἰς τὰς νύμφας, παλαιῶν ποιμένων ποιήματα. Νυκτὸς δὲ ἐπελθούσης, αὐτοῦ κοιμηθέντες ἐν τῷ ἀγρῷ, τῆς ἐπιούσης τοῦ Πανὸς ἐμνημόνευον· καὶ τὸν τράγον τὸν ἀγελάρχην στεφανώσαντες πίτυος, προσήγαγον τῇ πίτυϊ· καὶ ἐπισπείσαντες οἴνου, καὶ εὐφημοῦντες τὸν θεὸν, ἔθυσαν, ἐκρέμασαν, ἀπέδειραν· καὶ τὰ μὲν κρέα ὀπτήσαντες καὶ ἑψήσαντες πλησίον ἔθηκαν ἐν τῷ λειμῶνι, ἐν τοῖς φύλλοις. τὸ δὲ δέρμα κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίτυϊ πρὸς τῷ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα, ποιμενικῷ θεῷ. ἀπήρξαντο καὶ τῶν κρεῶν· ἀπέσπεισαν καὶ κρατῆρος μείζονος· ᾖσεν ἡ χλόη· Δάφνις ἐσύριξεν· ἐπὶ τούτοις κατακλιθέντες, ἤσθιον· καὶ αὐτοῖς ἐφίσταται ὁ Φιλητᾶς βουκόλος κατὰ τύχην, στεφανίσκους τινὰς τῷ Πανὶ κομίζων, καὶ βότρυς ἔτι ἐν φύλλοις καὶ κλήμασι· καὶ αὐτῷ τῶν παίδων ὁ νεώτατος εἵπετο Τίτυρος, πυρρὸν παιδίον, καὶ γλαυκὸν· λευκὸν παιδίον καὶ ἀγέρωχον· καὶ ἥλλετο κοῦφα βαδίζων ὥσπερ δὴ ἔριφος. ἀναπηδήσαντες οὖν συνεστεφάνουν τὸν Πᾶνα, καὶ τὰ κλήματα τῆς κόμης τῆς πίτυος ἐξήρτων· καὶ κατακλίναντες πλησίον αὐτοῦ, συμπότην ἐποιοῦντο. καὶ οἷον δὴ γέροντες ὑποβεβρεγμένοι, πρὸς ἀλλήλους πολλὰ ἔλεγον. ὡς ἔνεμον ὅτε ἦσαν νέοι· ὡς πολλὰς λῃστῶν καταδρομὰς διέφυγον· ἐσεμνύνετό τις ὡς λύκον ἀποκτείνας· ἄλλος ὡς μόνου τοῦ Πανὸς δεύτερα συρίσας· τοῦτο τοῦ Φιλητᾶ τὸ σεμνολόγημα ἦν. ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἡ χλόη πάσας δεήσεις προσέφερον μεταδοῦναι καὶ αὐτοῖς τῆς τέχνης, συρίσαι τε ἐν ἑορτῇ θεοῦ σύριγγι χαίροντος. ἐπαγγέλλεται Φιλητᾶς, καίτοι τὸ γῆρας ὡς ἄπνουν μεμψάμενος, καὶ ἔλαβε σύριγγα τὴν τοῦ Δάφνιδος. ἡ δὲ ἦν μικρὰ

τοὺς μεγάλην τέχνην, οἷα ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένην. περιέπεμψε τὸν Τίτυρον ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ σύριγγα, τῆς ἐπαύλεως ἀπεχούσης σταδίους δέκα. ὁ μὲν ῥίψας τὸ ἐγκόμβωμα, γυμνὸς ὥρμησε τρέχειν ὥσπερ νεβρός. ὁ δὲ Λάμων ἐπηγγείλατο τὸν περὶ τῆς σύριγγος ἀφηγήσασθαι μῦθον, ὃν αὐτῷ σικελὸς ᾖσεν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ καὶ σύριγγι.

Μῦθος περὶ τῆς σύριγγος.

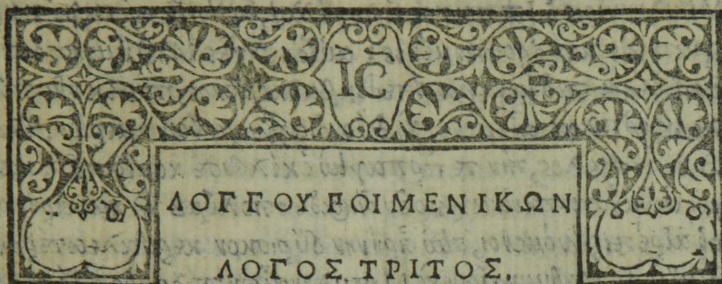
Αὕτη ἡ σύριγξ τὸ ὄργανον οὐκ ἦν ὄργανον, ἀλλὰ παρθένος καλὴ, καὶ τὴν φωνὴν μουσική. αἶγας ἔνεμεν· νύμφαις συνέπαιζεν· ᾖδεν οἷον νῦν. πὰν ταύτης νεμούσης, παιζούσης, ᾀδούσης, προσελθὼν, ἔπειθεν ἐς ὅ,τι ἔχρῃζε· καὶ ἐπηγγέλλετο τὰς αἶγας πάσας θήσειν διδυματόκους. ἡ δὲ ἐγέλα τὸν ἔρωτα αὐτοῦ, οὐδὲ ἐραστὴν ἔφη δέξασθαι μήτε τράγον μήτε ἄνθρωπον ὁλόκληρον. ὁρμᾷ διώκειν ὁ πὰν ἐς βίαν· ἡ Σύριγξ ἔφευγε καὶ τὸν πᾶνα καὶ τὴν βίαν· φεύγουσα, κάμνουσα ἐς δόνακας κρύπτεται, εἰς ἕλος ἀφανίζεται. πὰν, τοὺς δόνακας ὀργῇ ταμὼν, τὴν κόρην οὐχ εὑρὼν, τὸ πάθος μαθὼν, τὸ ὄργανον νοεῖ καὶ τοὺς καλάμους κηρῷ συνδήσας ἀνίσους καθ᾽ ὅτι καὶ ὁ ἔρως ἄνισος αὐτοῖς· καὶ ἡ τότε παρθένος καλὴ, νῦν ἐστι σύριγξ μουσική. Ἄρτι πέπαυτο τοῦ μυθολογήματος ὁ Λάμων, καὶ ἐπῄνει Φιλητᾶς αὐτὸν ὡς εἰπόντα μῦθον ᾠδῆς γλυκύτερον: καὶ ὁ Τίτυρος ἐφίσταται τὴν σύριγγα τῷ πατρὶ κομίζων, μέγα ὄργανον, καὶ αὐλῶν μεγάλων: καὶ ἵνα κεκήρωτο, τῷ χαλκῷ πεποίκιλτο. εἴκασεν ἄν τις εἶναι ταύτην ἐκείνην, ἣν ὁ πὰν πρῶτον ἐπήξατο. διεγερθεὶς οὖν ὁ Φιλητᾶς καὶ καθίσας ἐν καθέδρᾳ ὄρθιον, πρῶτον μὲν ἀπεπειράθη τῶν καλάμων εἰ εὔπνοοι: ἔπειτα μαθὼν, ὡς ἀκώλυτον διατρέχει τὸ πνεῦμα, ἐνέπνει τὸ ἐντεῦθεν πολὺ καὶ νεανικόν. αὐλῶν τις ἂν ᾠήθη συναυλούντων ἀκούειν, τοσοῦτον ἤχει τὸ σύριγμα. κατ᾽ ὀλίγον δὲ τῆς βίας ἀφαιρῶν, εἰς τὸ τερπνότερον μετέβαλλε τὸ μέλος.

καὶ

καὶ πᾶσαν τέχνην ἐπιδεικνύμενος εὐνομίας μουσικῆς, ἐσύριττεν ὅσον βοῶν ἀγέλῃ πρέπον· οἷον αἰπολίῳ πρόσφορον· οἷον ποίμναις φίλον. τερπνὸν ἦν τὸ ποίμνιον· μέγα τὸ βοῶν· ὀξὺ τὸ αἰγῶν· ὅλως πάσας σύριγγας μία σῦριγξ ἐμιμήσατο. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι σιωπῇ κατέκειντο τερπόμενοι: Δρύας δὲ ἀναστὰς καὶ κελεύσας συρίζειν διονυσιακὸν μέλος, ἐπιλήνιον αὐτοῖς ὄρχησιν ὠρχήσατο: καὶ ἐῴκει ποτὲ μὲν τρυγῶντι· ποτὲ δὲ φέροντι ἀρρίχους· εἶτα πατοῦντι τοὺς βότρυς· εἶτα πληροῦντι τοὺς πίθους· εἶτα πίνοντι τοῦ γλεύκους. ταῦτα πάντα οὕτως εὐσχημόνως ὠρχήσατο Δρύας καὶ ἐναργῶς, ὥστε ἐδόκουν βλέπειν καὶ τὰς ἀμπέλους, καὶ τὴν ληνὸν, καὶ τοὺς πίθους, καὶ ἀληθῶς Δρύαντα πίνοντα. τρίτος δὴ γέρων οὗτος εὐδοκιμήσας ἐπ᾽ ὀρχήσει, φιλεῖ Χλόην καὶ Δάφνιν· οἱ δὲ μάλα ταχέως ἀναστάντες, ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος· ὁ Δάφνις Πᾶνα ἐμιμεῖτο, τὴν Σύριγγα Χλόη· ὁ μὲν ἱκέτευε πείθων: ἡ δὲ ἀμελοῦσα ἐμειδία· ὁ μὲν ἐδίωκε, καὶ ἐπ᾽ ἄκρων τῶν ὀνύχων ἔτρεχε τὰς χηλὰς μιμούμενος: ἡ δὲ ἐνέφαινε τὴν κάμνουσαν ἐν τῇ φυγῇ· ἔπειτα Χλόη εἰς τὴν ὕλην ὡς εἰς ἕλος κρύπτεται: Δάφνις δὲ λαβὼν τὴν Φιλητᾶ σύριγγα τὴν μεγάλην, ἐσύρισε γοερὸν ὡς ἐρῶν· ἐρωτικὸν ὡς πείθων· ἀνακλητικὸν ὡς ἐπιζητῶν: ὥστε Φιλητᾶς θαυμάσας, φιλεῖ τε ἀναπηδήσας, καὶ τὴν σύριγγα χαρίζεται φιλήσας: καὶ εὔχεται καὶ Δάφνιν καταλιπεῖν αὐτὴν ὁμοίῳ διαδόχῳ. ὁ δὲ τὴν ἰδίαν ἀναθεὶς τῷ Πανὶ τὴν σμικρὰν, καὶ φιλήσας ὡς ἐκ φυγῆς ἀληθινῆς εὑρεθεῖσαν τὴν Χλόην, ἀπήλαυνε τὴν ἀγέλην συρίζων. Νυκτὸς ἤδη γεγενημένης, ἀπήλαυνε καὶ ἡ Χλόη τὴν ποίμνην τῷ μέλει τῆς σύριγγος συνάγουσα: καὶ αἵ τε αἶγες πλησίον τῶν προβάτων ᾔεσαν, ὅτε Δάφνις ἐβάδιζεν ἐγγὺς τῆς Χλόης: ὥστε ἐνέπλησαν

ἕως νυκτὸς ἀλλήλους, καὶ ἀνέβαλον τὸ θάλπον ταῖς ἀγκάλαις τῆς ἐπιούσης καταπλάσασθαι: καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἄρτι γοῦν ἀρχομένης ἡμέρας, ἦλθον εἰς τὴν νομήν: καὶ τὰς νύμφας προτέρας, εἶτα τὸν πᾶνα προσαγορεύσαντες, τοὐντεῦθεν ὑπὸ τῇ δρυῒ καθεσθέντες, ἐσύριττον: εἶτα ἀλλήλους ἐφίλουν, περιέβαλλον, κατεκλίνοντο: καὶ οὐδὲν δράσαντες πλέον, ἀνίσταντο. ἐμέλησεν αὐτοῖς καὶ τροφῆς: καὶ ἔπιον οἶνον μίξαντες γάλα. καὶ τούτοις ἅπασι θερμότεροι γινόμενοι καὶ θρασύτεροι, πρὸς ἀλλήλους ἤριζον ἔριν ἐρωτικήν: καὶ κατ᾽ ὀλίγον εἰς ὅρκων πίστιν προῆλθον. ὁ μὲν δὴ Δάφνις τὸν πᾶνα ὤμοσεν ἐλθὼν ἐπὶ τὴν πίτυν, μὴ ζήσεσθαι μόνος ἄνευ Χλόης, μηδὲ μιᾶς χρόνον ἡμέρας: ἡ δὲ Χλόη Δάφνιδι τὰς νύμφας, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἄντρον, τὸν αὐτὸν ἕξειν θάνατον καὶ βίον. τοσοῦτον δὲ ἄρα τῇ Χλόῃ τὸ ἀφελὲς ἦν ὡς κόρῃ, ὥστε ἐξιοῦσα τοῦ ἄντρου, καὶ δεύτερον ἠξίου λαβεῖν ὅρκον παρ᾽ αὐτοῦ, ὦ Δάφνι, λέγουσα, θεὸς «
ὁ πὰν ἐρωτικός ἐστι καὶ ἄπιστος· ἠράσθη μὲν πίτυος, ἠρά- «
σθη δὲ σύριγγος: παύεται δὲ οὐδέποτε δρυάσιν ἐνοχλῶν, καὶ «
ἐπιμηλίσι νύμφαις πράγματα παρέχων. ὁ μὲν οὖν ἀμε- «
ληθεὶς ἐν τοῖς ὅρκοις, ἀμελήσει σε κολάσαι, κἂν ἐπὶ πλείο- «
νας ἔλθῃς γυναῖκας τῶν ἐν τῇ σύριγγι καλάμων. σὺ δέ μοι «
τὸ αἰπόλιον τοῦτο ὄμοσον καὶ τὴν αἶγα ἐκείνην ἥ σε ἀνέθρεψε, «
μὴ καταλιπεῖν Χλόην ἐς τ᾽ ἂν πιστή σοι μένῃ: ἄδικον δὲ «
εἰς σὲ καὶ τὰς νύμφας γινομένην, καὶ φεῦγε καὶ μίσει, καὶ «
ἀπόκτεινον ὥσπερ λύκον. Ἥδετο ὁ Δάφνις ἀπιστούμε- «
νος: καὶ στὰς εἰς μέσον τὸ αἰπόλιον, καὶ τῇ μὲν τῶν χειρῶν, αἰγὸς τῇ δὲ, τράγου λαβόμενος, ὤμνυε Χλόην φιλῆσαι φιλοῦσαν: κἂν ἕτερον προκρίνῃ Δάφνιδος, ἀντ᾽ ἐκείνης αὑτὸν ἀποκτείνειν. ἡ δὲ ἔχαιρε καὶ ἐπίστευεν ὡς κόρη καὶ νέμουσα, καὶ νομίζουσα τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα ποιμένων καὶ αἰπόλων ἰδίους θεούς.

τέλος τοῦ β.

ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Ιτυληναῖοι δὲ ὡς ᾔσθοντο τὸν κατάπλουν τῶν δέκα νεῶν, καί τινες ἐμήνυσαν αὐτοῖς τὴν ἁρπαγὴν ἐλθόντες ἐκ τῶν ἀγρῶν, οὐκ ἀνασχετὸν νομίσαντες ταῦτα ἐκ Μηθυμναίων παθεῖν, ἔγνωσαν καὶ αὐτοὶ τὴν ταχίστην ἐπ᾽ αὐτοὺς ὅπλα κινεῖν. καὶ καταλέξαντες ἀσπίδα τρισχιλίαν, καὶ ἵππον πεντακοσίαν, ἐξέπεμψαν κατὰ γῆν τὸν στρατηγὸν Ἵππασον, ὀκνοῦντες ἐν ὥρᾳ χειμῶνος τὴν θάλατταν. ὁ δὲ ἐξορμηθεὶς, ἀγροὺς μὲν οὐκ ἐλεηλάτει τῶν Μηθυμναίων, οὐδὲ ἀγέλας καὶ κτήματα ἥρπαζε γεωργῶν καὶ ποιμένων, λῃστοῦ νομίζων ταῦτα ἔργα μᾶλλον, ἢ στρατηγοῦ: ταχὺ δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτὴν ὡς ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. καὶ αὐτῷ σταδίους ὅσον ἑκατὸν ἀπέχοντι, κῆρυξ ἀπαντᾷ σπονδὰς κομίζων: οἱ γὰρ Μηθυμναῖοι μαθόντες παρὰ τῶν ἑαλωκότων, ὡς οὐδὲν ἴσασι Μιτυληναῖοι τῶν γιγνομένων, ἀλλὰ γεωργοὶ καὶ ποιμένες ὑβρίζοντας τοὺς νεανίσκους ἔδρασαν ταῦτα, μετεγίνωσκον μὲν ὀξύτερα τολμήσαντες εἰς γείτονα πόλιν, ἢ σωφρονέστερα: σπουδὴν δὲ εἶχον, ἀποδόντες πᾶσαν τὴν ἁρπαγὴν, ἀδεῶς ἐπιμίγνυσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. τὸν μὲν οὖν κήρυκα τοῖς

Μιτυληναίοις ὁ Ἵππασος ἀποστέλλει, καὶ τοῖς αὐτοκράτωρ στρατηγὸς κεχειροτονημένος· αὐτὸς δὲ τῆς Μηθύμνης ὅσον ἀπὸ δέκα σταδίων στρατόπεδον βαλλόμενος, τὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐντολὰς ἀνέμενε. καὶ δύο διαγενομένων ἡμερῶν, ἐλθὼν ὁ ἄγγελος, τήν τε ἁρπαγὴν ἐκέλευσε κομίσασθαι, καὶ μὴ ἀδικήσαντα ἀναχωρεῖν οἴκαδε· πολέμου γὰρ καὶ εἰρήνης ἐν αἱρέσει γενόμενοι, τὴν εἰρήνην εὕρισκον κερδαλεωτέραν. ὁ μὲν δὴ Μηθυμναίων καὶ Μιτυληναίων πόλεμος ἀδόκητον λαβὼν ἀρχὴν καὶ τέλος, οὕτω διελύθη. Γίνεται δὲ χειμὼν Δάφνιδι καὶ Χλόῃ τοῦ πολέμου πικρότερος· ἐξαίφνης γὰρ πεσοῦσα χιὼν πολλή, πάσας μὲν ἀπέκλεισε τὰς ὁδούς· πάντας δὲ κατέκλεισε τοὺς γεωργούς. λάβροι μὲν οἱ χείμαρροι κατέρρεον· ἐπεπήγει δὲ κρύσταλλος· τὰ δένδρα ἐῴκει κατακλωμένοις· ἡ γῆ πᾶσα ἀφανὴς ἦν, ὅτι μὴ περὶ πηγάς που καὶ ῥεύματα. οὔτ' οὖν ἀγέλην τις εἰς νομὴν ἦγεν, οὔτε αὐτὸς προῄει τῶν θυρῶν· ἀλλὰ πῦρ καύσαντες μέγα περὶ ᾠδὰς ἀλεκτρυόνων, οἱ μὲν λίνον ἔστρεφον, οἱ δὲ αἰγῶν τρίχας ἔπλεκον, οἱ δὲ πάγας ὀρνίθων ἐσοφίζοντο. τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐσθιόντων· αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὑῶν ἐν τοῖς συφεοῖς ἄκυλον καὶ βαλάνους. ἀναγκαίας οὖν οἰκουρίας ἐπεχούσης ἅπαντας, οἱ μὲν ἄλλοι γεωργοὶ καὶ νομεῖς ἔχαιρον, πόνων τε ἀπηλλαγμένοι πρὸς ὀλίγον, καὶ τροφὰς ἑωθινὰς ἐσθίοντες, καὶ καθεύδοντες μακρὸν ὕπνον· ὥστε αὐτοῖς τὸν χειμῶνα δοκεῖν καὶ θέρους καὶ μετοπώρου καὶ ἦρος αὐτοῦ γλυκύτερον· Χλόη δὲ καὶ Δάφνις ἐν μνήμῃ γενόμενοι τῶν καταλειφθέντων τερπνῶν, ὡς ἐφίλουν· ὡς περιέβαλλον· ὡς ἅμα τὴν τροφὴν προσεφέροντο· νύκτας τε ἀγρύπνους διῆγον καὶ λυπηράς, καὶ τῆς εἰρήνης ὥραν ἀνέμενον ἐκ θανάτου παλιγγενεσίαν. ἐλύπει δὲ αὐτοὺς ἡ πήρα τις ἐλθοῦσα

εἰς

ἐς χεῖρας, ὡς ἧς ἥδιον· ἢ γαυλὸς ὀφθείς, ὡς οὗ συνέπινεν· ἡ σύριγξ ἀμελῶς ἐρριμμένη, δῶρον ἐρωτικὸν γεγενημένη. εὔχοντο δὴ ταῖς νύμφαις καὶ τῷ πανὶ, καὶ τούτων αὐτοὺς ἐκλύσασθαι τῶν κακῶν, καὶ δεῖξαί ποτε αὐτοῖς καὶ ταῖς ἀγέλαις ἥλιον· ἅμα τε εὐχόμενοι τέχνην ἐζήτουν, δι' ἧς ἀλλήλους θεάσονται. Η μὲν δὴ χλόη δεινῶς ἄπορος ἦν καὶ ἀμήχανος, ἀεὶ γὰρ αὐτῇ συνῆν ἡ δοκοῦσα μήτηρ, ἔριά τε ξαίνειν διδάσκουσα, καὶ ἀτράκτους στρέφειν, καὶ γάμου μνημονεύουσα· ὁ δὲ Δάφνις οἷα σχολὴν ἄγων, καὶ συνετώτερος κόρης, τοιόνδε σόφισμα εὗρεν ἐς θέαν τῆς χλόης. Πρὸ τῆς αὐλῆς τοῦ Δρύαντος ὑπ' αὐτῇ τῇ αὐλῇ, μυρρίναι μεγάλαι δύο, καὶ κιττὸς ἐπεφύκει· αἱ μυρρίναι πλησίον ἀλλήλων· ὁ κιττὸς δὲ ἀμφοτέρων μέσος· ὥστε ἐφ' ἑκατέραν διαθεὶς τοὺς ἀκρέμονας ὡς ἄμπελος, ἄντρου σχῆμα διὰ τῶν φύλλων ἐπαλλαττόντων ἐποίει· καὶ ὁ κόρυμβος πολὺς καὶ μέγας ὅσος βότρυς κλημάτων ἐξεκρέματο. ἦν οὖν πολὺ πλῆθος περὶ αὐτὸν χειμερινῶν ὀρνίθων, ἀπορίᾳ τῆς ἔξω τροφῆς. πολὺς μὲν κόττυφος, πολλὴ δὲ κίχλη, καὶ φάτται, καὶ ψᾶρες, καὶ ὅσον ἄλλο κιττοφάγον πτερόν. τούτων τῶν ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας ἐξώρμησεν ὁ Δάφνις, ἐμπλήσας μὲν τὴν πήραν ὀψημάτων μεμελιτωμένων, κομίζων δὲ ἐς πίστιν ἰξὸν καὶ βρόχους. τὸ μὲν οὖν μεταξὺ σταδίων ἦν, οὐ πλέον δέκα. οὔπω δὲ ἡ χιὼν λελυμένη, πολὺν κάματον αὐτῷ παρέσχεν· ἔρωτι δὲ πάντα βάσιμα, καὶ πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ σκυθικὴ χιών. δρόμῳ οὖν πρὸς τὴν αὐλὴν ἔρχεται· καὶ ἀποσεισάμενος τῶν σκελῶν τὴν χιόνα, τούς τε βρόχους ἔστησε, καὶ τὸν ἰξὸν ῥάβδοις μακραῖς ἐπήλειψε· καὶ ἐκαθέζετο τοὐντεῦθεν ὄρνιθας καὶ τὴν χλόην μεριμνῶν. ἀλλ' ὄρνιθες μὲν ἧκον πολλοὶ καὶ ἐλήφθησαν ἱκανοί· ὥστε πράγματα μυρία ἔσχε συλλέγων αὐτοὺς καὶ ἀποκτιννὺς, καὶ ἀπο-

δύων τὰ πτερά. τῆς δ' αὐλῆς προῆλθεν οὐδείς, οὐκ ἀνήρ, οὐ γυναίκιον, οὐ κατοικίδιος ὄρνις· ἀλλὰ πάντες τῷ πυρὶ παραμένοντες ἔνδον κατεκέκλειντο· ὥστε πάνυ ἠπορεῖτο ὁ Δάφνις ὡς οὐκ αἴσιον ὄρνισιν ἐλθών· καὶ ἐτόλμα πρόφασιν σκηψάμενος ὤσασθαι διὰ θυρῶν, καὶ ἐζήτει πρὸς αὑτὸν ὅ,τι λεχθῆναι πιθανώτερον. πῦρ ἐναυσόμενος ἦλθον· μὴ γὰρ οὐκ ἦσαν ἀπὸ σταδίου γείτονες. ἄρτους αἰτησόμενος ἧκον· ἀλλ' ἡ πήρα μεστὴ τροφῆς. οἴνου δέομαι· καὶ μὴν χθὲς καὶ πρώην ἐτρύγησας. λύκος με ἐδίωκε· καὶ ποῦ τὰ ἴχνη τοῦ λύκου; θηράσων ἀφικόμην τοὺς ὄρνιθας· τί οὖν θηράσας οὐκ ἄπει; Χλόης θεάσασθαι βούλομαι· πατρὶ δὲ τίς ἢ μητρὶ παρθένου ὁμολογεῖ; πταίων οὖν πανταχοῦ σιωπῶ· ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἁπάντων ἀνύποπτον. ἄμεινον ἄρα σιγᾶν· Χλόην δὲ ἦρος ὄψομαι, ἐπεὶ μὴ εἵμαρτο, ὡς ἔοικε, χειμῶνός με ταύτην ἰδεῖν. Τοιαῦτα δή τινα διανοηθεὶς, καὶ τὰ θηραθέντα συλλαβὼν, ὥρμητο ἀπιέναι· καὶ ὥσπερ αὐτὸν οἰκτείραντος τοῦ ἔρωτος, τάδε γίνεται. τράπεζαν εἶχον οἱ ἀμφὶ τὸν Δρύαντα· κρέα διῃρεῖτο· ἄρτοι παρετίθεντο· κρατὴρ ἐκιρνᾶτο· εἷς δὴ κύων τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, κρέας ἁρπάσας ἔφυγε διὰ τῆς θύρας· ἀλγήσας ὁ Δρύας (καὶ γὰρ ἦν ἐκείνου μοῖρα) ξύλον ἁρπασάμενος ἐδίωκε κατ' ἴχνος ὥσπερ κύων· διώκων δὲ καὶ κατὰ τὸν κιττὸν γενόμενος, ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγραν καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα. κρέως μὲν καὶ κυνὸς αὐτίκα ἐπελάθετο· μέγα δὲ βοήσας, χαῖρε ὦ παῖ, περιεπλέκετο καὶ κατεφίλει, καὶ παρῆγεν ἔσω λαβόμενος. μικροῦ μὲν οὖν ἰδόντες ἀλλήλους εἰς τὴν γῆν κατερρύησαν· μεῖναι δὲ καρτερήσαντες ὀρθοὶ προσηγόρευσάν τε καὶ κατεφίλησαν· καὶ τοῦτο οἱονεὶ ἔρεισμα αὐτοῖς τοῦ μὴ πεσεῖν ἐγένετο. τυχὼν δὲ ὁ Δάφνις παρ' ἐλπίδας καὶ φι-

λήματος

λήματος καὶ Χλόης, ὅτε πυρὸς ἐκαθέσθη πλησίον, καὶ ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἀπὸ τῶν ὤμων τὰς πήρας ἀπεφορτίσατο καὶ τοὺς κοτύφους· καὶ διηγεῖτο πῶς ἀσχάλλων πρὸς τὴν οἰκουρίαν, ὥρμησε πρὸς τὴν ἄγραν· καὶ ὅπως τὰ μὲν βρόχοις αὐτῶν, τὰ δὲ ἰξῷ λάβοι, τῶν μύρτων καὶ τοῦ κιττοῦ γλιχόμενα. οἱ δὲ ἐπῄνουν τὸ ἐκάτεργον· καὶ ἐκέλευον ἐσθίειν ὧν ὁ κύων κατέλιπεν. ἐκέλευον δὲ τῇ Χλόῃ πιεῖν ἐγχέαι· καὶ ἥδε χαίρουσα, τοῖς τε ἄλλοις ὤρεξε, καὶ Δάφνιδι μετὰ τοὺς ἄλλους· ἐσκήπτετο γὰρ ὀργίζεσθαι διότι ἐλθὼν, ἔμελλεν ἀποτρέχειν οὐκ ἰδών. ὅμως μέντοι πρὶν προσενεγκεῖν, ἀπέπιεν· εἶθ' οὕτως ἔδωκεν. ὁ δὲ καίτοι διψῶν βραδέως ἔπινε, παρέχων ἑαυτῷ διὰ τῆς βραδυτῆτος μακροτέραν ἡδονήν. ἡ μὲν δὴ τράπεζα ταχέως ἐγένετο κενὴ ἄρτων καὶ κρεῶν· καθήμενοι δὲ περὶ τῆς Μυρτάλης καὶ τοῦ Λάμωνος ἐπυνθάνοντο, καὶ εὐδαιμόνιζον αὐτοὺς τοιούτου γηροτρόφου εὐτυχήσαντας. καὶ τοῖς ἐπαίνοις μὲν ἥδετο Χλόης ἀκροωμένης· ὅτε δὲ κατεῖχον αὐτὸν ὡς θύσοντες Διονύσῳ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, μικροῦ δεῖν ὑφ' ἡδονῆς, ἐκείνους ἀντὶ τοῦ Διονύσου προσεκύνησεν. αὐτίκα οὖν ἐκ τῆς πήρας προεκόμιζε μελιτώματα πολλά· καὶ τοὺς θηραθέντας δὲ τῶν ὀρνίθων καὶ τούτους ἐς τράπεζαν νυκτερινὴν ηὐτρέπιζον. δεύτερος κρατὴρ ἵστατο, καὶ δεύτερον πῦρ ἐκάετο· καὶ ταχὺ μάλα νυκτὸς γενομένης, δευτέρας τραπέζης ἐνεφοροῦντο· μεθ' ἣν τὰ μὲν μυθολογήσαντες, τὰ δὲ ᾄσαντες, ἐς ὕπνον ἐχώρουν, Χλόη μετὰ τῆς μητρὸς, Δρύας ἅμα Δάφνιδι. Χλόῃ μὲν οὖν οὐδὲν χρηστὸν ἦν, ὅτι μὴ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας ὀφθησόμενος ὁ Δάφνις· Δάφνις δὲ κενὴν τέρψιν ἐτέρπετο· τερπνὸν γὰρ ἐνόμιζε καὶ πατρὶ συγκοιμηθῆναι Χλόης· ὥστε καὶ περιέβαλλεν αὐτὸν καὶ κατεφίλει πολλάκις, ταῦτα πάντα ποιεῖν Χλόην ὀνειροπολούμενος. Ὡς ἐγένετο ἡμέρα, κρύος μὲν

ἦν ὕπαιθρον, καὶ κύρα βορέος ὑπέκαε πάντα. οἱ δ᾽ ἀναστάντες θύουσι τῷ Διονύσῳ κριὸν ἐνιαύσιον· καὶ πῦρ ἀνακαύσαντες μέγα παρεσκευάζοντο τροφήν. τῆς οὖν Νάπης ἀρτοποιούσης, καὶ τοῦ Δρύαντος τὸν κριὸν ἕψοντος, σχολῆς ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη λαβόμενοι, προῆλθον τῆς αὐλῆς ἵνα ὁ κιττός· καὶ πάλιν βρόχους στήσαντες καὶ ἰξὸν ἀπαλείψαντες, ἐθήρων πλῆθος οὐκ ὀλίγον ὀρνίθων. ἦν δ᾽ αὐτοῖς καὶ φιλημάτων ἀπόλαυσις συνεχής, καὶ λόγων ὁμιλία τερπνή. Διὰ σὲ ἦλθον Χλόη. οἶδα Δάφνι. διὰ σὲ ἀπολλύω τοὺς ἀθλίους κοψύχους. τίς οὖν σοι γίνομαι. μέμνησό μου. μνημονεύω νὴ τὰς νύμφας ἃς ὤμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄντρον, εἰς ὃ ἥξομεν εὐθὺς ἂν ἡ χιὼν τακῇ. ἀλλὰ πολλή ἐστι Χλόη, καὶ δέδοικα μὴ ἐγὼ πρὸ ταύτης τακῶ. θάρρει Δάφνι· θερμός ἐστιν ὁ ἥλιος. εἰ γὰρ οὕτως γένοιτο Χλόη θερμὸς, ὡς τὸ καῖον πῦρ τὴν καρδίαν τὴν ἐμήν. παίζεις ἀπατῶν με. οὐ μὰ τὰς αἶγας ἃς σύ με ἐκέλευες ὀμνύειν. Ταῦτα ἀντιφωνήσασα πρὸς τὸν Δάφνιν ἡ Χλόη καθάπερ ἠχώ. καλούντων αὐτοὺς τῶν περὶ τὴν Νάπην, εἰσέδραμον, πολὺ περιττοτέραν τῆς χθιζῆς θήραν κομίζοντες· καὶ ἀπαρξάμενοι τῷ Διονύσῳ κρατῆρος, ἤσθιον κιττῷ τὰς κεφαλὰς ἐστεφανωμένοι· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν, ἰακχεύσαντες καὶ εὐάσαντες, προσέπεμπον τὸν Δάφνιν, πλήσαντες αὐτοῦ τὴν πήραν κρεῶν καὶ ἄρτων. ἔδωκαν δὲ καὶ τὰς φάττας καὶ τὰς κίχλας Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ κομίζειν, ὡς αὐτοὶ θηράσοντες ἄλλας ἕως τ᾽ ἂν ὁ χειμὼν μένῃ, καὶ ὁ κιττὸς μὴ λείπῃ. ὁ δὲ ἀπῄει, φιλήσας αὐτοὺς προτέρους Χλόης, ἵνα τὸ ἐκείνης φίλημα καθαρὸν μείνῃ. καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ἦλθεν ὁδοὺς ἐπ᾽ ἄλλαις τέχναις· ὥστε μὴ παντάπασιν αὐτοῖς γενέσθαι τὸν χειμῶνα ἀνέραστον. Ἤδη δ᾽ ἦρος ἀρχομένου, καὶ τῆς μὲν χιόνος λυομένης, τῆς δὲ γῆς γυμνουμέ-

νης,

νῆς, καὶ τῆς πόας ἀνθούσης, οἵ τε ἄλλοι νομεῖς ἦγον τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων χλόη καὶ Δάφνις, οἷα μείζονι δουλεύοντες ποιμένι. εὐθὺς οὖν δρόμος ἦν ἐπὶ τὰς νύμφας καὶ τὸ ἄντρον: ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν πίτυν: εἶτα ἐπὶ τὴν δρῦν, ὑφ᾽ ἣν καθίζοντες καὶ τὰς ἀγέλας ἔνεμον, καὶ ἀλλήλους κατεφίλουν: ἀνεζήτησάν τε καὶ ἄνθη στεφανῶσαι θέλοντες τοὺς θεούς· τὰ δὲ ἄρτι ὁ ζέφυρος τρέφων καὶ ὁ ἥλιος θερμαίνων ἐξῆγεν: ὅμως δὲ εὑρέθη καὶ ἴα, καὶ νάρκισσος, καὶ ἀναγαλλὶς, καὶ ὅσα ἦρος πρωτοφορήματα. ἡ μὲν χλόη καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ οἰῶν τινῶν γάλα νέον καὶ τοῦτο στεφανοῦντες τὰ ἀγάλματα κατέσπεισαν. ἀπήρξαντο καὶ σύριγγος καθάπερ τὰς ἀηδόνας ἐς τὴν μουσικὴν ἐρεθίζοντες: αἱ δὲ ὑπεφθέγγοντο ἐν ταῖς λόχμαις: καὶ τὸν Ἴτυν κατ᾽ ὀλίγον ἠκρίβουν, ὥσπερ ἀναμιμνησκόμεναι τῆς ᾠδῆς ἐκ μακρᾶς σιωπῆς. ἐβληχήσατό που καὶ ποίμνιον· ἐσκίρτησάν που καὶ ἄρνες· καὶ ταῖς μητράσιν ὑποκλάσαντες αὑτοὺς, τὴν θηλὴν ἔσπασαν: τὰς δὲ μήπω τετοκυίας οἱ κύριοι καταδιώκοντες καὶ καμάτῳ στήσαντες, ἔβαινον ἄλλος ἄλλην. ἐγίνοντο καὶ τράγων διώγματα, καὶ ἐς τὰς αἶγας ἐρωτικώτερα πηδήματα, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῶν αἰγῶν: καὶ ἕκαστος εἶχεν ἰδίας, καὶ ἐφύλαττε μή τις αὐτὰς μοιχεύσῃ λαθών. καὶ γέροντας ὁρῶντας ἐξώρμησεν εἰς ἀφροδίτην τὰ τοιαῦτα θεάματα: οἱ δὲ νέοι καὶ σφριγῶντες καὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἔρωτα ζητοῦντες, ἐξεκάοντο πρὸς τὰ ἀκούσματα, καὶ ἐτήκοντο πρὸς τὰ θεάματα: καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοὶ περιττότερόν τι φιλήματος καὶ περιβολῆς, καὶ μάλιστα δὲ ὁ Δάφνις. οἷα γοῦν ἐνηβήσας τῇ κατὰ τὸν χειμῶνα οἰκουρίᾳ καὶ ἀσχολίᾳ, πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκυτάλιζε: καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτερος. ᾔτει δὴ

τὴν Χλόην χαρίσασθαί οἱ πᾶν ὅσον βούλεται, καὶ γυμνὴν γυμνῷ συγκατακλιθῆναι μακρότερον ἢ πρόσθεν εἰώθεσαν· τοῦτο γὰρ δὴ λείπειν τοῖς Φιλητᾶ παιδεύμασιν, ἵνα δὴ γένηται τὸ μόνον ἔρωτα παῦον φάρμακον. τῆς δὲ πυνθανομένης τί πλέον ἐστὶ φιλήματος καὶ περιβολῆς, καὶ αὐτῆς κατακλίσεως, καὶ τί ἔγνω δρᾶσαι γυμνὸς γυμνῇ ἐγκατακλινείς, τοῦτο, εἶπεν, ὃ οἱ κριοὶ ποιοῦσι τὰς ὄϊς, καὶ οἱ τράγοι τὰς αἶγας. ὁρᾷς ὡς μετὰ τοῦτο τὸ ἔργον, οὔτε ἐκεῖναι ἔτι φεύγουσιν αὐτούς, οὔτε ἐκεῖνοι κάμνουσι διώκοντες: ἀλλ' ὥσπερ κοινῆς λοιπὸν ἀπολαύοντες ἡδονῆς συννέμονται. Γλυκύ τι, ὡς ἔοικεν ἐστὶ τὸ ἔργον, καὶ νικᾷ τὸ ἔρωτος πικρόν. εἶτ' οὐχ ὁρᾷς ὦ Δάφνι τὰς αἶγας καὶ τοὺς κριοὺς καὶ τοὺς τράγους καὶ τὰς ὄϊς, ὡς ὀρθοὶ μὲν ἐκεῖνοι δρῶσιν, ὀρθαὶ δὲ ἐκεῖναι πάσχουσιν; οἱ μὲν πηδήσαντες, αἱ δὲ κατανωτισάμεναι, σὺ δέ με ἀξιοῖς συγκατακλιθῆναι καὶ ταῦτα γυμνήν; καίτοιγε ἐκεῖναι πόσον ἐνδεδυμένης ἐμοῦ λασιώτεραι. πείθεται Δάφνις, καὶ συγκατακλινεὶς αὐτῇ πολὺν χρόνον ἔκειτο, καὶ οὐδὲν ὧν ἕνεκα ὤργα ποιεῖν ἐπιστάμενος, ἀνίστησιν αὐτὴν, καὶ κατόπιν περιεφύετο μιμούμενος τοὺς τράγους. πολὺ δὲ μᾶλλον ἀπορηθεὶς, καθίσας ἔκλαυσεν, εἰ καὶ κριῶν ἀμαθέστερος εἰς τὰ ἔρωτος ἔργα. Ἦν δέ τις αὐτῷ γείτων, γεωργὸς γῆς ἰδίας, Χρῶμις τὸ ὄνομα, παρηβῶν ἤδη τὸ σῶμα. τούτῳ γυναίκιον ἦν ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος νέον καὶ ὡραῖον, καὶ ἀγροικίας ἁβρότερον· τούτῳ Λυκαίνιον ὄνομα ἦν· αὕτη ὁρῶσα τὸν Δάφνιν καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρελαύνοντα τὰς αἶγας ἕωθεν εἰς νομὴν, νύκτωρ ἐκ νομῆς, ἐπεθύμησεν ἐραστὴν κτήσασθαι δώροις δελεάσασα: καὶ δή ποτε λοχήσασα μόνον, καὶ σύριγγα δῶρον ἔδωκε, καὶ μέλι ἐν κηρίῳ, καὶ πήραν ἐλάφου: εἰπεῖν δέ τι ὤκνει, τὸν Χλόης ἔρωτα καταμαντευομένη: πάνυ γὰρ ἑώρα προ-

σκείμενον

σκεμμένον αὐτὸν τῇ κόρῃ. πρότερον μὲν ἐκ νευμάτων καὶ
γέλωτος συνεβάλετο τοῦτο· τότε δὲ ἐξ ἑωθινοῦ σκηψαμένη
πρὸς Χρῶμιν ὡς παρὰ τίκτουσαν ἄπεισι γείτονα, κατόπιν
αὐτοῖς κατηκολούθησε, καὶ ἔς τινα λόχμην ἐγκρύψασα
ἑαυτὴν, ὡς μὴ βλέποιτο, πάντα ἤκουσεν ὅσα εἶπον· πάν-
τα εἶδεν ὅσα ἔπραξαν· οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας
ὁ Δάφνις· συναλγήσασα δὴ τοῖς ἀθλίοις, καὶ καιρὸν ἥκειν
νομίσασα διττὸν, τὸν μὲν εἰς ἐκείνων σωτηρίαν, τὸν δὲ εἰς τῆς
ἑαυτῆς ἐπιθυμίαν, ἐπιτεχνᾶταί τι τοιόνδε. Τῆς ἐπιού-
σης ὡς παρὰ τὴν γυναῖκα λαβοῦσα τὴν τίκτουσαν ἀπιοῦσα,
φανερῶς ἐπὶ τὴν δρῦν, ἐν ᾗ ἐκαθέζετο ὁ Δάφνις καὶ Χλόη,
παραγίνεται· καὶ ἀκριβῶς μιμησαμένη τὴν τεταραγμένην,
» σῶσόν με, εἶπε, Δάφνι τὴν ἀθλίαν· ἐκ γάρ μοι τῶν χηνῶν τῶν
» εἴκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἥρπασε· καὶ, οἷα μέγα
» φορτίον ἀράμενος, οὐκ ἐδυνήθη μετέωρος ἐπὶ τὴν συνήθη τὴν
» ὑψηλὴν κομίσαι ἐκείνην πέτραν· ἀλλὰ εἰς τήνδε τὴν ὕλην
» τὴν ταπεινὴν ἔχων κατέπεσε. σὺ τοίνυν πρὸς τῶν νυμφῶν
» καὶ τοῦ πανὸς ἐκείνου, εἰσελθὼν εἰς τὴν ὕλην, σῶσόν μου τὴν
» χῆνα· μόνη γὰρ δέδοικα εἰσελθεῖν· μὴ δὲ ποιήσῃς ἀτελῆ
» μου τὸν ἀριθμὸν γενόμενον. τάχα δὲ καὶ αὐτὸν ἀετὸν ἀπο-
» κτενεῖς, καὶ οὐκ ἔτι πολλοῖς ὑμῶν ἄρνας καὶ ἐρίφοις ἁρπά-
» σει. τὴν δὲ ἀγέλην τέως φρουρήσει Χλόη· πάντως αὐτὴν
» ἴσασιν αἱ αἶγες ἀεί σοι συννέμουσαν. Οὐδὲν τῶν μελλόν-
των ὑποπτεύσας ὁ Δάφνις, εὐθὺς ἀνίσταται, καὶ ἀράμενος
τὴν καλαύροπα, κατόπιν ἠκολούθει τῇ Λυκαινίῳ· ἡ δὲ ἡγεῖ-
το ὡς μακροτάτω τῆς Χλόης· καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ πυκνό-
τατον ἐγένοντο, πηγῆς πλησίον καθίσαι κελεύσασα αὐτὸν,
» ἐρᾷς, εἶπε, Δάφνι, Χλόης· καὶ τοῦτο ἔμαθον ἐγὼ νύκτωρ
» παρὰ τῶν νυμφῶν· δι' ὀνείρατος ἐμοὶ τὰ χθιζά σου αἱ νύμ-
» φαι διηγήσαντο δάκρυα· καὶ ἐκέλευσάν σε σῶσαι διδάξα-

μένην τὰ ἔρωτος ἔργα. τὰ δ᾽ ἐστὶν οὐ φιλήματα καὶ περιβολὴ, καὶ οἷα δρῶσι κριοὶ καὶ τράγοι, ἀλλὰ ταῦτα πηδήματα, καὶ τῶν ἐκεῖ γλυκύτερα: πρόσεστι γὰρ αὐτοῖς χρόνος μακροτέρας ἡδονῆς. εἰ δή σοι φίλον ἀπηλλάχθαι κακῶν καὶ ἐν πείρᾳ γενέσθαι ζητουμένων τερπνῶν, ἴθι παραδίδου μοι τερπνὸν σαυτὸν μαθητὴν: ἐγὼ δὲ χαριζομένη ταῖς νύμφαις ἐκείναις διδάξω. Οὐκ ἐκαρτέρησεν ὁ Δάφνις ὑφ᾽ ἡδονῆς, ἀλλ᾽ ἅτε ἄγροικος καὶ αἰπόλος ἐρῶν, καὶ νέος, πρὸ τῶν ποδῶν καταπεσὼν, τὴν Λυκαίνιον ἱκέτευεν ὅτι τάχιστα διδάξαι τὴν τέχνην, δι᾽ ἧς ὃ βούλεται δράσει χλόην: καὶ ὥσπερ τι μέγα καὶ θεόπεμπτον ἀληθῶς μέλλων διδάσκεσθαι, καὶ ἔριφον αὐτῇ δώσειν ἐπηγγείλατο, καὶ τυροὺς ἁπαλοὺς πρωτορρύτου γάλακτος, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. εὑροῦσα δὴ ἡ Λυκαίνιον αἰπολικὴν ἀφθονίαν οἵαν οὐ προσεδόκησεν, ἤρξατο παιδεύειν τὸν Δάφνιν τοῦτον τὸν τρόπον. Ἐκέλευσεν αὐτὸν καθίσαι πλησίον αὐτῆς ὡς ἔχει: καὶ φιλήματα φιλεῖν οἷα εἰώθει καὶ ὅσα, φιλοῦντα ἅμα καὶ περιβάλλειν καὶ κατακλίνεσθαι χαμαί: ὡς δὲ ἐκαθέσθη, καὶ ἐφίλησε, καὶ κατεκλίθη, μαθοῦσα ἐνεργεῖν δυνάμενον καὶ σφριγῶντα, ἀπὸ μὲν τῆς ἐπὶ πλευρὰν κατακλίσεως ἀνίστησιν, αὐτὴν δὲ ὑποστορέσασα ἐντέχνως, ἐς τὴν τέως ζητουμένην ὁδὸν ἦγε: τὸ δὲ ἐντεῦθεν οὐδὲν περιειργάζετο ξένον: αὐτὴ γὰρ ἡ φύσις λοιπὸν ἐπαίδευε τὸ πρακτέον. Τελεσθείσης δὲ τῆς ἐρωτικῆς παιδαγωγίας, ὁ μὲν Δάφνις ἔτι ποιμενικὴν ἔχων γνώμην, ὥρμησε τρέχειν ἐπὶ τὴν χλόην, καὶ ὅσα ἐπεπαίδευτο, δρᾶν αὐτίκα: καθάπερ δεδοικὼς μὴ βραδύνας ἐπιλάθοιτο. ἡ δὲ Λυκαίνιον κατασχοῦσα αὐτὸν, ἔλεξεν ὧδε. Ἔτι καὶ ταῦτα δεῖ σε μαθεῖν ὦ Δάφνι. ἐγὼ γυνὴ τυγχάνουσα πέπονθα νῦν οὐδέν: πάλαι γάρ με ταῦτα ἀνὴρ ἄλλος ἐπαίδευσε, μισθὸν τὴν παρθενίαν λαβών.

χλόη

χλόη δὲ συμπαλαίουσά σοι ταύτην τὴν πάλην, οἰμώξει καὶ κλαύσεται· καὶ αἵματι κείσεται πολλῷ καθάπερ πεφονευμένη· ἀλλὰ σὺ τὸ αἷμα μὴ φοβηθῇς, ἀλλ᾽ ἡνίκα ἂν πείσῃς αὐτήν σοι παρασχεῖν, ἄγαγε αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ χωρίον, ἵνα κἂν βοήσῃ, μηδεὶς ἀκούσῃ· κἂν δακρύσῃ, μηδεὶς ἴδῃ· κἂν αἱμαχθῇ, λούσηται τῇ πηγῇ· καὶ μέμνησο ὅτι σε ἄνδρα ἐγὼ πρὸ χλόης πεποίηκα. Η μὲν οὖν Λυκαίνιον τοσαῦτα ὑποθεμένη, κατ᾽ ἄλλο μέρος τῆς ὕλης ἀπῆλθεν ὡς ἔτι ζητοῦσα τὸν χῆνα· ὁ δὲ Δάφνις εἰς λογισμὸν ἄγων τὰ εἰρημένα, τῆς μὲν προτέρας ὁρμῆς ἀπήλλακτο· διοχλεῖν δὲ τῇ χλόῃ περιττότερον ὤκνει φιλήματος καὶ περιβολῆς, μήτε βοῆσαι θέλων αὐτὴν ὡς πρὸς πολέμιον, μήτε δακρῦσαι ὡς ἀλγοῦσαν, μήτε αἱμαχθῆναι καθάπερ πεφονευμένην· ἀρτιμαθὴς γὰρ ὢν ἐδεδοίκει τὸ αἷμα· καὶ ἐνόμιζεν ἔτι ἄρα ἐκ μόνου τοῦ τραύματος αἷμα γίνεται. Γνοὺς δὲ τὰ συνήθη τέρπεσθαι μετ᾽ αὐτῆς, ἐξέβη τῆς ὕλης· καὶ ἐλθὼν ἵνα ἐκάθητο στεφανίσκον ἴων πλέκουσα, τόν τε χῆνα τῶν τοῦ ἀετοῦ ὀνύχων ἐψεύσατο ἐξαρπάσαι, καὶ περιφὺς ἐφίλησεν οἷον ἐν τῇ τέρψει Λυκαίνιον· τοῦτο γὰρ ἐξῆν ὡς ἀκίνδυνον. ἡ δὲ τὸν στέφανον ἐφήρμοσεν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὴν κόμην ἐφίλησεν ὡς τῶν ἴων κρείττονα. καὶ πήρας πρὸς παλάθης μοῖραν καὶ ἄρτους τινὰς ἔδωκε φαγεῖν· καὶ ἐσθίοντος ἀπὸ τοῦ στόματος ἥρπαζε, καὶ οὕτως ἤσθιεν ὥσπερ νεοττὸς ὄρνιθος. Ἐσθιόντων αὐτῶν καὶ περιττότερον φιλούντων ὧν ἤσθιον, ναῦς ἁλιέων ὤφθη παραπλέουσα· ἄνεμος μὲν οὐκ ἦν, γαλήνη δὲ ἦν καὶ ἐρέττειν ἐδόκει· καὶ ἤρεττον ἐρρωμένως· ἠπείγοντο γὰρ νεαλεῖς ἰχθῦς εἰς τὴν πόλιν διασώσασθαι τινῶν πλουσίων. οἷον οὖν εἰώθασι ναῦται δρᾶν εἰς καμάτων ἀμέλειαν, τοῦτο κἀκεῖνοι δρῶντες, τὰς κώπας ἀνέφερον· εἷς μὲν αὐτοῖς κελευστὴς ναυτικὰς ᾖδεν ᾠδάς· οἱ δὲ λοιποὶ καθάπερ

χορὸς, ὁμοφώνως κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων.
ἡνίκα μὲν οὖν ἀναπεπταμένῃ τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπραττον,
ἠφανίζετο ἡ βοὴ χεομένης τῆς φωνῆς εἰς πολὺν ἀέρα· ἐπεὶ
δὲ ἄκρᾳ τινὶ ὑποδραμόντες εἰς κόλπον μηνοειδῆ καὶ κοῖλον
εἰσήλασαν, μείζων μὲν ἠκούετο βοὴ, σαφῆ δὲ ἐξέπιπτεν εἰς
τὴν γῆν τὰ τῶν κελευσμάτων ᾄσματα· κοῖλος γὰρ ὑπὸ
πεδίον αὐλὼν ὑποκείμενος, καὶ τὸν ἦχον εἰς αὑτὸν ὡς ὄρ-
γανον δεχόμενος, πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν φωνὴν
ἀπεδίδου· ἰδίᾳ μὲν τῶν κωπῶν τὸν ἦχον, ἰδίᾳ δὲ τὴν φω-
νὴν τῶν ναυτῶν· καὶ ἐγίνετο ἄκουσμα τερπνόν. φθανού-
σης τῆς ἀπὸ θαλάσσης φωνῆς, ἡ ἐκ τῆς γῆς φωνὴ τοσοῦ-
τον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. ὁ μὲν οὖν Δάφνις εἰδὼς
τὸ πραττόμενον, μόνῃ τῇ θαλάσσῃ προσεῖχε· καὶ ἐτέρπον-
το τῇ νηὶ παρατρεχούσῃ τὸ πεδίον θᾶττον πτεροῦ· καὶ ἐπει-
ρᾶτό τινα διασώσασθαι τῶν ᾀσμάτων, ὡς γένοιτο τῆς σύ-
ριγγος μέλη. ἡ δὲ Χλόη τότε πρῶτον πειρωμένη τῆς κα-
λουμένης ἠχοῦς, ποτὲ μὲν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε
τῶν ναυτῶν κελευόντων, ποτὲ δὲ εἰς τὴν ὕλην ὑπέστρεφε
ζητοῦσα τοὺς ἀντιφωνοῦντας. καὶ ἐπεὶ παρακελευσάντων
ἦν κἀν τῷ αὐλῶνι σιγὴ, ἐπυνθάνετο τοῦ Δάφνιδος, εἰ καὶ ὀ-
πίσω τῆς ἄκρας ἐστὶ θάλασσα, καὶ ναῦς ἄλλη παραπλεῖ, καὶ
ἄλλοι ναῦται τὰ αὐτὰ ᾖδον, καὶ ἅμα πάντες σιωπῶσι. γε-
λάσας οὖν ὁ Δάφνις ἡδὺ, καὶ φιλήσας ἥδιον φίλημα, καὶ τὸν
τῶν ἴων στέφανον ἐκείνῃ περιθεὶς, ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν
τὸν μῦθον τῆς ἠχοῦς, αἰτήσας, εἰ διδάξειε, μισθὸν παρ' αὐτῆς
ἄλλα φιλήματα δέκα. Νυμφῶν ὦ κόρη πολὺ γένος, «

Ἠχοῦς μῦθος.

Μελικαὶ, Δρυάδες, καὶ Ἕλειοι πᾶσαι καλαὶ, πᾶσαι μου- «
σικαί· καὶ μιᾶς τούτων θυγάτηρ Ἠχὼ γίνεται· θνητὴ μὲν, «
ὡς ἐκ πατρὸς θνητοῦ· καλὴ δὲ ὡς ἐκ μητρὸς καλῆς· τρέ- «
φεται ὑπὸ νυμφῶν, παιδεύεται δὲ ὑπὸ μουσῶν συρίζειν, «

αὐλεῖν

αὐλεῖν τὰ πρὸς λύραν, τὰ πρὸς κιθάραν, πᾶσαν ᾠδήν· ὥστε καὶ παρθενίαν εἰς ἄνθος ἀκμάσασα ταῖς νύμφαις συνεχόρευε ταῖς μούσαις συνῇδεν· ἄρρενας δὲ ἔφευγε πάντας καὶ ἀνθρώπους καὶ θεούς, φιλοῦσα τὴν παρθενίαν. ὁ Πὰν ὀργίζεται τῇ κόρῃ, τῆς μουσικῆς φθονῶν· τοῦ κάλλους μὴ τυχών· καὶ μανίαν ἐμβάλλει τοῖς ποιμέσι, καὶ τοῖς αἰπόλοις· οἱ δὲ ὥσπερ κύνες ἢ λύκοι διασπῶσιν αὐτὴν, καὶ ῥίπτουσιν εἰς πᾶσαν γῆν ἔτι ᾄδοντα τὰ μέλη· καὶ τὰ μέλη γῆ χαριζομένη νύμφαις, ἔκρυψε πάντα· καὶ ἐτήρησε τὴν μουσικὴν, καὶ γνώμῃ μούσης ἀφίησι φωνήν· καὶ μιμεῖται πάντα καθάπερ τότε ἡ κόρη, θεούς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία· μιμεῖται καὶ αὐτὸν συρίττοντα τὸν Πᾶνα· ὁ δὲ ἀκούσας, ἀναπηδᾷ καὶ διώκει κατὰ τῶν ὀρῶν οὐκ ἐρῶν τυχεῖν, ἀλλ' ἢ τοῦ μαθεῖν τίς ἐστιν ὁ λανθάνων μαθητής. Ταῦτα μυθολογήσαντα τὸν Δάφνιν, οὐ δέκα μόνον φιλήματα, ἀλλὰ πάνυ πολλὰ κατεφίλησεν ἡ Χλόη· μικροῦ γὰρ καὶ τὰ αὐτὰ εἶπεν ἡ ἠχώ, καθάπερ μαρτυροῦσα ὅτι μηδὲν ἐψεύσατο. Θερμοτέρου δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γιγνομένου τοῦ ἡλίου, οἷα τοῦ μὲν ἦρος παυομένου, τοῦ δὲ θέρους ἀρχομένου, πάλιν αὐτοῖς ἐγίνοντο καιναὶ τέρψεις καὶ θέρειοι· ὁ μὲν γὰρ ἐνήχετο ἐν τοῖς ποταμοῖς, ἡ δὲ ἐν ταῖς πηγαῖς ἐλούετο· ὁ μὲν ἐσύριζεν ἁμιλλώμενος πρὸς τὰς πίτυς, ἡ δὲ ᾖδε ταῖς ἀηδόσιν ἐρίζουσα· ἐθήρων ἀκρίδας λάλους, ἐλάμβανον τέττιγας ἠχοῦντας· ἄνθη συνέλεγον· δένδρα ἔσειον· ὀπώρας ἤσθιον· ἤδη ποτὲ καὶ γυμνοὶ συγκατεκλίθησαν, καὶ ἓν δέρμα αἰγὸς ἐπεσύραντο· καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη ῥᾳδίως, εἰ μὴ Δάφνιν ἐτάραξε τὸ αἷμα. ἀμέλει καὶ δεδοικὼς μὴ νικηθῇ τὸν λογισμόν ποτε, πολλὰ γυμνοῦσθαι τὴν Χλόην οὐκ ἐπέτρεπεν· ὥστε ἐθαύμαζε μὲν ἡ Χλόη, τὴν δὲ αἰτίαν ᾐδεῖτο πυθέσθαι. Ἐν τῷ θέρει τῷδε,

καὶ μνηστήρων πλῆθος ἦν ἐπὶ τὴν χλόην, καὶ πολλοὶ πολλαχόθεν ἐφοίτων παρὰ Δρύαντα πρὸς γάμον αἰτοῦντες αὐτήν: καὶ οἱ μὲν τι δῶρον ἔφερον, οἱ δὲ ἐπηγγέλλοντο μεγάλα: ἡ μὲν οὖν Νάπη ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιρομένη, συνεβούλευεν ἐκδιδόναι τὴν χλόην, μηδὲ κατέχειν οἴκοι πρὸς πλέον τηλικαύτην κόρην, ἣ τάχα μικρὸν ὕστερον νέμεσθαι, τὴν παρθενίαν ἀπολέσει, καὶ ἄνδρα ποιήσεταί τινα τῶν ποιμένων ἐπὶ μήλοις ἢ ῥόδοις: ἀλλ' ἐκείνην τε ποιῆσαι δέσποιναν οἰκίας, καὶ αὐτοὺς πολλὰ λαβόντας, ἰδίῳ φυλάττειν αὐτὰ καὶ γνησίῳ παιδίῳ. (ἐγεγόνει δὲ αὐτοῖς ἄρρεν παιδίον οὐ πρὸ πολλοῦ τινος) ὁ δὲ Δρύας ποτὲ μὲν ἐθέλγετο τοῖς λεγομένοις, μείζονα γὰρ ἢ κατὰ ποιμαίνουσαν κόρην δῶρα ὠνομάζετο παρ' ἑκάστου: ποτὲ δὲ ὡς κρείττων ἐστὶν ἡ παρθένος μνηστήρων γεωργῶν, καὶ εἴποτε τοὺς ἀληθινοὺς γονέας εὕροι, μεγάλως αὐτοὺς εὐδαίμονας θήσει, ἀνεβάλλετο τὴν ἀπόκρισιν, καὶ εἷλκε χρόνον ἐκ χρόνου: καὶ ἐν τῷ τέως ἀπεκέρδαινεν οὐκ ὀλίγα δῶρα. ἡ μὲν δὴ, μαθοῦσα, λυπηρῶς πάνυ διῆγε, καὶ τὸν Δάφνιν ἐλάνθανεν ἐπιπολὺ λυπεῖν οὐ θέλουσα: ὡς δὲ ἐλιπάρει καὶ ἐνέκειτο πυνθανόμενος, καὶ ἐλυπεῖτο μᾶλλον μὴ μαθὼν, ἢ ἔμελλε μαθὼν, πάντα αὐτῷ διηγεῖται· τοὺς μνηστευομένους, ὡς πολλοὶ καὶ πλούσιοι: τοὺς λόγους, οὓς ἡ Νάπη σπεύδουσα πρὸς τὸν γάμον ἔλεγεν· ὡς οὐκ ἀπείπατο Δρύας, ἀλλ' ὡς εἰς τὸν τρυγητὸν ἀναβεβλῆσθαι. ἔκφρων ἐπὶ τούτοις ὁ Δάφνις γίνεται, καὶ ἐδάκρυσε καθήμενος, ἀποθανεῖσθαι μηκέτι νεμούσης χλόης λέγων: καὶ οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ τὰ πρόβατα μετὰ τοιοῦτον ποιμένα. εἶτα ἀνενεγκὼν αὖ ἐθάρρει, καὶ πείσειν ἐνενόει τὸν πατέρα, καὶ ἕνα τῶν μνωμένων αὐτὸν ἠρίθμει, καὶ πολὺ κρατήσειν ἤλπιζε τῶν ἄλλων. ἓν αὐτὸν ἐτάραττεν, οὐκ ἦν Λάμων πλούσιος: τοῦτο αὐτοῦ τὴν ἐλπίδα μόνον λεπτὴν

εἰργά-

εἰργάζετο. ὅμως δὲ ἐδόκει μνᾶσθαι, καὶ τῇ Χλόῃ συνεδόκει:
τῷ Λάμωνι δὲ οὐδὲν ἐτόλμησεν εἰπεῖν, τῇ Μυρτάλῃ δὲ θαῤ-
ῥήσας καὶ τὸν ἔρωτα ἐμήνυσε, καὶ περὶ τοῦ γάμου λόγους προ-
σήνεγκεν: ἡ δὲ τῷ Λάμωνι νύκτωρ ἐκοινωνήσατο. σκληρῶς
δὲ ἐκείνου τὴν ἔντευξιν ἐνεγκόντος, καὶ λοιδορήσαντος, εἰ
παιδὶ θυγάτριον ποιμένων προξενεῖ, μεγάλην ἐν τοῖς γνω-
ρίσμασιν ἐπαγγελλομένῳ τύχην, ὃς αὐτοὺς εὑρὼν τοὺς
οἰκείους, καὶ ἐλευθέρους θήσει καὶ δεσπότας ἀγρῶν μειζό-
νων. ἡ Μυρτάλη δὲ τὸν ἔρωτα φοβουμένη μὴ τελέως ἀπελ-
πίσας ὁ Δάφνις τὸν γάμον, τολμήσει τι θανατῶδες, ἄλλας
» αὐτῷ τῆς ἀντιῤῥήσεως αἰτίας ἀπήγγελλε. Γέννητες ἐσμὲν
» ὦ παῖ, καὶ δεόμεθα νύμφης φερούσης τι μᾶλλον: οἱ δὲ πλού-
» σιοι καὶ πλουσίων νυμφίων δεόμενοι. ἴθι δὴ πεῖσον Χλόην,
» ἡ δὲ τὸν πατέρα, μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμεῖν, πάντως
» κἀκείνη φιλεῖ σε, καὶ βούλεται συγκαθεύδειν πένητι καλῷ
» μᾶλλον, ἢ πιθήκῳ πλουσίῳ. Μυρτάλη μὲν οὔποτε ἐλπί-
σασα Δρύαντα τούτοις συνθήσεσθαι, μνηστῆρας ἔχοντα
πλουσιωτέρους, εὐπρεπῶς ᾤετο παρῃτῆσθαι τὸν γάμον:
Δάφνις δὲ οὐκ εἶχε μέμφεσθαι τὰ λεγόμενα, λειπόμενος δὲ
πολὺ τῶν αἰτουμένων, τὸ σύνηθες ἐρασταῖς πενομένοις ἔ-
πραττεν: ἐδάκρυε, καὶ τὰς νύμφας αὖθις ἐκάλει βοηθούς.
αἱ δὲ αὐτῷ καθεύδοντι νύκτωρ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐφίστανται
σχήμασιν, ἐν οἷς καὶ πρότερον: ἔλεγε δὲ ἡ πρεσβυτάτη πά-
» λιν. Γάμου μὲν μέλει τῆς Χλόης ἄλλῳ θεῷ, δῶρα δέ σοι
» δώσομεν ἡμεῖς, ἃ θέλξει Δρύαντα. ἡ ναῦς ἡ τῶν Μηθυμ-
» ναίων νεανίσκων, ἧς τὴν λύγον αἱ σαί ποτε αἶγες κατέφα-
» γον, ἡμέρᾳ μὲν ἐκείνῃ, μακρὰν τῆς γῆς ὑπηνέχθη πνεύμα-
» τι: νυκτὸς δὲ, πελαγίου ταράξαντος ἀνέμου τὴν θάλασ-
» σαν, εἰς τὴν γῆν εἰς τὰς ἄκρας πέτρας ἐξεβράσθη. αὐτὴ μὲν
» οὖν διεφθάρη, καὶ πολλὰ τῶν ἐν αὐτῇ: βαλάντιον δὲ τρισχιλίων

δραχμῶν ὑπὸ τοῦ κύματος ἀπεπτύσθη, καὶ κεῖται φυκίοις κεκαλυμμένον πλησίον δελφῖνος νεκροῦ, δι᾽ ὃν οὐδεὶς οὐδὲ προσῆλθεν ὁδοιπόρος τὸ δυσῶδες τῆς σηπεδόνος παρατρέχων. ἀλλὰ σὺ πρόσελθε, καὶ προσελθὼν ἀνελοῦ, καὶ ἀνελόμενος δός. ἱκανόν σοι δόξαι νῦν μὴ πένητι· χρόνῳ δὲ ὕστερον, ἔσῃ καὶ πλούσιος. Αἱ μὲν ταῦτα εἰποῦσαι τῇ νυκτὶ, συναπῆλθον· γενομένης δὲ ἡμέρας ἀναπηδήσας ὁ Δάφνις περιχαρὴς ἤλαυνε ῥοίζῳ πολλῷ τὰς αἶγας εἰς τὴν νομήν· καὶ τὴν χλόην φιλήσας, καὶ τὰς νύμφας προσκυνήσας, κατῆλθεν ἐπὶ θάλασσαν, ὡς περιρράνασθαι θέλων· καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. ἔμελλε δὲ ἄρα οὐ πολὺν κάματον ἕξειν· ὁ γὰρ δελφὶς οὐκ ἀγαθὴν ὀδμὴν αὐτῷ προσέπιπτεν ἐρριμμένος καὶ μυδῶν, οὗ τῇ σηπεδόνι καθάπερ ἡγεμόνι χρώμενος ὁδοῦ, προσῆλθέ τε εὐθὺς, καὶ τὰ φυκία ἀφελὼν, εὑρίσκει τὸ βαλάντιον ἀργυρίου μεστόν· τοῦτο ἀνελόμενος καὶ εἰς τὴν πήραν ἐνθέμενος, οὐ πρόσθεν ἀπῆλθε, πρὶν τὰς νύμφας εὐφημῆσαι καὶ αὐτὴν τὴν θάλασσαν· καίπερ γὰρ αἰπόλος ὢν, ἤδη καὶ τὴν θάλασσαν ἐνόμιζε τῆς γῆς γλυκυτέραν, ὡς εἰς τὸν γάμον αὐτῷ τὸν χλόης συλλαμβάνουσαν. εἰλημμένος τῶν τρισχιλίων, οὐκέτ᾽ ἔμελλεν· ἀλλ᾽ ὡς πάντων ἀνθρώπων πλουσιώτατος, οὐ μόνον τῶν ἐκεῖ γεωργῶν, αὐτίκα ἐλθὼν παρὰ τὴν χλόην, διηγεῖται τὸ ὄναρ· δείκνυσι τὸ βαλάντιον· κελεύει τὰς ἀγέλας φυλάττειν ἔστ᾽ ἂν ἐπανέλθῃ· καὶ συντείνας, σοβεῖ παρὰ τὸν Δρύαντα· καὶ εὑρὼν πυρούς τινας ἀλωνοτριβοῦντα μετὰ τῆς Νάπης, πάνυ θρασὺν ἐμβάλλει λόγον περὶ γάμου. Ἐμοὶ δὸς χλόην γυναῖκα· ἐγὼ καὶ συρίζειν οἶδα καλῶς, καὶ κλᾶν ἄμπελον, καὶ φυτὰ κατορύσσειν· οἶδα καὶ γῆς ἀροῦν, καὶ λικμῆσαι πρὸς ἄνεμον· ἀγέλην δὲ ὅπως νέμω

μάρτυς

μάρτυς Χλόη· πεντήκοντα αἶγας παραλαβὼν, διπλασίονας πεποίηκα· ἔθρεψα καὶ τράγους μεγάλους καὶ καλοὺς, πρότερον δ' ἀλλοτρίοις τὰς αἶγας ὑπεβάλλομεν· ἀλλὰ καὶ νέος εἰμὶ, καὶ γείτων ὑμῖν ἄμεμπτος· καί με ἔθρεψε αἴξ, ὡς Χλόην ὄϊς· τοσοῦτον δὲ τῶν ἄλλων κρατῶν, οὐδὲ δώροις ἡττηθήσομαι· ἐκεῖνοι δώσουσιν αἶγας καὶ πρόβατα, καὶ ζεῦγος ψωραλέων βοῶν, καὶ σῖτον μηδὲ ἀλεκτορίδας θρέψαι δυνάμενον, παρ' ἐμοῦ δ' αἵδε τρισχίλιαι, μόνον ἴστω τοῦτο μηδεὶς, μὴ Λάμων αὐτὸς οὑμὸς πατήρ. ἅμα τε ἐδίδου, καὶ περιβαλὼν, κατεφίλει. οἱ δὲ παρ' ἐλπίδα ἰδόντες τοσοῦτον ἀργύριον, αὐτίκα τε δώσειν ὑπηγγέλλοντο τὴν Χλόην, καὶ πείσειν ὑπισχοῦντο Λάμωνα. ἡ μὲν οὖν Νάπη μετὰ τοῦ Δάφνιδος αὐτοῦ μένουσα, περιήλαυνε τοὺς βοῦς, καὶ τοῖς τριβίοις κατειργάζετο τὸν στάχυν: ὁ δὲ Δρύας θησαυρίσας τὸ βαλάντιον ἔνθα ἀπέκειτο τὰ γνωρίσματα, ταχὺς παρὰ τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην ἐφέρετο, μέλλων παρ' αὐτῶν τὸ καινότατον μνᾶσθαι νυμφίον. εὑρὼν δὲ κἀκείνους κριθία μετροῦντας οὐ πρὸ πολλοῦ λελικμημένα, ἀθύμως τε ἔχοντας ὅτι μικροῦ δεῖν ὀλιγώτερα ἦν τῶν καταβληθέντων σπερμάτων, ἐπ' ἐκείνοις μὲν παρεμυθήσατο, κοινὴν ὁμολογήσας αἰτίαν πανταχοῦ γεγενέναι: τὸν δὲ Δάφνιν ᾐτεῖτο Χλόη, καὶ ἔλεγεν ὅτι πολλὰ ἄλλων διδόντων, οὐδὲν παρ' αὐτῶν λήψεται: μᾶλλον δέ τοι οἴκοθεν αὐτοῖς ἐπιδώσει: συντεθράφθαι γὰρ ἀλλήλοις, κἀν τῷ νέμειν συνῆφθαι φιλίᾳ ῥᾳδίως λυθῆναι μὴ δυναμένη: ἤδη δὲ καὶ ἡλικίαν ἔχειν ὡς καθεύδειν καὶ μετ' ἀλλήλων. ὁ μὲν ταῦτα καὶ ἔτι πλείω ἔλεγεν, οἷα τοῦ πεῖσαι ἆθλον ἔχων τὰς τρισχιλίας: ὁ δὲ Λάμων ἔτι μήτε πενίαν προβάλλεσθαι δυνάμενος, αὐτοὶ γὰρ οὐχ ὑπερηφάνουν, μήτε ἡλικίαν Δάφνιδος, ἤδη γὰρ μειράκιον ἦν.

τὸ μὲν ἀληθές, οὐδ' ὡς ἐξηγόρευσεν ὅτι κρείττων ἐστὶ τοιούτου γάμου· χρόνον δὲ σιωπήσας ὀλίγον, οὕτως ἀπεκρίνατο. Δίκαια ποιεῖτε τοὺς γείτονας προτιμῶντες τῶν ξένων, καὶ πενίας ἀγαθῆς πλοῦτον μὴ νομίζοντες κρείττονα· ὁ Πὰν ὑμᾶς ἀντὶ τῶνδε καὶ αἱ νύμφαι φιλήσειαν. ἐγὼ δὲ σπεύδω μὲν καὶ αὐτὸς τὸν γάμον, καὶ γὰρ ἂν μαινοίμην ἡμιγέρων τε ὢν ἤδη καὶ χειρὸς εἰς τὰ ἔργα δεόμενος περιττοτέρας, ὡς μὴ καὶ τὸν ὑμέτερον οἶκον φίλον προσλαβεῖν· ἀγαθόν τι μέγα· περισπούδαστος δὲ καὶ Χλόη· καλὴ καὶ ὡραία κόρη καὶ πάντα ἀγαθή· δοῦλος δὲ ὤν, οὐδενός εἰμι τῶν ἐμῶν κύριος· ἀλλὰ δεῖ τὸν δεσπότην μανθάνοντα ταῦτα συγχωρεῖν. φέρε οὖν ἀναβαλλόμεθα τὸν γάμον εἰς τὸ μετόπωρον· ἀφίξεσθαι τότε λέγουσιν αὐτὸν οἱ παραγινόμενοι πρὸς ἡμᾶς ἐξ ἄστεος· τότε ἔσονται ἀνὴρ καὶ γυνή· νῦν δὲ φιλείτωσαν ἀλλήλους ἀδελφοί. ἴσθι μόνον ὦ Δρύα τοσοῦτον· σπεύδεις περὶ μειράκιον κρεῖττον ἡμῶν. Ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, ἐφίλησέ τε αὐτὸν, καὶ ὤρεξε ποτὸν ἤδη μεσημβρίας ἀκμαζούσης, καὶ προὔπεμψε μέχρι τινὸς φιλοφρονούμενος πάντα. ὁ δὲ Δρύας οὐ παρέργως ἀκούσας τὸν ὕστερον λόγον τοῦ Λάμωνος, ἐφρόντιζε βαδίζων καθ' αὑτὸν ὅστις ὁ Δάφνις. ἐτράφη μὲν ὑπὸ αἰγὸς ὡς κηδομένων θεῶν· ἔστι δὲ καλὸς καὶ οὐδὲν ἐοικὼς σιμῷ γέροντι καὶ μαδώσῃ γυναικί· εὐπόρησε δὲ καὶ τρισχιλίων, ὅσων οὐδὲ ἀχράδων εἰκὸς ἔχειν αἰπόλον. ἆρα καὶ τοῦτον ἐξέθηκέ τις ὡς Χλόην; ἆρα καὶ τοῦτον εὗρε Λάμων ὡς ἐκείνην ἐγώ; ἆρα καὶ γνωρίσματα ὅμοια παρέκειτο τοῖς εὑρεθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ; ἐὰν ταῦτα οὕτως ὦ δέσποτα Πὰν καὶ νύμφαι φίλαι, τάχα οὗτος τοὺς ἰδίους εὑρὼν, εὑρήσει τι καὶ τῶν Χλόης ἀπορρήτων. Τοιαῦτα μὲν πρὸς αὐτὸν ἐφρόντιζε, καὶ ὠνειροπόλει μέχρι τῆς ἅλω· ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ, καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν

ἀκοὴν

ἄσμενος καταλαβὼν, αἰτεῖ ἔρρωσέ τε γαμβρὸν προσαγορεύσας, καὶ ἐπὶ μετοπώρῳ τοὺς γάμους θήσειν ἐπαγγέλλεται· δεξιάν τε ἔδωκεν, ὡς οὐδενὸς ἐσομένης ὅτι μὴ Δάφνιδος Χλόης. θᾶττον οὖν νοήματος μηδὲν πιὼν μηδὲ φαγὼν, παρὰ τὴν Χλόην κατέδραμε· καὶ εὑρὼν αὐτὴν ἀμέλγουσαν καὶ τυροποιοῦσαν, τόν τε γάμον εὐηγγελίζετο, καὶ ὡς γυναῖκα λοιπὸν μὴ λανθάνων κατεφίλει, καὶ ἐκοινώνει τοῦ πόνου· ἤμελγε μὲν εἰς γαυλοὺς τὸ γάλα· ἐνεπήγνυ δὲ ταρσοῖς τοὺς τυρούς· προσέβαλλε ταῖς μητράσιν ἄρνας καὶ τοὺς ἐρίφους. καλῶς δὲ ἐχόντων τούτων, ἀπελούσαντο· ἐνέφαγον· ἔπιον· περιῄεσαν ζητοῦντες ὀπώραν ἀκμάζουσαν· ἦν δὲ ἀφθονία πολλὴ διὰ τὸ τῆς ὥρας πάμφορον· πολλαὶ μὲν ἀχράδες· πολλαὶ δὲ ὄχναι· πολλὰ δὲ μῆλα· τὰ μὲν ἤδη πεπτωκότα κάτω· τὰ δὲ ἔτι ἐπὶ τῶν φυτῶν· τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, εὐωδέστερα· τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων, εὐανθέστερα· τὰ μὲν, οἷον οἶνος ἀπῶζε· τὰ δὲ, οἷον χρυσὸς ἀπέλαμπε· μία μηλέα τετρύγητο, καὶ οὔτε καρπὸν εἶχον, οὔτε φύλλον, γυμνοὶ πάντες ἦσαν οἱ κλάδοι· καὶ ἓν μῆλον ἐπέτετο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον· μέγα καὶ καλὸν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἐνίκα μόνον· ἔδεισεν ὁ τρυγῶν ἀνελθεῖν· ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐφυλάττετο καλὸν μῆλον ἐρωτικῷ ποιμένι. τοῦτο τὸ μῆλον ὡς εἶδεν ὁ Δάφνις, ὥρμα τρυγᾶν ἀνελθὼν, καὶ Χλόης κωμούσης ἠμέλησεν. ἡ μὲν ἀμεληθεῖσα, ὁρμηθεῖσα πρὸς τὰς ἀγέλας ἀπῆλθε· Δάφνις δὲ ἀναδραμὼν, ἐξίκετο τρυγῆσαι, καὶ κομίσαι δῶρον Χλόῃ, καὶ

» λόγον τοιόνδε εἶπεν ὠργισμένῃ. Ὦ παρθένε, τοῦτο τὸ μῆ-
» λον ἔφυσαν ὧραι καλαὶ, καὶ φυτὸν καλὸν ἔθρεψε, πε-
» παίνοντος ἡλίου· καὶ ἐτήρησεν ἡ τύχη· καὶ οὐκ ἔμελλον
» αὐτὸ καταλιπεῖν ὀφθαλμοὺς ἔχων, ἵνα πέσῃ χαμαὶ, καὶ
» ἢ ποίμνιον αὐτὸ πατήσῃ νεμόμενον, ἢ ἑρπετὸν φαρμάξῃ

συρόμενον, ἢ χρόνος δαπανήσῃ κείμενον, βλεπόμενον, ἐπαινούμενον: Τοῦτο ἀφροδίτη κάλλους ἔλαβεν ἆθλον· «
τοῦτο ἐγώ σοι δίδωμι νικητήριον· ὁμοίους ἔχομεν τοὺς «
σοὺς μάρτυρας, ἐκεῖνος ἦν ποιμὴν, αἰπόλος ἐγώ. Ταῦτα «
εἰπὼν ἐντίθησι τοῖς κόλποις: ἡ δὲ ἐγγὺς γενόμενον κατεφίλησεν: ὥστε ὁ Δάφνις οὐ μετέγνω τολμήσας ἀνελθεῖν εἰς τοσοῦτον ὕψος: ἔλαβε γὰρ κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μήλου φίλημα.

✠

τέλος τοῦ γ.

ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

Ἧκων δέ τις ἐκ τῆς Μιτυλήνης ὁμόδουλος τοῦ Λάμωνος, ἤγγειλεν ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ τρυγητοῦ ὁ δεσπότης ἀφίξεται, μαθησόμενος μή τι τοὺς ἀγροὺς ὁ τῶν Μηθυμναίων εἴσπλους ἐλυμήνατο. ἤδη οὖν τοῦ θέρους ἀπιόντος, καὶ τοῦ μετοπώρου προσιόντος, παρεσκεύαζεν αὐτῷ τὴν καταγωγὴν ὁ Λάμων εἰς πᾶσαν θέας ἡδονήν: πηγὰς ἐξεκάθαιρεν, ὡς ὕδωρ καθαρὸν ἔχοιεν· τὴν κόπρον ἐξεφόρει τῆς αὐλῆς, ὡς ἀπόζουσα μὴ διοχλοίη· τὸν παράδεισον ἐθεράπευεν, ὡς ὀφθείη καλός· ἦν δὲ ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα, καὶ κατὰ τοὺς βασιλικούς, ἐκτέτατο μὲν εἰς σταδίου μῆκος, ἐπέκειτο δ' ἐν χώρῳ μετεώρῳ, τὸ εὖρος ἔχων πλέθρων τεσσάρων: εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν πεδίῳ μακρῷ: εἶχε δὲ πάντα δένδρα, μηλέας, μυρρίνας, ὄχνας, καὶ ῥοιάς, καὶ συκῆν, καὶ ἐλαίας: ἑτέρωθι ἄμπελον ὑψηλήν: καὶ ἐπέκειτο ταῖς μηλέαις καὶ ταῖς ὄχναις περκάζουσα, καθάπερ περὶ τοῦ καρποῦ αὐταῖς προσερίζουσα: τοσαῦτα ἥμερα. ἦσαν δὲ καὶ κυπάριττοι, καὶ δάφναι, καὶ πλάτανοι, καὶ πίτυς: ταύταις πάσαις ἀντὶ τῆς ἀμπέλου κιττὸς ἐπέκειτο: καὶ ὁ κόρυμβος αὐτοῦ μέγας ὢν καὶ μελαινόμενος, βότρυν

ἐμιμεῖτο. ἔνδον ἦν τὰ καρποφόρα φυτὰ καθάπερ φρουρούμενα· ἔξωθεν περιειστήκει τὰ ἄκαρπα, καθάπερ θριγκὸς χειροποίητος. καὶ ταῦτα μέν τοι λεπτῆς αἱμασιᾶς περιέθει περίβολος. τέτμητο καὶ διεκέκριτο πάντα, καὶ στέλεχος στελέχους ἀφειστήκει· ἐν μετεώρῳ δὲ οἱ κλάδοι συνέπιπτον ἀλλήλοις, καὶ ἐπήλλαττον τὰς κόμας· ἐδόκει μέν τοι καὶ ἡ τούτων φύσις εἶναι τέχνης. ἦσαν καὶ ἀνθῶν πρασιαὶ, ὧν τὰ μὲν ἔφερεν ἡ γῆ, τὰ δὲ ἐποίει τέχνη· ῥοδωνιαὶ, καὶ ὑάκινθος, καὶ κρίνα, χειρὸς ἔργα· ἰωνιὰς, καὶ ναρκίσσους, καὶ ἀναγαλλίδας, ἔφερεν ἡ γῆ. σκιά τε ἦν θέρους, καὶ ἦρος ἄνθη, καὶ μετοπώρου τρυφὴ, καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν ὀπώρα· ἐντεῦθεν εὔοπτον μὲν ἦν πεδίον, καὶ ἦν ὁρᾶν τοὺς νέμοντας· εὔοπτος δὲ ἡ θάλασσα, καὶ ἑωρῶντο οἱ παραπλέοντες· ὥστε καὶ ταῦτα μέρος ἐγίνετο τῆς ἐν παραδείσῳ τρυφῆς. ἵνα τοῦ παραδείσου τὸ μεσαίτατον ἐπὶ μῆκος καὶ εὖρος ἦν, νεὼς Διονύσου καὶ βωμὸς ἦν· περιεῖχε τὸν μὲν βωμὸν κιττὸς, τὸν νεὼν δὲ, κλήματα· εἶχε δὲ καὶ ἔνδοθεν ὁ νεὼς διονυσιακὰς γραφὰς, Σεμέλην τίκτουσαν· Ἀριάδνην καθεύδουσαν· Λυκοῦργον δεδεμένον· Πενθέα διαιρούμενον· ἦσαν καὶ Ἰνδοὶ νικώμενοι· καὶ Τυῤῥηνοὶ μεταμορφούμενοι· πανταχοῦ σάτυροι· πανταχοῦ βάκχαι χορεύουσαι· οὐδὲ ὁ Γὰν ἠμέλητο· ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς συρίζων ἐπὶ πέτρας ὅμοιον ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι καὶ ταῖς χορευούσαις. Τοιοῦτον ὄντα τὸν παράδεισον ὁ Λάμων ἐθεράπευε, τὰ ξηρὰ ἀποτέμνων, τὰ κλήματα ἀναλαμβάνων· τὸν Διόνυσον ἐστεφάνωσε· τοῖς ἄνθεσιν ὕδωρ ἐπωχέτευσε· πηγή τις ἦν, ἣν εὗρεν ἐς τὰ ἄνθη Δάφνις· ἐσχόλαζε μὲν τοῖς ἄνθεσιν ἡ πηγὴ, Δάφνιδος δὲ ὅμως ἐκαλεῖτο πηγή. παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστα

που.

που, πάντως κἀκείνας λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ· ὁ δὲ ἐθάῤῥει μὲν ὡς ἐπαινεθησόμενος ἐπ' αὐταῖς· διπλασίονάς τε γὰρ ὧν ἔλαβεν ἐποίησε, καὶ λύκος οὐδὲ μίαν ἥρπαξε, καὶ ἦσαν πιότεραι τῶν οἰῶν. βουλόμενος δὲ προθυμότερον αὐτὸν γενέσθαι πρὸς τὸν γάμον, πᾶσαν θεραπείαν καὶ προθυμίαν προσέφερεν, ἄγων τε αὐτὰς πάνυ ἕωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν· δὶς ἦγεν ἐπὶ ποτὸν, ἀνεζήτει δὲ εὐνομώτατα τῶν χωρίων· ἐμέλησεν αὐτῷ καὶ σκαφίδων καινῶν, καὶ γαυλῶν πολλῶν, καὶ ταρσῶν μειζόνων. τοσαύτη δὲ ἦν κηδεμονία, ὥστε καὶ τὰ κέρατα ἤλειφε, καὶ τὰς τρίχας ἐθεράπευε· Πανὸς ἄν τις ἱερὰν ἀγέλην ἔδοξεν ὁρᾶν. ἐκοινώνει δὲ παντὸς εἰς αὐτὰς καμάτου καὶ ἡ Χλόη· καὶ τῆς ποίμνης παραμελοῦσα, τὸ πλέον ἐκείνοις ἐσχόλαζε· ὥστε ἐνόμιζεν ὁ Δάφνις δι' ἐκείνην αὐτὰς φαίνεσθαι καλάς. Ἐν τούτοις οὖσιν αὐτοῖς, δεύτερος ἄγγελος ἐλθὼν ἐξ ἄστεος, ἐκέλευεν ἀποτρυγᾶν τὰς ἀμπέλους ὡς τάχιστα· καὶ αὐτὸς ἔφη παραμένειν ἐς τ' ἂν τοὺς βότρυς ποιήσωσι γλεῦκος, εἶτα οὕτως κατελθὼν εἰς τὴν πόλιν ἄξειν τὸν δεσπότην, ἤδη τῆς μετοπωρινῆς τρύγης. τοῦτόν τε οὖν Εὔδρομον, (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο, ὅτι ἦν αὐτῷ ἔργον τρέχειν) ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν, καὶ ἅμα τὰς ἀμπέλους ἀπετρύγων, τοὺς βότρυς ἐς τὰς ληνοὺς κομίζοντες, τὸ γλεῦκος εἰς τοὺς πίθους φέροντες, τῶν βοτρύων τοὺς ἡβῶντας ἐπὶ κλημάτων ἀφαιροῦντες· ὡς εἴη καὶ τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ἐλθοῦσιν, ἐν εἰκόνι καὶ ἡδονῇ γενέσθαι τρυγητοῦ. Μέλλοντος δὲ ἤδη σοβεῖν ἐς ἄστυ τοῦ Εὐδρόμου, καὶ ἄλλα μὲν οὐκ ὀλίγα αὐτῷ Δάφνις ἔδωκε, ἔδωκε δὲ ὅσα ἀπὸ αἰπόλου δῶρα· τυροὺς εὐπαγεῖς· ἔριφον ὀψίγονον· δέρμα αἰγὸς λευκὸν καὶ λάσιον, ὡς ἔχοι χειμῶνος ἐπιβάλλεσθαι τρέχων· ὁ δὲ ἥδετο καὶ ἐφίλει τὸν Δάφνιν, καὶ ἀγαθόν

-πιερεῖν περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην ἐπηγγέλλετο· καὶ ὁ μὲν ἀπῄει φίλα φρονῶν, ὁ δὲ Δάφνις ἀγωνιῶν τῇ Χλόῃ συνέμενεν· εἶχε δὲ κἀκεῖνον πολὺ δέος, μειράκιον εἰωθὸς αἶγας βλέπειν, καὶ ὄρος καὶ γεωργοὺς, καὶ Χλόην, πρῶτον ἔμελλεν ὄψεσθαι δεσπότην, οὗ πρῶτον μόνον ἠκούετο ὄνομα· ὑπέρ τε οὖν τοῦ Δαφνίδος ἐφρόντιζεν, ὅπως ἐντεύξεται τῷ δεσπότῃ, καὶ περὶ τοῦ γάμου τὴν ψυχὴν ἐταράττετο μὴ μάτην ὀνειροπολοῦσιν αὐτόν. συνεχῆ μὲν οὖν τὰ φιλήματα, καὶ ὥσπερ συμπεφυκότων αἱ περιβολαί· καὶ τὰ φιλήματα δειλὰ ἦν, καὶ αἱ περιβολαὶ σκυθρωπαί, καθάπερ ἤδη παρόντα τὸν δεσπότην φοβουμένων, ἢ λανθανόντων. προσγίνεται δέ τις αὐτοῖς καὶ τοιόσδε τάραχος. Λάμπις τις ἦν ἀγέρωχος βουκόλος· οὗτος καὶ αὐτὸς ἐμνᾶτο τὴν Χλόην παρὰ τοῦ Δρύαντος, καὶ δῶρα ἤδη πολλὰ ἐδεδώκει σπεύδων τὸν γάμον· αἰσθόμενος οὖν ὡς συγχωρηθείη παρὰ τοῦ δεσπότου, Δάφνις αὐτὴν ἄξεσθαι, τέχνην ἐζήτει δι' ἧς τὸν δεσπότην αὐτοῖς ποιήσειε πικρόν· καὶ εἰδὼς πάνυ αὐτὸν τῷ παραδείσῳ τερπόμενον, ἔγνω τοῦτον ὅσον οἷός τέ ἐστι διαφθεῖραι καὶ ἀποκοσμῆσαι. δένδρα μὲν οὖν τέμνων, ἔμελλεν ἁλώσεσθαι διὰ τὸν κτύπον· ἐπεῖχε δὲ τοῖς ἄνθεσιν ὥστε διαφθεῖραι αὐτά. νύκτα δὴ φυλάξας, καὶ ὑπερβὰς τὴν αἱμασιάν, τὰ μὲν ἀνώρυξε, τὰ δὲ κατέκλασε, τὰ δὲ κατεπάτησεν ὥσπερ σῦς· καὶ λαθὼν ἀπεληλύθει. Λάμων δὲ τῆς ἐπιούσης παρελθὼν εἰς τὸν κῆπον, ἔμελλεν ὕδωρ αὐτοῖς ἐκ τῆς πηγῆς ἐπάξειν· ἰδὼν δὲ πᾶν τὸ χωρίον δεδῃωμένον, καὶ ἔργον οἷον ἐχθρὸς λῃστὴς ἐργάσαιτο, καὶ περιέῤῥηξε μὲν εὐθὺς τὸν χιτωνίσκον, βοῇ δὲ μεγάλῃ θεοὺς ἀνεκάλει· ὥστε καὶ ἡ Μυρτάλη τὰ ἐν χερσὶ καταλιποῦσα ἐξέδραμε, καὶ ὁ Δάφνις ἐλάσας τὰς αἶγας ἀνέδραμε· καὶ ἰδόντες ἐβόων, καὶ βοῶντες ἐδάκρυον· καὶ ἦν μὲν κε-

κὸν

γὸν πένθος ἀνθῶν, ἀλλ' οἱ μὲν φοβούμενοι δεσπότην ἔ-
κλαον. ἔκλαυσε δ' αὖ τις καὶ ξένος ἐπιστάς: ἀπεκεκόσμητο
γὰρ ὁ τόπος, καὶ ἦν λοιπὸν πᾶσα ἡ γῆ πηλώδης. τῶν δὲ
εἴ τι διέφυγε τὴν ὕβριν, ὑπήνθει καὶ ἔλαμπε, καὶ ἦν ἔτι
καλὸν καὶ κείμενον. ἐπέκειντο δὲ αὐτοῖς καὶ μέλιτται συ-
νεχὲς καὶ ἄπαυστον βομβοῦσαι καὶ θρηνούσαις ὅμοιον. ὁ
» μὲν οὖν Λάμων ὑπ' ἐκπλήξεως κἀκεῖνα ἔλεγε. φεῦ τῆς
» ῥοδωνιᾶς, ὡς κατακέκλασται· φεῦ τῆς ἰωνιᾶς, ὡς πεπά-
» τηται· φεῦ τῶν ὑακίνθων καὶ τῶν ναρκίσσων, οὓς ἀνώ-
» ρυξέ τις πονηρὸς ἄνθρωπος· ἀφίξεται τὸ ἦρ, τὰ δ' οὐκ ἀν-
» θήσει· ἔσται τὸ θέρος, τὰ δὲ οὐκ ἀκμάσει· μετόπωρον; ἀλ-
» λὰ τάδε οὐδένα στεφανώσει· οὐδὲ σὺ δέσποτα Διόνυσε
» τὰ ἄθλια ταῦτα ἠλέησας ἄνθη, οἷς παρῴκεις καὶ ἔβλε-
» πες, ἀφ' ὧν ἐστεφάνωσά σε πολλάκις: πῶς δείξω νῦν τὸν
» παράδεισον τῷ δεσπότῃ; τίς ἐκεῖνος θεασάμενος ἔσται;
» κρεμᾷ γέροντα ἄνθρωπον ἐκ μιᾶς πίτυος ὡς Μαρσύαν,
» τάχα δὲ καὶ Δάφνιν ὡς τῶν αἰγῶν ταῦτα εἰργασμένων.
Δάκρυα ἦν ἐπὶ τούτοις θερμότερα: καὶ ἐθρήνουν οὐ τὰ
ἄνθη λοιπόν, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν σώματα. ἐθρήνει καὶ Χλόη
Δάφνιν εἰ κρεμήσεται, καὶ ηὔχετο μηκέτι ἐλθεῖν τὸν δε-
σπότην αὐτῶν, καὶ ἡμέρας διήντλει μοχθηρὰς ὡς ἤδη Δά-
φνιν βλέπουσα μαστιγούμενον. καὶ ἤδη νυκτὸς ἀρχομένης
ὁ Εὔδρομος αὐτοῖς ἀπήγγελλεν ὅτι ὁ μὲν πρεσβύτερος δε-
σπότης μεθ' ἡμέρας ἀφίξεται τρεῖς: ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ, τῆς
ἐπιούσης πρόεισι. σκέψεις οὖν ὑπὲρ τῶν συμβεβηκότων,
καὶ κοινωνὸν εἰς τὴν γνώμην τὸν Εὔδρομον παρελάμβα-
νον: ὁ δὲ εὔνους ὢν τῷ Δάφνιδι, παρῄνει τὸ συμβὰν ὁμο-
λογῆσαι πρότερον τῷ νέῳ δεσπότῃ, καὶ αὐτὸς συμπράξειν
ἐπηγγέλλετο τιμώμενος ὡς ὁμογάλακτος: καὶ ἡμέρας γε-
νομένης, οὕτως ἐποίησαν. Ἧκε μὲν ὁ Ἄστυλος ἐφ' ἵππου,

καὶ παράσιτος αὐτοῦ, καὶ οὕτως τοῦ ἵππου· ὁ μὲν, ἀρτιγένειος, ὁ δὲ Γνάθων (τουτὶ γὰρ ἐκαλεῖτο) τὸν πώγωνα ξυρώμενος πάλαι. ὁ δὲ Λάμων ἅμα τῇ Μυρτάλῃ καὶ τῷ Δάφνιδι, πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ καταπεσὼν, ἱκέτευεν οἰκτεῖραι γέροντα ἀτυχῆ, καὶ πατρῴας ὀργῆς ἐξαρπάσαι τὸν οὐδὲν ἀδικήσαντα: ἅμα τε αὐτῷ καταλέγει πάντα. οἰκτείρει τὴν ἱκετείαν ὁ Ἄστυλος, καὶ εἰς τὸν παράδεισον ἐλθὼν, καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀνθῶν ἰδὼν, αὐτὸς ἔφη παραιτήσεσθαι τὸν πατέρα, καὶ κατηγορήσειν τῶν ἵππων, ὡς ἐκεῖ δεθέντες ἐξύβρισαν, καὶ τὰ μὲν κατέκλασαν, τὰ δὲ κατεπάτησαν, τὰ δὲ ἀνώρυξαν λυθέντες. ἐπὶ τούτοις ηὔχοντο μὲν αὐτῷ πάντα τὰ ἀγαθὰ, Λάμων καὶ Μυρτάλη, Δάφνις δὲ δῶρα προσεκόμισεν ἐρίφους, τυροὺς, ὄρνιθας, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν· βότρυς ἐπὶ κλημάτων· μῆλα ἐπὶ κλάδων· ἦν ἐν τοῖς δώροις καὶ ἀνθοσμίας οἶνος Λέσβιος, ποθῆναι κάλλιστος οἶνος. ὁ μὲν δὴ Ἄστυλος ἐπῄνει ταῦτα: καὶ περὶ θήραν εἶχε λαγωῶν, οἷα πλούσιος νεανίσκος καὶ τρυφῶν ἀεὶ, καὶ ἀφιγμένος εἰς τὸν ἀγρὸν εἰς ἀπόλαυσιν ξένης ἡδονῆς. ὁ δὲ Γνάθων οἷα μαθὼν ἐσθίειν ἄνθρωπος καὶ πίνειν εἰς μέθην, καὶ οὐδὲν ἄλλο ὢν ἢ γνάθος, καὶ γαστὴρ, καὶ τὰ ὑπὸ γαστέρα, οὐ παρέργως εἶδε τὸν Δάφνιν τὰ δῶρα κομίσαντα: ἀλλὰ καὶ φύσει παιδεραστὴς ὢν, κάλλος οἷον οὐδὲ ἐπὶ τῆς πόλεως εὑρὼν, ἐπιθέσθαι διέγνω τῷ Δάφνιδι, καὶ πείσειν ᾤετο ῥαδίως ὡς αἰπόλον. γνοὺς δὲ ταῦτα, θήρας μὲν οὐκ ἐκοινώνει τῷ Ἀστύλῳ, κατιὼν δ᾽ ἵνα ἔνεμεν ὁ Δάφνις, λόγῳ μὲν τῶν αἰγῶν, τὸ δὲ ἀληθὲς, Δάφνιδος ἐγίνετο θεατής: μαλθάσσων δὲ αὐτὸν, τάς τε αἶγας ἐπῄνει, καὶ συρίσαι τὸ αἰπολικὸν ἠξίωσε: καὶ ἔφη ταχέως ἐλεύθερον θήσειν τὸ πᾶν δυνάμενος. ὡς δὲ εἶχε χειροήθη, νύκτωρ λοχήσας ἐκ τῆς νομῆς ἐλαύνοντα τὰς αἶγας, πρῶτον μὲν ἐφίλησε προσδραμών:

εἶτα

εἶτα ὄπισθεν παρακολουθεῖν τοιοῦτον οἷον αἱ αἶγες τοῖς τράγοις. τοῦ δὲ βραδέως νοήσαντος καὶ λέγοντος, ὡς αἶγας μὲν βαίνειν τράγοις, καλόν· τράγον δὲ οὐπώποτέ τις εἶδε βαίνοντα τράγον, οὐδὲ κριὸν ἀντὶ τῶν οἰῶν κριόν, οὐδὲ ἀλεκτρυόνας ἀντὶ τῶν ἀλεκτορίδων ἀλεκτρυόνας. οἷός τε ἦν ὁ Γνάθων βιάζεσθαι τὰς χεῖρας προσφέρων· ὁ δὲ μεθύοντα ἄνθρωπον καὶ ἑστῶτα μόλις παρωσάμενος ἔσφηλεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὥσπερ σκύλαξ ἀποδραμὼν, κείμενον κατέλιπεν, ἀνδρὸς οὐ παιδὸς τῆς χειραγωγίας δεόμενον. οὐκέτι προσίετο ὅλως· ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλῃ τὰς αἶγας ἔνεμεν, ἐκεῖνον μὲν φεύγων, Χλόην δὲ τηρῶν. οὐδὲ ὁ Γνάθων ἔτι περιειργάζετο, καταμαθὼν ὡς οὐ μόνον καλὸς ἀλλὰ καὶ ἰσχυρός ἐστιν· ἐπετήρει δὲ καιρὸν διαλεχθῆναι περὶ αὐτοῦ τῷ Ἀστύλῳ, καὶ ἤλπιζε δῶρον αὐτὸν ἕξειν παρὰ τοῦ νεανίσκου, πολλὰ καὶ μεγάλα χαρίζεσθαι θέλοντος. τότε μὲν οὖν οὐκ ἠδυνήθη· προσῄει γὰρ ὁ Διονυσοφάνης, ἅμα τῇ Κλεαρίστῃ· καὶ ἦν θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. μετὰ δὲ τοῦτο συνέταττε λόγον καὶ ἐρωτικὸν καὶ μακρόν. ἦν δὲ ὁ Διονυσοφάνης μεσαιπόλιος μὲν ἤδη, μέγας δὲ καὶ καλὸς, καὶ μειρακίοις ἁμιλλᾶσθαι δυνάμενος: ἀλλὰ καὶ πλούσιος ἐν ὀλίγοις καὶ χρηστὸς ὡς οὐδεὶς ἕτερος. οὗτος ἐλθὼν, τῇ πρώτῃ μὲν ἡμέρᾳ θεοῖς ἔθυσεν ὅσοι προεστᾶσιν ἀγροικίας· Δήμητρι, καὶ Διονύσῳ, καὶ Πανὶ, καὶ νύμφαις· καὶ κοινὸν πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἔστησε κρατῆρα. ταῖς δὲ ἄλλαις ἡμέραις ἐπεσκόπει τὰ τοῦ Λάμωνος ἔργα: καὶ ὁρῶν τὰ μὲν πεδία ἐν αὔλακι, τὰς δὲ ἀμπέλους ἐν κλήματι, τὸν δὲ παράδεισον ἐν κάλλει, (περὶ γὰρ τῶν ἀνθῶν Ἄστυλος τὴν αἰτίαν ἀνελάμβανεν) ἥδετο περιττῶς, καὶ τὸν Λάμωνα ἐπῄνει, καὶ ἐλεύθερον ἀφήσειν ἐπηγγέλλετο. κατῆλθε μετὰ ταῦτα καὶ εἰς τὸ αἰπόλιον, τάς τε αἶγας ὀψόμενος καὶ τὸν νέμοντα.

χλόη μὲν οὖν εἰς τὴν ὕλην ἔφυγεν, ὄχλον τοσοῦτον αἰδεσθεῖσα καὶ φοβηθεῖσα· ὁ δὲ Δάφνις εἱστήκει δέρμα λάσιον αἰγὸς ἐζωσμένος, πήραν νεοῤῥαφῆ κατὰ τῶν ὤμων ἐξηρτημένος, κρατῶν ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις, τῇ μὲν, ἄρτι πηγεῖς τυρούς, τῇ δὲ, ἐρίφους γαλαθηνούς. εἴποτε Ἀπόλλων Λαομέδοντι θητεύων ἐβουκόλησε, τοιόσδε ἦν, οἷος τότε ὤφθη Δάφνις. αὐτὸς μὲν οὖν εἶπεν οὐδέν, ἀλλὰ ἐρυθήματος πλησθεὶς, ἔνευσε κάτω, προτείνας τὰ δῶρα: ὁ δὲ Λάμων, οὗτος, εἶπε, σοι δέσποτα τῶν αἰγῶν αἰπόλος: σὺ μὲν ἐμοὶ πεντήκοντα νέμειν ἔδωκας καὶ δύο τράγους, οὗτος δέ σοι πεποίηκεν ἑκατὸν, καὶ δέκα τράγους. ὁρᾷς ὡς λιπαραὶ καὶ τὰς τρίχας λάσιαι, καὶ τὰ κέρατα ἄθραυστοι. πεποίηκεν αὐτὰς καὶ μουσικάς: σύριγγος γοῦν ἀκούουσαι ποιοῦσι πάντα. Παροῦσα τοῖς λεγομένοις ἡ Κλεαρίστη, πεῖραν ἐπεθύμησε τοῦ λεχθέντος λαβεῖν, καὶ κελεύει τὸν Δάφνιν ταῖς αἰξὶν οἷον εἰώθει συρίσαι, καὶ ἐπαγγέλλεται συρίσαντι χαρίσασθαι χιτῶνα καὶ χλαῖναν καὶ ὑποδήματα: ὁ δὲ καθίσας αὐτοὺς ὥσπερ θέατρον, στὰς ὑπὸ τῇ φηγῷ, καὶ ἐκ τῆς πήρας τὴν σύριγγα κομίσας, πρῶτα μὲν ὀλίγον ἐνέπνευσε: καὶ αἱ αἶγες ἔστησαν τὰς κεφαλὰς ἀράμεναι· εἶτα ἐνέπνευσε τὸ νόμιον: καὶ αἱ αἶγες ἐνέμοντο κάτω· αὖθις λιγυρὸν ἔδωκε: καὶ ἀθρόαι κατεκλίθησαν· ἐσύρισέ τι καὶ ὀξὺ μέλος: αἱ δὲ, ὥσπερ λύκου προσιόντος, εἰς τὴν ὕλην κατέφυγον· μετ' ὀλίγον ἀνακλητικὸν ἐφθέγξατο: καὶ ἐξελθοῦσαι τῆς ὕλης, πλησίον αὐτοῦ τῶν ποδῶν συνέδραμον· οὐδὲ ἀνθρώποις οἰκέτας εἶδεν ἄν τις οὕτω πειθομένους προστάγματι δεσπότου. οἵ τε οὖν ἄλλοι πάντες ἐθαύμαζον, καὶ πρὸ πάντων ἡ Κλεαρίστη, καὶ δῶρα ἀποδώσειν ὤμοσε καλῷ τε ὄντι αἰπόλῳ, καὶ μουσικῷ: καὶ ἀνελθόντες εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἀμφὶ ἄριστον εἶχον, καὶ τῷ

Δάφνιδι

Δάφνιδι ἀφ' ὧν ἥδιον ἔπεμψαν: ὁ δὲ μετὰ τῆς Χλόης
ἦσθιε, καὶ ἥδετο γευόμενος ἀσυνήθους ὀψαρτυσίας, καὶ εὔελπις
ἦν τεύξεσθαι τοῦ γάμου πείσας τοὺς δεσπότας. ὁ δὲ Γνάθων
προσεκκαυθεὶς τοῖς κατὰ τὸ αἰπόλιον γιγνομένοις, καὶ ἀ-
βίωτον νομίζων τὸν βίον, εἰ μὴ τεύξεται Δάφνιδος, περιπα-
τοῦντα τὸν Ἄστυλον ἐν τῷ παραδείσῳ φυλάξας, καὶ ἀ-
ναγαγὼν εἰς τὸν τοῦ Διονύσου νεὼν, πόδας καὶ χεῖρας κα-
τεφίλει: τοῦ δὲ πυνθανομένου, τίνος ἕνεκα ταῦτα δρᾷ, καὶ
» λέγειν κελεύσαντος, καὶ ὑπουργήσειν ὀμνύοντος, οἴχεταί
» σοι Γνάθων, ἔφη, δέσποτα· ὁ μέχρι νῦν μόνης τραπέζης
» ἐρῶν· ὁ πρότερον ὀμνὺς ὅτι μηδέν ἐστιν ὡραιότερον οἴνου γέ-
» ροντος· ὁ κρείττους τῶν ἐφήβων τῶν ἐν Μιτυλήνῃ, τοὺς
» σοὺς ὀψαρτυτὰς λέγων: μόνον λοιπὸν καλὸν εἶναι Δάφνιν
» νομίζω: καὶ τροφῆς μὲν τῆς πολυτελοῦς οὐ γεύομαι, καί-
» τοι τοσούτων παρασκευαζομένων ἑκάστης ἡμέρας, κρεῶν,
» ἰχθύων, μελιτωμάτων, ἡδέως δ' ἂν αἲξ γενόμενος, πόαν
» ἐσθίοιμι καὶ φύλλα, τῆς Δάφνιδος ἀκούων σύριγγος, καὶ
» ὑπ' ἐκείνῳ νεμόμενος. σὺ δὲ σῶσον Γνάθωνα τὸν σὸν, καὶ
» τὸν ἀήττητον ἔρωτα νίκησον: εἰ δὲ μὴ, σοὶ ἐπόμνυμι τὸν ἐ-
» μὸν θεὸν ξιφίδιον λαβὼν, καὶ ἐμπλήσας τὴν γαστέρα τρο-
» φῆς, ἐμαυτὸν ἀποκτενῶ πρὸ τῶν Δάφνιδος θυρῶν: σὺ δὲ
» οὐκέτι καλέσεις Γναθωνάριον, ὥσπερ εἰώθεις παίζων ἀεί.
Οὐκ ἀντέσχε κλάοντι, καὶ αὖθις τοὺς πόδας καταφιλοῦν-
τι, νεανίσκος μεγαλόφρων, οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς λύπης,
ἀλλ' αἰτήσειν αὐτὸν παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπηγγέλλετο, καὶ
κομίζειν εἰς τὴν πόλιν, αὐτῷ μὲν δοῦλον, ἐκείνῳ δὲ ἐρώμενον.
εἰς δὲ εὐθυμίαν καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον θέλων προαγαγεῖν, ἐπυν-
θάνετο μειδιῶν, εἰ οὐκ αἰσχύνεται Λάμωνος υἱὸν φιλῶν: ἀλ-
λὰ καὶ σπουδάζει συγκατακλιθῆναι νέμοντι αἶγας μειρα-
κίῳ: καὶ ἅμα ὑπεκρίνετο τὴν τραγικὴν δυσωδίαν μυσάτ-

τεθῆναι. ὁ δὲ οἷα πᾶσαν ἐρωτικὴν μυθολογίαν ἐν τοῖς τῶν
ἀσώτων συμποσίοις πεπαιδευμένος, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ καὶ
ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ὑπὲρ τοῦ Δάφνιδος ἔλεγεν. Οὐδεὶς ταῦτα «
δέσποτα ἐραστὴς πολυπραγμονεῖ· ἀλλ' ἐν οἵῳ ποτὲ ἂν σώ- «
ματι εὕρῃ τὸ κάλλος, ἑάλωκε· διὰ τοῦτο καὶ φυτοῦ τις ἠράσθη, «
καὶ ποταμοῦ, καὶ θηρίου. καίτοι τίς οὐκ ἂν ἐραστὴν ἠλέη- «
σεν, ὃν ἔδει φοβεῖσθαι τὸν ἐρώμενον; ἐγὼ δὲ σώματος μὲν «
ἐρῶ δούλου, κάλλους δὲ ἐλευθέρου. ὁρᾷς, ὡς ὑακίνθῳ μὲν «
τὴν κόμην ὁμοίαν ἔχει, λάμπουσι δὲ ὑπὸ ταῖς ὀφρύσιν οἱ «
ὀφθαλμοὶ καθάπερ ἐν χρυσῇ σφενδόνῃ ψηφίς· καὶ τὸ μὲν «
πρόσωπον ἐρυθήματος μεστὸν, τὸ δὲ στόμα λευκῶν ὀδόν- «
των ὥσπερ ἐλέφαντος. τίς ἐκεῖθεν οὐκ ἂν εὔξαιτο λα- «
βεῖν ἐραστὴς λευκὰ φιλήματα; εἰ δὲ νέμοντος ἠράσθην, «
θεοὺς ἐμιμησάμην· βουκόλος ἦν Ἀγχίσης, καὶ ἔσχεν αὐτὸν «
Ἀφροδίτη· αἶγας ἔνεμε Βράγχιος, καὶ Ἀπόλλων αὐτὸν ἐ- «
φίλησε· ποιμὴν ἦν Γανυμήδης, καὶ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἥρπασε. «
μὴ καταφρονῶμεν παιδὸς, ᾧ καὶ αἶγας ὡς ἐρώσας πειθο- «
μένας εἴδομεν· ἀλλ' εἰ ἔτι μένειν ἐπὶ γῆς ἐπιτρέπουσι τοι- «
οῦτον κάλλος, χάριν ἔχομεν τοῖς Διὸς ἀετοῖς. Ηδὺ δὲ γε- «
λάσας ὁ Ἄστυλος ἐπὶ τούτῳ μάλιστα τῷ λεχθέντι, καὶ ὡς με-
γάλους ὁ ἔρως ποιεῖ σοφιστὰς εἰπὼν, ἐπετήρει καιρὸν ἐν
ᾧ τῷ πατρὶ περὶ Δάφνιδος διαλέξεται. ἀκούσας δὲ τὰ
λεχθέντα κρύφα πάντα ὁ Εὔδρομος, ἐμπαροίνημα γενή-
σεσθαι τοιοῦτον κάλλος, αὐτίκα καταλέγει πάντα κἀκείνῳ
καὶ Λάμωνι. ὁ μὲν οὖν Δάφνις ἐκπλαγεὶς, ἐγίνωσκεν ἅ-
μα τῇ Χλόῃ τολμῆσαι φυγεῖν, ἢ ἀποθανεῖν, κοινωνὸν ἐκεί-
νην λαβών· ὁ δὲ Λάμων προσκαλεσάμενος ἔξω τῆς αὐ-
λῆς τὴν Μυρτάλην, οἰχόμεθα, εἶπεν, ὦ γύναι· ἥκει καιρὸς «
ἐκκαλύπτειν τὰ κρυπτά· ἔρημοι δὲ αἱ αἶγες καὶ τὰ λοιπὰ «
πάντα· ἀλλὰ μὰ τὸν Πᾶνα καὶ τὰς νύμφας οὐδ' εἰ μέλ- «

λω

λῳ βοῦς φασὶν ἐν αὐλείῳ καταλείπεσθαι, „τὴν Δάφνιδος τύχην ἥτις ἐστὶν οὐ σιωπησόμενος, ἀλλὰ καὶ ὅτι εὗρον ἐκκείμενον ἐρῶ, καὶ ὅπως τρεφόμενον μηνύσω, καὶ ὅσα εὗρον συνεκκείμενα δείξω. μαθέτω Γνάθων ὁ μιαρὸς οἷος ὢν οἵων ἐρᾷ. παρασκεύαζέ μοι μόνον εὖ τρέπεσθαι τὰ γνωρίσματα. Οἱ μὲν ταῦτα συνθέμενοι, ἀπῆλθον εἴσω πάλιν: ὁ δὲ Ἄστυλος σχολὴν ἄγοντι τῷ πατρὶ, προσρυεὶς, αἰτεῖ τὸν Δάφνιν εἰς τὴν πόλιν καταγαγεῖν, ὡς καλόν τε ὄντα, καὶ ἀγροικίας κρείττονα, καὶ ταχέως ὑπὸ Γνάθωνος καὶ τὰ ἀστικὰ διδαχθῆναι δυνάμενον. χαίρων ὁ πατὴρ δίδωσι: καὶ μεταπεμψάμενος τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην, εὐηγγελίζετο αὐτοῖς, ὅτι Ἄστυλον θεραπεύσει λοιπὸν ἀντὶ αἰγῶν καὶ τράγων Δάφνις: ἐπηγγέλλετο δὲ δύο ἀντ᾽ ἐκείνου δώσειν αὐτοῖς αἰπόλους. ἐνταῦθα ὁ Λάμων, πάντων ἤδη συνερρυηκότων, καὶ ὅτι καλὸν ὁμόδουλον ἕξουσιν ἡδομένων, αἰτήσας λόγον, ἤρξατο λέγειν. „Ἄκουσον, ὦ δέσποτα, παρὰ ἀνδρὸς γέροντος ἀληθῆ λόγον: ἐπόμνυμι δὲ τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς νύμφας, ὡς οὐδὲν ψεύσομαι. οὐκ εἰμὶ Δάφνιδος πατὴρ, οὐδ᾽ εὐτύχησε Μυρτάλη μήτηρ γενέσθαι: ἄλλοι πατέρες ἐξέθηκαν τοῦτο τὸ παιδίον, ἴσως παιδίων πρεσβυτέρων ἅλις ἔχοντες. ἐγὼ δὲ εὗρον ἐκκείμενον, καὶ ὑπὸ αἰγὸς ἐμῆς τρεφόμενον: ἣν καὶ ἀποθανοῦσαν ἔθαψα ἐν τῷ περικήπῳ, φιλῶν ὅτι ἐποίησε μητρὸς ἔργα. εὗρον αὐτῷ καὶ γνωρίσματα συνεκκείμενα: ὁμολογῶ δέσποτα καὶ φυλάττω: τύχης γάρ ἐστι μείζονος ἢ καθ᾽ ἡμᾶς σύμβολα. Ἀστύλου μὲν οὖν εἶναι δοῦλον αὐτὸν οὐχ ὑπερηφανῶ, καλὸν οἰκέτην καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ δεσπότου: παροίνημα δὲ Γνάθωνος οὐ δύναμαι περιιδεῖν γενόμενον: ὃς εἰς Μιτυλήνην αὐτὸν ἄγειν ἐπὶ γυναικῶν ἔργα σπουδάζει. Ὁ μὲν Λάμων ταῦτα εἰπὼν, ἐσιώπησε, καὶ πολλὰ ἀφῆκε δάκρυα.

τοῦ δὲ Γνάθωνος θρασυνομένου καὶ πληγὰς ἀπειλοῦντος, ὁ
Διονυσοφάνης εἰρημένοις ἐκπλαγείς, τὸν μὲν Γνάθωνα σιω-
πᾶν ἐκέλευσε, σφόδρα τὴν ὀφρὺν εἰς αὐτὸν τοξοποιήσας·
τὸν δὲ Λάμωνα πάλιν ἀνέκρινε καὶ παρεκελεύετο τἀλη-
θῆ λέγειν, μηδὲ ὅμοια πλάττειν μύθοις ἐπὶ τῷ κατέχειν ὡς
υἱόν. ὡς δὲ ἀτενὴς ἦν καὶ κατὰ πάντων ὤμνυε θεῶν, καὶ
ἐδίδου βασανίζειν αὐτόν, εἰ διαψεύδεται, καθημένης τῆς
Κλεαρίστης ἐβασάνιζε τὰ λελεγμένα. τί δ' ἂν ἐψεύδετο
Λάμων μέλλων ἀνθ' ἑνὸς δύο λαμβάνειν αἰπόλους; πῶς
δ' ἂν καὶ ταῦτα ἔπλασεν ἄγροικος; οὐ γὰρ εὐθὺς ἦν ἄπι-
στον ἐκ τοιούτου γέροντος, καὶ μήτρας εὐτελοῦς, υἱὸν κα-
λὸν οὕτω γενέσθαι; ἐδόκει μὴ μαντεύεσθαι ἐπιπλέον, ἀλ-
λὰ ἤδη τὰ γνωρίσματα σκοπεῖν, εἰ λαμπρᾶς καὶ ἐνδο-
ξοτέρας τύχης· ἀπῄει μὲν Μυρτάλη κομίσουσα πάν-
τα, φυλαττόμενα ἐν πήρᾳ παλαιᾷ· κομισθέντα πρῶτος
Διονυσοφάνης ἔβλεπε, καὶ ἰδὼν χλαμύδιον ἁλουργὲς,
πόρπην χρυσήλατον, ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον, μέγα βοή-
σας, ὦ Ζεῦ δέσποτα, καλεῖ τὴν γυναῖκα θεασομένην: ἡ δὲ
ἰδοῦσα, μέγα καὶ αὐτὴ βοᾷ. φίλαι μοῖραι: οὐ ταῦτα ἡμεῖς «
συνεθήκαμεν ἰδίῳ παιδὶ, καὶ εἰς τούτους τοὺς ἀγροὺς κομί- «
ζουσαν Σωφροσύνην ἀπεστείλαμεν; οὐκ ἄλλα μὲν οὖν, «
ἀλλὰ ταῦτα φίλε ἄνερ· ἡμέτερόν ἐστι τὸ παιδίον· σὸς υἱός «
ἐστι Δάφνις, καὶ πατρῴας ἔνεμεν αἶγας. Ἔτι λεγούσης «
αὐτῆς, καὶ τοῦ Διονυσοφάνους τὰ γνωρίσματα φιλοῦντος,
καὶ ὑπὸ περιττῆς ἡδονῆς δακρύοντος, ὁ Ἄστυλος συνεὶς ὡς
ἀδελφός ἐστι, ῥίψας θοιμάτιον ἔθει κατὰ τοῦ παραδείσου
πρῶτος τὸν Δάφνιν φιλῆσαι θέλων: ἰδὼν δὲ αὐτὸν μετὰ
πολλῶν καὶ βοῶντα Δάφνις, νομίσας ὅτι συλλαβεῖν αὐτὸν
βουλόμενος τρέχει: ῥίψας τὴν πήραν καὶ τὴν σύριγγα, πρὸς
τὴν θάλατταν ἐφέρετο ῥίψων ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς μεγάλης
πέτρας:

πήρας· καὶ ἴσως ἂν τὸ καινότατον εὑρεθεὶς ἀπολώλει Δάφνις, εἰ μὴ συνεὶς ὁ Ἄστυλος ἐβόα πάλιν, ςῆθι Δάφνι μηδὲν φοβηθῇς· ἀδελφός εἰμί σου, καὶ γονεῖς οἱ μέχρι νῦν δεσπόται· νῦν ἡμῖν Λάμων τὴν αἶγα εἶπε, καὶ τὰ γνωρίσματα ἔδειξεν· ὅρα δὲ ἐπιστραφεὶς πῶς ἴασι φαιδροὶ καὶ γελῶντες· ἀλλ᾽ ἐμὲ πρῶτον φίλησον· ὄμνυμι δὲ τὰς νύμφας ὡς οὐ ψεύδομαι. Μόλις μετὰ τὸν ὅρκον ἔστη· καὶ τὸν Ἄστυλον τρέχοντα περιέμεινε καὶ προσελθόντα κατεφίλησεν. ἐν ᾧ δὲ ἐκεῖνον ἐφίλει, πλῆθος τὸ λοιπὸν ἐπιρρεῖ θεραπόντων, θεραπαινῶν, αὐτὸς ὁ πατὴρ, ἡ μήτηρ μετ᾽ αὐτοῦ· οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, κλαίοντες. ὁ δὲ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα πρὸ τῶν ἄλλων ἐφιλοφρονεῖτο· καὶ ὡς πάλαι εἰδὼς προσεστερνίζετο, καὶ ἐξελθεῖν τῶν περιβολῶν οὐκ ἤθελεν· οὕτω φύσις ταχέως πιστεύεται. ἐξελάθετο καὶ Χλόης παρ᾽ ὀλίγον· καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐσθῆτά τε ἔλαβε πολυτελῆ, καὶ παρὰ τὸν πατέρα τὸν ἴδιον καθεσθεὶς, ἤκουεν αὐτοῦ λέγοντος οὕτως. Ἔγημα, ὦ παῖδες, κομιδῇ νέος, καὶ χρόνου διελθόντος ὀλίγου, πατὴρ ὡς ᾤμην εὐτυχὴς ἐγεγόνειν· ἐγένετο γάρ μοι πρῶτος ὑός, καὶ δευτέρα θυγάτηρ, καὶ τρίτος Ἄστυλος· ᾤμην ἱκανὸν εἶναι τὸ γένος· καὶ γενόμενον ἐπὶ πᾶσι τοῦτο τὸ παιδίον, ἐξέθηκα· οὐ γνωρίσματα ταῦτα συνεκθεὶς, ἀλλὰ ἐντάφια· τὰ δὲ τῆς τύχης, ἄλλα βουλεύματα· ὁ μὲν γὰρ πρεσβύτερος παῖς καὶ ἡ θυγάτηρ ὁμοίᾳ νόσῳ μιᾶς ἡμέρας ἀπώλοντο· σὺ δέ μοι προνοίᾳ θεῶν ἐσώθης, ἵνα πλείους ἔχωμεν χειραγωγούς. μήτε οὖν σύ μοι μνησικακήσῃς ποτὲ τῆς ἐκθέσεως, ἑκὼν γὰρ οὐκ ἐβουλευσάμην· μήτε σὺ λυπηθῇς Ἄστυλε μέρος ληψόμενος ἀντὶ πάσης τῆς οὐσίας, κρεῖττον γὰρ τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἀδελφοῦ, κτῆμα οὐδέν· ἀλλὰ φιλεῖτε ἀλλήλους, καὶ χρημάτων ἕνε-

κα καὶ βασιλεῦσιν ἐρίζετε· πολλὴν μὲν ὑμῖν καταλείψω γῆν, πολλοὺς δὲ οἰκέτας δεξιούς· χρυσόν· ἄργυρον· ὅσα ἄλλα εὐδαιμόνων κτήματα· μόνον ἐξαίρετον τὸ Δάφνιδι τὸ χωρίον δίδωμι, καὶ Λάμωνα καὶ Μυρτάλην, καὶ τὰς αἶγας ἃς αὐτὸς ἔνεμεν. Ἔτι αὐτοῦ λέγοντος, Δάφνις ἀναπηδήσας, καλῶς με, εἶπε, ταῦτα πάτερ ἀνέμνησας· ἄπειμι τὰς αἶγας ἀπάξων ἐπὶ τὸν ποτόν· αἵ που νῦν διψῶσαι παραμένουσι τὴν σύριγγα τὴν ἐμήν, ἐγὼ δ' ἐνταυθοῖ καθέζομαι. Ἡδὺ πάντες ἐγέλασαν ὅτι δεσπότης γεγενημένος, ἔτι ἦν αἰπόλος· κἀκείνας μὲν θεραπεύσων ἐπέμφθη τις ἄλλος. οἱ δὲ θύσαντες Διῒ σωτῆρι, συμπόσιον συνεκρότουν. εἰς τοῦτο τὸ συμπόσιον μόνος οὐχ ἧκε Γνάθων· ἀλλὰ φοβούμενος, ἐν τῷ νεῷ τοῦ Διονύσου καὶ τὴν ἡμέραν ἔμεινε καὶ τὴν νύκτα ὥσπερ ἱκέτης. Ταχείας δὲ φήμης ἐς πάντας ἐλθούσης ὅτι Διονυσοφάνης εὗρεν υἱόν, καὶ ὅτι Δάφνις ὁ αἰπόλος, δεσπότης τῶν ἀγρῶν εὑρέθη, ἅμα ἕῳ συνέτρεχον ἄλλος ἀλλαχόθεν, τῷ μὲν μειρακίῳ συνηδόμενοι, τῷ δὲ πατρὶ αὐτοῦ δῶρα κομίζοντες· ἐν οἷς καὶ ὁ Δρύας πρῶτος, ὁ τρέφων τὴν Χλόην· ὁ δὲ Διονυσοφάνης κατεῖχε πάντας, κοινωνοὺς μετὰ τὴν εὐφροσύνην καὶ τῆς ἑορτῆς ἐσομένης. παρεσκεύαστο δὲ πολλὺς μὲν οἶνος· πολλὰ δὲ ἄλευρα· ὄρνιθες ἕλειοι· χοῖροι γαλαθηνοί· μελιτώματα ποικίλα· καὶ ἱερεῖα δὲ πολλὰ τοῖς ἐπιχωρίοις θεοῖς ἐθύετο. ἐνταῦθα ὁ Δάφνις συναθροίσας πάντα τὰ ποιμενικὰ κτήματα, διένειμεν ἀναθήματα τοῖς θεοῖς· τῷ Διονύσῳ μὲν, ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέρμα· τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα, καὶ τὸν πλάγιον αὐλόν· τὴν καλαύροπα ταῖς νύμφαις, καὶ τοὺς γαυλοὺς οὓς αὐτὸς ἐτεκτήνατο. οὕτω δὲ ἄρα τὸ σύνηθες, ξενιζούσης εὐδαιμονίας τερπνότερόν ἐστιν, ὥστε ἐδάκρυεν ἐφ' ἑκάστῳ τούτων ἀπαλλασσόμενος· καὶ οὔτε τοὺς γαυλοὺς

ἀνέθηκε

ἀνέθηκε πρὶν ἀμέλξαι, οὔτε τὸ δέρμα πρὶν ἐνδύσασθαι, οὔτε τὴν σύριγγα πρὶν συρίσαι: ἀλλὰ καὶ ἐφίλησεν αὐτὰ πάντα, καὶ τὰς αἶγας προσεῖπε, καὶ τοὺς τράγους ἐκάλεσεν ὀνόμασι: τῆς μὲν γὰρ πηγῆς καὶ ἔπιεν, ὅτι πολλάκις καὶ μετὰ Χλόης. οὔπω δὲ ὡμολόγει τὸν ἔρωτα, καιρὸν παραφυλάττων. ἐν ᾧ δὲ Δάφνις ἐν θυσίαις ἦν, τάδε γίνεται περὶ τὴν Χλόην. ἐκάθητο κλαίουσα, τὰ πρόβατα νέμου-
›› σα, λέγουσα οἷα εἰκὸς ἦν, ἐξελάθετό μου Δάφνις· ὀνειρο-
›› πολεῖ γάμους πλουσίους· τί γὰρ αὐτὸν ὀμνύειν ἀντὶ τῶν
›› νυμφῶν τὰς αἶγας ἐκέλευον; κατέλιπε καὶ ταύτας ὡς
›› καὶ Χλόην· οὐδὲ θύων ταῖς νύμφαις, καὶ τῷ Πανὶ, ἐπεθυ-
›› μησεν ἰδεῖν Χλόην· εὗρεν ἴσως παρὰ τῇ μητρὶ θεραπαίνας
›› ἐμοῦ κρείττονας· χαιρέτω· ἐγὼ δὲ οὐ ζήσομαι. Καὶ τοιαῦ-
τα λέγουσαν, τοιαῦτα ἐννοοῦσαν, ὁ Λάμπις ὁ βουκόλος μετὰ χειρὸς γεωργικῆς ἐπιστὰς, ἥρπασεν αὐτήν: ὡς οὔτε Δάφνιδος ἔτι γαμήσοντος, καὶ Δρύαντος ἐκεῖνον ἀγαπήσοντος. ἡ μὲν οὖν ἐκομίζετο βοῶσα ἐλεεινόν: τῶν δέ τις ἰδόντων ἐμήνυσε τῇ Νάπῃ, κἀκείνη τῷ Δρύαντι, καὶ ὁ Δρύας τῷ Δάφνιδι: ὁ δὲ ἔξω τῶν φρενῶν γενόμενος, οὔτε εἰπεῖν πρὸς τὸν πατέρα ἐτόλμα, καὶ καρτερεῖν μὴ δυνάμενος, εἰς τὸν
›› περίκηπον εἰσελθὼν ὠδύρετο, ὦ πικρᾶς ἀνευρέσεως, λέ-
›› γων, πόσον ἦν μοι κρεῖττον νέμειν· πόσον ἤμην μακαριώτε-
›› ρος δοῦλος ὤν· τότε ἔβλεπον Χλόην, νῦν δὲ τὴν μὲν Λάμ-
›› πις ἁρπάσας οἴχεται, νυκτὸς δὲ γενομένης, κοιμήσεται· ἐγὼ
›› δὲ πίνω, καὶ τρυφῶ, καὶ μάτην τὸν Πᾶνα καὶ τὰς αἶγας καὶ
›› τὰς νύμφας ὤμοσα. Ταῦτα τοῦ Δάφνιδος λέγοντος, ἤκου-
σεν ὁ Γνάθων ἐν τῷ παραδείσῳ λανθάνων: καὶ καιρὸν ἥκειν διαλλαγῶν πρὸς αὐτὸν νομίζων, τινὰς τῶν τοῦ Ἀστύλου νεανίσκων προσλαβὼν, μεταδιώκει τὸν Δρύαντα, καὶ ἡγεῖσθαι κελεύσας ἐπὶ τὴν τοῦ Λάμπιδος ἔπαυλιν, συντείνε

δρόμον· καὶ καταλαβὼν ἄρτι εἰσάγοντα τὴν Χλόην, ἐκείνην τε ἀφαιρεῖται, καὶ ἀνθρώποις γεωργοῖς συνηλόησε πληγαῖς· ἐσπούδαζε δὲ καὶ τὸν Λάμπιν δήσας, ἄγειν ὡς αἰχμάλωτον ἐκ πολέμου τινός, εἰ μὴ φθάσας ἀπέδρα. κατορθώσας δὲ τηλικοῦτον ἔργον, νυκτὸς ἀρχομένης ἐπανέρχεται· καὶ τὸν μὲν Διονυσοφάνην εὑρίσκει καθεύδοντα, τὸν δὲ Δάφνιν ἀγρυπνοῦντα, καὶ ἔτι ἐν τῷ περικήπῳ δακρύοντα. προσάγει δὴ τὴν Χλόην αὐτῷ, καὶ διδοὺς διηγεῖται πάντα· καὶ δεῖται μηδὲν ἔτι μνησικακοῦντα, δοῦλον οὐκ ἄχρηστον ἔχειν· μηδὲ ἀφελέσθαι τραπέζης, μεθ' ἣν τεθνήξεται λιμῷ. ὁ δὲ ἰδὼν Χλόην, καὶ ἔχων ἐν χερσί, τῷ μὲν ὡς εὐεργέτῃ διηλλάττετο, τῇ δὲ ὑπὲρ τῆς ἀμελείας ἀπελογεῖτο. βουλευομένοις δὲ αὐτοῖς ἐδόκει τὸν γάμον κρύπτειν, ἔχειν δὲ κρύφα τὴν Χλόην, πρὸς μόνην ὁμολογήσαντα τὸν ἔρωτα τὴν μητέρα· ἀλλ' οὐ συνεχώρει Δρύας, ἠξίου δὲ τῷ πατρὶ λέγειν, καὶ πείσειν αὐτὸς ἐπηγγέλλετο· καὶ γενομένης ἡμέρας, ἔχων ἐν τῇ πήρᾳ τὰ γνωρίσματα, πρόσεισι τῷ Διονυσοφάνει καὶ τῇ Κλεαρίστῃ, καθημένοις ἐν τῷ παραδείσῳ· παρῆν δὲ καὶ ὁ Ἄστυλος, καὶ αὐτὸς ὁ Δάφνις· καὶ σιωπῆς γενομένης, ἤρξατο λέγειν. Ὁμοία με ἀνάγκη Λάμωνι τὰ μέχρι νῦν ἄρρητα ἐκέλευσε λέγειν. Χλόην ταύτην, οὔτε ἐγέννησα, οὔτε ἀνέθρεψα· ἀλλὰ ἐγέννησαν μὲν ἄλλοι, κειμένην δὲ ἐν ἄντρῳ νυμφῶν ἀνέτρεφεν ὄϊς. εἶδον τοῦτο αὐτὸς· καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θαυμάσας, ἔθρεψα· μαρτυρεῖ μὲν καὶ τὸ κάλλος· ἔοικε γὰρ οὐδὲν ἡμῖν· μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὰ γνωρίσματα· πλουσιώτερα γὰρ ἢ κατὰ ποιμένα· ἴδετε ταῦτα, καὶ τοὺς προσήκοντας τῇ κόρῃ ζητήσατε, ἂν ἀξία ποτὲ Δάφνιδος φανῇ. Τοῦτο οὔτε Δρύας ἀσκόπως ἔρριψεν, οὔτε Διονυσοφάνης ἀμελῶς ἤκουσεν, ἀλλὰ ἰδὼν εἰς τὸν Δάφνιν, καὶ ὁρῶν αὐτὸν χλωριῶντα καὶ κρύφα δακρύοντα

κρούοντα, ταχέως ἐφώρασε τὸν ἔρωτα· καὶ ὡς ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου μᾶλλον ἢ κόρης ἀλλοτρίας δεδοικὼς, διὰ πάσης ἀκριβείας ἠλέγχετο τοῖς λόγοις τὸν Δρύαντος· ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ γνωρίσματα εἶδε κομισθέντα, ὑποδήματα κατάχρυσα· τὰς περισκελίδας· τὴν μίτραν· προσκαλεσάμενος τὴν Χλόην παρεκελεύετο θαῤῥεῖν, ὡς ἄνδρα μὲν ἔχουσαν ἤδη, ταχέως δὲ εὑρήσουσαν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν μητέρα: καὶ τὴν μὲν ἡ Κλεαρίστη παραλαβοῦσα, ἐκόσμει λοιπὸν ὡς υἱοῦ γυναῖκα. τὸν δὲ Δάφνιν ὁ Διονυσοφάνης ἀναστήσας μόνον, ἀνέκρινεν εἰ παρθένος ἐστί: τοῦ δὲ ὀμόσαντος μηδὲν γεγονέναι φιλήματος καὶ ὅρκων πλέον, ἡσθεὶς ἐπὶ τῷ συνωμοσίῳ, κατέκλινεν αὐτούς. ἦν οὖν μαθεῖν οἷόν ἐστι τὸ κάλλος ὅταν κόσμον προσλάβηται: ἐνδυθεῖσα γὰρ ἡ Χλόη καὶ ἀναπλεξαμένη τὴν κόμην καὶ ἀπολούσασα τὸ πρόσωπον, εὐμορφοτέρα τοσοῦτον ἐφάνη πᾶσιν, ὥστε καὶ Δάφνις αὐτὴν μόλις ἐγνώρισεν. ὤμοσεν ἄν τις καὶ ἄνευ τῶν γνωρισμάτων, ὅτι τοιαύτης κόρης οὐκ ἦν Δρύας πατήρ: ὅμως μέντοι παρῆν καὶ αὐτὸς, καὶ συνειστιᾶτο μετὰ τῆς Νάπης, συμπότας ἔχων ἐπὶ κλίνης ἰδίας τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην. πάλιν ἐν ταῖς ἑξῆς ἡμέραις ἐθύετο ἱερεῖα καὶ κρατῆρες ἵσταντο, καὶ ἀνετίθει καὶ Χλόη τὰ ἑαυτῆς· τὴν σύριγγα· τὴν πήραν· τὸ δέρμα· τοὺς γαυλοὺς· ἐκέρασε δὲ καὶ τὴν πηγὴν οἴνῳ τὴν ἐν τῷ ἄντρῳ, ὅτι καὶ ἐτράφη παρ' αὐτῇ, καὶ ἐλούσατο πολλάκις ἐν αὐτῇ· ἐστεφάνωσε καὶ τὸν τάφον τῆς οἰός, δείξαντος Δρύαντος· καὶ ἐσύριξέ τι καὶ αὐτὴ τῇ ποίμνῃ: καὶ ταῖς θεαῖς συρίσασα, ηὔξατο τοὺς ἐκθέντας εὑρεῖν ἀξίους τῶν Δάφνιδος γάμων. Ἐπεὶ δὲ ἅλις ἦν τῶν κατὰ ἀγρὸν ἑορτῶν, ἔδοξε βαδίζειν εἰς τὴν πόλιν: καὶ τούς τε τῆς Χλόης πατέρας ἀναζητεῖν, καὶ περὶ τῶν γάμων αὐτῶν μηκέτι βραδύνειν. ἕωθεν οὖν ἐνσκευασάμενοι, τῷ Δρύαντι μὲν ἔδωκαν

ἄγρας Σικελίας· τῷ Λάμωνι δὲ τὴν ἡμίσειαν μοῖραν τῶν ἀ-
γρῶν θερίζειν καὶ τρυγᾶν, καὶ τὰς αἶγας ἅμα τοῖς αἰπόλοις,
καὶ ζεύγη βοῶν τέτταρα, καὶ ἐσθῆτας χειμερινάς, καὶ ἐλευ-
θέραν τὴν γυναῖκα. καὶ μετὰ τοῦτο ἤλαυνον ἐπὶ Μιτυλήνην
ἵπποις καὶ ζεύγεσι καὶ τρυφῇ πολλῇ. τότε μὲν οὖν ἔλαθον τοὺς
πολίτας νύκτωρ κατελθόντες· τῆς δὲ ἐπιούσης, ὄχλος ἠ-
θροίσθη περὶ τὰς θύρας, ἀνδρῶν, γυναικῶν· οἱ μὲν τῷ Διο-
νυσοφάνει συνήδοντο παῖδα εὑρόντι, καὶ μᾶλλον ὁρῶντες τὸ
κάλλος τοῦ Δάφνιδος· αἱ δὲ, τῇ Κλεαρίστῃ συνέχαιρον ἅμα
κομιζούσῃ καὶ παῖδα καὶ νύμφην· ἐξέπληξε γὰρ κἀκείνας
ἡ Χλόη, κάλλος ἐκφέρουσα παρευδοκιμηθῆναι οὐ δυνά-
μενον· ὅλη γὰρ ἐκινεῖτο ἡ πόλις ἐπὶ τῷ μειρακίῳ καὶ τῇ
παρθένῳ, καὶ εὐδαιμόνιζον ἤδη τὸν γάμον· εὔχοντο δὲ καὶ
τὸ γένος ἄξιον τῆς μορφῆς εὑρεθῆναι τῆς κόρης. καὶ γυναῖ-
κες πολλαὶ τῶν πλουσίων ἠράσαντο θεοῖς αὐτὰς πιστευ-
θῆναι μητέρας θυγατρὸς οὕτω καλῆς. ὄναρ δὲ Διονυσο-
φάνει μετὰ φροντίδα πολλὴν εἰς βαθὺν ὕπνον κατενεχ-
θέντι τοιόνδε γίνεται. Ἐδόκει τὰς νύμφας δεῖσθαι τοῦ ἔρω-
τος, εἰ δήποτε αὐτοῖς κατανεῦσαι τὸν γάμον· τὸν δὲ ἐκλύ-
σαντα τὸ τοξάριον, καὶ ἀποθέμενον παρὰ τὴν φαρέτραν,
κελεῦσαι τῷ Διονυσοφάνει πάντας τοὺς ἀρίστους τῶν Μι-
τυληναίων θέμενον συμπότας, ἡνίκα ἂν τὸν ὕστατον πλήσῃ
κρατῆρα, τότε δεικνύειν ἑκάστῳ τὰ γνωρίσματα· τὸ δὲ ἐν-
τεῦθεν ᾄδειν τὸν ὑμέναιον. Ταῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας,
ἕωθεν ἀνίσταται, καὶ κελεύσας λαμπρὰν ἑστίασιν παρα-
σκευασθῆναι τῶν ἀπὸ γῆς, τῶν ἀπὸ θαλάσσης, καὶ ἐπὶ ἐν
λίμναις, καὶ ἐπὶ ἐν ποταμοῖς, πάντας τοὺς ἀρίστους Μι-
τυληναίων ποιεῖται συμπότας. ὡς δὲ ἤδη νὺξ ἦν, καὶ ἐπε-
πλήρωτο κρατὴρ ἐξ οὗ σπένδουσιν Ἑρμῇ, εἰσκομίζει τις τῶν
σκεύους ἀργυροῦ θεράπων τὰ γνωρίσματα· καὶ περιφέρων

ἐν δεξιᾷ πᾶσιν ἐδείκνυε. τὴν μὲν οὖν ἄγων ἐγνώρισεν οὐ-
δείς: Μεγακλῆς δέ τις διὰ γῆρας ὕστατος κατακείμενος, ὡς
» εἶδε, γνωρίσας, πάνυ μέγα καὶ νεανικὸν ἐβόα, τίνα ὁρῶ ταῦ-
» τα· τί γέγονάς μοι θυγάτριον· ἆρα καὶ σὺ ζῇς; ἢ ταῦτά τις
» ἐβάστασε μόνα ποιμὴν ἐντυχών· δέομαι Διονυσόφανες, εἰ-
» πέ μοι· πόθεν ἔχεις ἐμοῦ παιδίου γνωρίσματα· μὴ φθο-
» νήσῃς μετὰ Δάφνιν εὑρεῖν τι κἀμέ. Κελεύσαντος δὲ τοῦ
Διονυσοφάνους πρότερον ἐκεῖνον λέγειν τὴν ἔκθεσιν, ὁ Με-
» γακλῆς οὐδὲν ὑφελὼν τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, ἔφη. Ἦν ὀλίγος
» μοι βίος τὸν πρότερον χρόνον: ὃν γὰρ εἶχον, εἰς χορηγίαν καὶ
» τριηραρχίαν ἐξεδαπάνησα. ὅτε ταῦτα ἦν, γίνεταί μοι θυ-
» γάτριον· τοῦτο τρέφειν ὀκνήσας ἐν πενίᾳ, τούτοις τοῖς γνω-
» ρίσμασι κοσμήσας ἐξέθηκα, εἰδὼς ὅτι πολλοὶ καὶ οὕτω
» σπουδάζουσι πατέρες γενέσθαι: καὶ τὸ μὲν, ἐξέκειτο ἐν ἄν-
» τρῳ νυμφῶν πιστευθὲν ταῖς θεαῖς. ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπέῤ-
» ῥει καθ' ἑκάστην ἡμέραν κληρονόμον οὐκ ἔχοντι. οὐκέτι
» γοῦν οὔτε θυγατρίου γενέσθαι πατὴρ εὐτύχησα: ἀλλ'
» ὥσπερ οἱ θεοὶ γέλωτά με ποιούμενοι, νύκτωρ ὀνείρους μοι
» ἐπιπέμπουσι, δηλοῦντες ὅτι με πατέρα ποιήσει ποίμνιον.
Ἀνεβόησεν ὁ Διονυσοφάνης μεῖζον τοῦ Μεγακλέους, καὶ ἀνα-
πηδήσας, εἰσάγει Χλόην πάνυ καλῶς κεκοσμημένην, καὶ λέ-
» γει. Τοῦτο τὸ παιδίον ἐξέθηκας· ταύτην σοι παρθένον
» οἶς προνοίᾳ θεῶν ἐξέθρεψεν, ὡς αἴξ Δάφνιν ἐμοί· λάβε τὰ
» γνωρίσματα καὶ τὴν θυγατέρα· λαβὼν δὲ, ἀπόδος Δάφ-
» νιδι νύμφην· ἀμφοτέρους ἐξεθήκαμεν· ἀμφοτέρους δ' εὑρή-
» καμεν· ἀμφοτέρων ἐμέλησε Πανὶ καὶ νύμφαις καὶ ἔρωτι.
Ἐπῄνει τὰ λεγόμενα ὁ Μεγακλῆς, καὶ τὴν γυναῖκα Ῥόδην
μετεπέμπετο, καὶ τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε: καὶ ὕπνον
αὐτοῦ μένοντες εἵλοντο: Δάφνις γὰρ οὐδενὶ διώμνυτο προή-
σεσθαι τὴν Χλόην, οὐδὲ αὐτῷ πατρί. Ἡμέρας δὲ γινομένης,

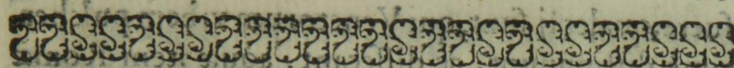
συνθέμενοι πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν ἤλαυνον· ἐδεήθησαν γὰρ οὕτω Δάφνις καὶ Χλόη, μὴ φέροντες τὴν ἐν ἄστει διατριβήν. ἐδόκει δὲ κἀκείνοις, ποιμενικούς τινας αὐτοῖς ποιῆσαι τοὺς γάμους. ἐλθόντες οὖν παρὰ τὸν Λάμωνα, τόν τε Δρύαντα τῷ Μεγακλεῖ προσήγαγον, καὶ τῇ Ῥόδῃ τὴν Νάπην συνέστησαν· καὶ τὰ πρὸς τὴν ἑορτὴν παρεσκευάζοντο λαμπρῶς. παρέδωκε μὲν οὖν ἐπὶ ταῖς νύμφαις τὴν Χλόην ὁ πατὴρ, καὶ μετ' ἄλλων πολλῶν ἐποίησαν ἀναθήματα τὰ γνωρίσματα, καὶ Δρύαντι τὰς λειπούσας εἰς τὰς μυρίας ἐπλήρωσεν. ὁ δὲ Διονυσοφάνης, εὐημερίας οὔσης, αὐτοῦ πρὸ τοῦ ἄντρου στιβάδας ὑπεστόρεσεν ἐκ χλωρᾶς φυλλάδος, καὶ πάντας τοὺς κωμήτας κατακλίνας, ἑστία πολυτελῶς. παρῆσαν δὲ Λάμων καὶ Μυρτάλη· Δρύας καὶ Νάπη· οἱ Δόρκωνι προσήκοντες· οἱ Φιλητᾶ παῖδες· Χρῶμις καὶ Λυκαίνιον· οὐκ ἀπῆν οὐδὲ Λάμπις συγγνώμης ἀξιωθείς. ἦν οὖν ὡς ἐν τοιοῖσδε συμπόταις, πάντα γεωργικὰ καὶ ἄγροικα· ὁ μὲν ᾖδεν οἷα ᾄδουσι θερίζοντες· ὁ δὲ ἔσκωπτε τὰ ἐπὶ ληνοῖς σκώμματα· Φιλητᾶς ἐσύρισε· Λάμπις ηὔλησε· Δρύας καὶ Λάμων ὠρχήσαντο· Χλόη καὶ Δάφνις ἀλλήλους κατεφίλουν· ἐνέμοντο δὲ καὶ αἱ αἶγες πλησίον, ὥσπερ καὶ αὐταὶ κοινωνοῦσαι τῆς ἑορτῆς. τοῦτο τοῖς μὲν ἀστικοῖς οὐ πάνυ τερπνὸν ἦν· ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἐκάλεσέ τινας αὐτῶν ὀνόμασι, καὶ φυλλάδα χλωρὰν ἔδωκε, καὶ κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων κατεφίλησε· καὶ ταῦτα οὐ τότε μόνον, ἀλλ' ἔστε ἔζων, τὸν πλεῖστον χρόνον ποιμενικὸν εἶχον· θεοὺς σέβοντες, νύμφας καὶ Πᾶνα, καὶ Ἔρωτα· ἀγέλας δὲ προβάτων καὶ αἰγῶν πλείστας κτησάμενοι· ἡδίστην δὲ τροφὴν νομίζοντες ὀπώρας καὶ γάλα. ἀλλὰ καὶ ἄρρεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον, οἷος ἑλκύσαι θηλὴν ἐποίησαν· καὶ ἐκάλεσαν τὸν μὲν, Φιλοποίμενα, τὴν δὲ, Ἀγέλην· οὕτως αὐτοῖς

καὶ

καὶ ταῦτα ξυνεγήρασαν. οὗτοι καὶ τὸ ἄντρον ἐκόσμησαν, καὶ εἰκόνας ἀνέθεσαν, καὶ βωμὸν ἐποιήσαντο ποιμένος Ἔρωτος, καὶ τῷ Πανὶ δὲ ἔδοσαν ἀντὶ τῆς πίτυος οἰκεῖν νεὼν, Πᾶνα στρατιώτην ὀνομάσαντες. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ὠνόμασαν καὶ ἔπραξαν: τότε δὲ νυκτὸς γενομένης, πάντες αὐτοὺς παρέπεμπον εἰς τὸν θάλαμον, οἱ μὲν συρίττοντες, οἱ δὲ αὐλοῦντες, οἱ δὲ δᾷδας μεγάλας ἀνίσχοντες: καὶ ἐπεὶ πλησίον ἦσαν τῶν θυρῶν, ᾖδον σκληρᾷ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, καθάπερ τριαίναις γῆν ἀναρρηγνύντες, οὐχ ὑμέναιον ᾄδοντες. Δάφνις δὲ καὶ Χλόη γυμνοὶ συγκατακλιθέντες, περιέβαλλον ἀλλήλους καὶ κατεφίλουν, ἀγρυπνήσαντες τῆς νυκτὸς ὅσον οὐδὲ γλαῦκες: καὶ ἔδρασέ τι Δάφνις ὧν αὐτὸν ἐπαίδευσε Λυκαίνιον: καὶ τότε Χλόη πρῶτον ἔμαθεν ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς ὕλης γινόμενα, ἦν ποιμένων παίγνια.

ΤΕΛΟΣ.

AD LONGI PASTORALIA

RAPHAELIS COLVMBANII NOTÆ.

DE Longo apud antiquos scriptores nihil sanè me legisse memini. Apud recentiores verò aliquoties eum maximopere laudatum comperi. Ex quibus tamen neq; quis ille fuerit, neq; quando vixerit, potui colligere: hoc igitur alij docebunt. Lectionum varietates, quas in nostro codice inuenimus, N. literæ signo notauimus. Quas verò ex Vrsinianis adiecimus, literæ V. Si quæ autem sunt etiam P. signo notatæ, eas Vrsino probatas esse scito.

Pag. 1. ver. 2. εἰκόνος] N. & V. εἰκόνα

P. 2. v. 4. εὐρίπους ὑπεισ-] N. εὐρίποις ὑπεισρεούσαις τῇ θαλάσσῃ. corrige typ. mendum.

Euripus maris pars inter Aulidem Boeotiæ portum, & Euboeam insulam septies die, ac nocte reciprocans. Vnde riuuli quoque è mari, aut alio flumine per locum aliquem deriuati, Euripi nomen adepti fuere;

fuere; quales ij ſunt, qui Venetorum vrbem pulcherrimè diſtinguunt, ac diſſecant. aquæ item Romæ olim in profanas ædes, circum, theatra, per fiſtulas aut tubos immiſſæ, Euripi dicebantur. Exempla ſunt apud Cic. Plin. Senec. Val. Max. alios.

5. νομίσεις] N. & V. νομίσαις P.

6. ἀλλὰ ἐκ ταύτης] V. ἀλλὰ ταύτης

7. εἴκοσιν,] N. & V. διακοσίων P.

10. ἐν ἠϊόνι, ἐκπεταμένης] V. ἐπ' ἠϊόνος ἐκπε- P.

Ibid. ψυχαγωγίας μαλθακῆς.] N. & V. ψάμμῳ μαλθακῆ. P.

12. λόχμη κάτω βάτων,] N. λόχμη βάτων, P. 3. v. 2. σ̃ύρσεν] N. & V. εἶδεν P.

3. δόξαν δὴ κἀκείνη, τὰ μὲν συνεκπεβεύντα κρύπτουσι,] locutio Atticis familiaris, quemadmodum ἀρέσκον, βεβουλευμένον, & cætera id genus, de quibus Suidas, Bud. Et latini. Sall. in 5. Hiſt. apud Priſcia. lib. 18. de ordinatione verbi. At Lucilius audito Martium regẽ pro conſule per Licaoniam, cum tribus legionibus in Ciliciam tendere. In eodem. Legiones Valerianę cõperto lege Gabinia Bithyniam, & Pontum conſuli datam, miſſos eſſe.

7. δεικνουμένου,] V. δεικνυσμένου,

26. ἀκλαγγὶ] N. & V. ἀκλαυτὶ P.

P. 4. v. 13. ἤδη οἴω] N. & V. ἤδη τι λῶ

16. π. εἶναι τὰς] V. π. τὰς P.

22. καὶ ἴσως οὗτοι] N. & V. καὶ οὗτοι P.

24. δι' ὧν] N. δι' ὃ καὶ. V. διὸ καὶ

P. 5. v. 1. δεῖν νέμειν] N. & V. ἐπιμένειν P.

5. ἄγουσα] N. & V. ἀναφέρουσα P.

12. δια-

12. σὺωδίας] N. & V. σὺωρίας, P. & mox ijdem ἀπαλοὶ pro παλαιοὶ P.

23. ἡ μὲν αἰθερίσκοις αἰτλομένη ποθεὶ ὄξελβοῖσα ἀκριδοθήραν ἀνέπλεκε·] Theocr. εἰδ. α΄.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν.

24. ἀκριδοθήραν] N. & V. ἀκριδοθήκην P.

P. 6. v. 1. ἀνέπλασε,] N. & V. ἐνέκαυσε,

3. πολλάκις] N. & V. πολλὰ P.

5. ὀργυῶν] N. & V. ὀργυὰς P.

22. οὐκ ἀκριβὴς τὴν ἐν ποσὶν ἡ πρόσοψις ἦν:] παροιμιῶδες à scommate ancillæ in Thaletem deductum. Latini, ante pedes. Terent.

Istúc est sapere, non quod ante pedes modò est
Videre, &c. Quod ante eũ dixerat Sophocl. Oed. Tyr. τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν. Etiam, Pro pedibus, dixerunt. Minutius Felix in Octauio. Proinde siquid sapientiæ vobis, aut verecundiæ est, desinite cœli plagas, & Mundi fata & secreta rimari, satis est pro pedibus aspicere. Quod ex Democriti illo apud Cic. 2. de Diuin. expressum videtur. Quod est ante pedes nemo spectat, cœli scrutantur plagas.

25. χρύσαλθαι καταφ.] V. χρήσασθαι τῆς καταφ- P.

26. ὁ μὲν τὸν] V. ὁ μὲν δὴ τὸν P.

P. 7. v. 2. οἱ μὲν ἐπὶ τοῖς χείλοις ἑστῶτες] Sic vocem, labrum, vsurpauit Cæs. 7. de bell. gall. fossam pedum xx latam directis lateribus duxit; vt eius solum tantundem pateret, quantùm summa labra distabant. Quod Cæs. summa labra, Homerus Il. μ. dixit, ἄκρον χεῖλος.

3. τῆς ὁλκῆς ταινίας] V. τῆς ταινίας ὁλκαῖς P.

6. τυθησόμενοι] V. πεθυσόμενοι P.

16. νυμφῶν, τῇ] V. νυμφῶν ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, τῇ P.

17. labes manifestissima: cui tamen medicinam neque è libris nostris, neque ex ijs lectionum varietatibus, quas ex Vrsino accepimus, facere potuimus.

25. ἆρα φαρμάκων ἐγεύσατο Χλόη μέλλουσά με φιλεῖν;] Moschus.

φεῦγε, κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.

P. 8. v. 4. Ita ex cod. Vrsin. locum concinnauimus. (is enim antequā nos hunc librum impressioni subijciendū traderemus, locos aliquot cum suis codicibus collatos, Roma ad nos remiserat) à nostro τυρῶν aberat; & pro γαμικῶν, γενικῶν legebatur.

5. τυρους] Scholium esse putat F. V. quippè quod ex margine in contextum irrepserit, vt plerunq; fit. cuius opinio eò magis mihi probatur, quòd à nostris libris vox illa τυροὺς abest.

P. 9. v. 2. πολλὴν εἶχεν ἐλπίδα] N. & V. ταύτην εἶχε τὴν ἐλπίδα

8. εἰνηλασίας] N. εἰνηλασίαις. quod si probetur, legendum fortasse, οἷα περιεργία nominandi casu.

9. κινούμενον ὑλακτήσαντες] V. κινούμενον τὸν Δόρκωνα πρὸς τὴν ἐπίθεσιν τῆς κόρης φωράσαντες, πικρὸν μάλα ὑλακτ- P.

10. μετὰ κράτους.] N. & V. κατὰ τοῦ δέρματος. P. al: V. κατὰ κράτος.

17. ἀνακλήσει συνήθει] N. & V. ἀνακαλέσαντες συνήθως

19. ἀγαγόντες] N. ἄγοντες

23. ἐπιβολὴν τοῦ δέρματος,] V. ἐπιβουλὴν τοῦ Δόρκωνος, P.

26. καὶ σωθεὶς ἐκ κυνός φασιν οὐ λύκου στόματος.] ἐκ λύκου στόματος, (inquit Suidas) ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως παρά τινων τι λαμβανόντων, κατὰ τὸν μῦθον τοῦ λύκου καὶ τῆς γεράνου. Huius prouerbij meminit etiã Apostolius Bitantius in parœmijs.

P. 10. v. 5. εἰς ἐπαύλεις] V. εἰς τὰς ἐπαυ- P.

20. τούτοις ἅπασιν] N. ὑφ' ἅπασιν

P. 11. v. 13. καὶ ἀρξαμένης ἐμπνεῖν &c.] Similis amatoria calliditas est illa Clitophontis apud Achil. Statium, in ore vulnus accepisse à quadam ape simulantis, vt eius labris sua Leucippe admoueret, indeq; suauia ipse furari posset.

16. ἐφίλει] V. ὑπεφίλει P.

20. καὶ αὐτῇ] N. & V. κρύφα P.

24. ὀκνῶ μὴ] V. ὀκνῶ δὲ μὴ P.

vlt. ἑπομένη] N. & V. ἐπ' ἐκείνῃ P.

P. 12. v. 12. ἡ δὲ ἤδε τοι ἰδοῦσα] Nota παρήχησις, vt & inferiùs pag. 49. v. 23. ἡ δὲ ἤδε ταῖς ἀηδόσιν ἐρίζουσα. & pag. 50. v. 18. ἐπιπολὺ λυπεῖν οὐ θέλουσα. De hac figura, eiusq; speciebus latissimè Eustath. agit in primum Iliad. & Hormog. περὶ εὑρέσ. tom. 4. περὶ παρηχήσεως. Huius generis videtur quoq; esse peruulgata illa vox Apollodori Atheniensis pictoris, μωμήσεταί τις μᾶλλον, ἢ μιμήσεται. Quam Plin. lib. 35. c. 9. latinis verbis ita protulit. Inuisurum aliquẽ facilius, quàm imitaturum.

Ibid. ἐφίλησε καὶ λαβοῦσα,] V. ἐφίλησε λαβοῖσα

14. ποτε] N. & V. τότε P. & mox pro βουκολικὸν N. & V. βουκολικῇ P.

16. παρθένε οὕτω] V. παρθένε (ὡς σὺ) οὕτω P.

17. ἡλικίᾳ] N. & V. ὕλῃ P.

23. φιλονεικήσας, πρὸς τὴν] V. φιλονεικήσας τὴν P.

penult. τὴν ὄρνιν] N. τὴν abeſt.

P. 13. v. 3. ὡς ἴσως μὴ] V. ὡς μὴ

8. καὶ Δάφνιν] V. καὶ τὸν Δάφ. P. & ſtatim περὶ τὴν θάλατταν ἁλύοντα] V. ἁλύοντα περὶ τὴν θάλατταν

9. κόρη] N. γυνὴ

12. μηδὲν εἰς] V. μηδὲν μηδὲ εἰς P

Ibid. περιεργαζόμενοι] V. περιεργασάμενοι P.

19. αὐτὴν] N. αὐτῇ

25. φερομένου] N. & V. χεομένου P.

27. οὐδέ μοι καὶ Δάφνιν σῶσον] Hìc auctor videtur Dorconi animam efflanti vaticinationem affingere, veterum ſecutus opinionem, de qua Euſt. in Il. π.

penult. μοι] N. ποι

vlt. ἴθι] N. & V. ἴαθι

P. 14. v. 3. δὲ καὶ] V. δέ σοι καὶ P.

7. καὶ φίλημα φιλήσας ὕστατον] Sic inferiùs P. 25. v. 20. τέρψεις δὲ ποικίλας ἐτέρποντο. & aliàs ſæpiùs. Atticiſmus, frequens Homero. vt οἵ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον: Item ἱδρῶθ', ὃν ἴδρωσα μόγῳ. & αἰχμὰς δ' αἰχμάσουσι νεώτεροι. & alibi. βουλὰς βουλεύειν. καὶ ἐν τειχομαχίᾳ. μάχην. ἐμάχοντο. Sic latini. pugnare pugnam. facinora facere. &c.

24. βοῶν δύο κεράτων] V. βοῶν κεράτων P.

vlt. μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ μέχρι νῦν πολλοὶ τόποι τῆς θαλάσσης βοὸς πόροι λεγόμενοι.] Etymol. magnus. βόσπορος οἱονεὶ βοὸς πόρος. ὠνόμασται γὰρ ἀπὸ τῆς Ιοῦς τῆς θυγατρὸς Κάδμου. (vbi pro Κάδμου, Ινάχου fortaſſe legendum; niſi aliter ab alijs fabula narrata ſit. nam

etiam

etiam in Phauorini dictionario est θυγατρὸς Κάδμου) Idem ferè ait Steph. de Vrb. Quam fabulam tetigit Dionyſ. de ſitu orbis, cum cecinit.

Τῇ δ' ἐπὶ θρηϊκίου στόμα βοσπόρου, ὅν ποτε Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐνήξατο πόρτις ἐοῦσα, & quę ſeq. & Flaccus in 4. Argon. - rurſusq; capeſſunt
Aequora, quà rigidos eructat boſphoros amnes.
Illos Nile tuos nondum Dea gentibus Iò
Tranſierat fluctus, vnde hæc data nomina Ponto.

Ad hanc etymologiam reſpexit Pli. hiſt. Nat. li. 6. c. 1. cũ inquit ad boſphoros duos, vel bobus meabili tranſitu. traditur & alia huius Etymi cauſa, quemadmodũ videre licet in Etymologico, & apud Euſtath. in præcitatum Dionyſij locum.

P. 15. v. 12. ἀπαρχὴν] V. ἀπαρχὰς P.

17. μετὰ τὸν] V. μετὰ δὲ τὸν P.

19. αὖτρον] V. λουτρὸν P. vlt. ζωνήθους] N. ζωνήθ.

P. 16. v. 5. αὐτὸν] V. αὐτὸ P. & poſt paulò. ἐπέλιπε) N. & V. ἐπέλειπε P.

P. 17. v. 5. ἐπελέκιζεν.] V. ἔπλεκεν. P.

14. ἀμπέλων τὰς) V. ἀμπέλων δὲ τὰς P.

Pen. ἐπικουρίαν κεκλ-) V. ἐπικουρίαν οἴνου κεκλ- P.

22. καρβατίνας) de his carbatinis calceis multa Politianus in Miſcell.

P. 19. v. 1. ὑάκινθος) N. ὑάκινθον. Fortaſſe quia pręceſſerat ἔχων. nihil tamen muto. ſequitur enim & μήκωνες. forma autem quædam loquendi variata reperitur etiã apud Ariſ. in Poet. ἐπεὶ, ἐὰν μὴ τύχῃ προεωρακὼς, οὐχὶ μίμημα ποιήσει τὴν ἡδονὴν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπεργασίαν, ἢ τὴν χροιὰν. Quẽ in locum lege Victoriũ.

9. καὶ ξανθὸς ὡς πῦρ.] Venustissimam imaginem seu picturam Amoris vide apud Moschum εἰς ἔρωτα δραπ. & Proper. lib. 2.

14. μήκωσιν] V. μυκᾶσιν

19. πρᾶγμα] N. & V. πράγματα P.

P. 20. v. 4. οὔτοι παῖς ἐγώ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος, καὶ αὐτοῦ τοῦ παντὸς χρόνου.] alludit fortasse ad Empedoclis, Parmenidis, & aliorum opinionem, Amorem, & Amicitiam antiquissimos esse; quòd ex eis omnia generationem nacta sint. vt refert Simplicius in Arist. Phys. & Plut. in Erotico. Quamuis aliter sentiat Agathon, qui apud Plat. in Symposio cum Phædro de ipso Amore subtiliter disputans, ita inquit. ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστι, ἀλλά φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. & reliqua.

17. γῆρας τοῦτο] V. γῆρας βιασάμενος τοῦτο P.

18. ἀνήλατο] V. ἀνήλλατο P.

27. οὖν] N. νῦν

vlt. δύναται δὲ τοσοῦτον, ὅσον οὐδὲ ὁ Ζεύς.] Sic Achil. Stat. de Amoris vi & ipse loquens, ἄρχει βρέφος οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ θαλάσσης. & Iuppiter apud Lucianum in Dialogis. ὁ δὲ Ἔρως, βίαιόν τί ἐστι, καὶ οὐχ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. Plura in hanc sententiam apud Stobæum.

P. 22. v. 9. γίνεται] V. γίγνεται

15. ἀγρυπνία] V. ἀγρυπνίαν P.

16. ἔννοιαν] N. ἔννοια

23. δὲ] V. δή

25. κατὰ] N. & V. πρὸς P.

vlt. καθίζοντο . . . σελέχοις] V. καθέζονται ἐπὶ σελέχους P.

P. 23. v. 3. καὶ] N. κατὰ. & paulò post. περιβολὴν] N. & V. προσβολὴν

7. ἰδόντες] V. εἰδότες P.

13. πλούσιοι] N. πλούσιον

18. ἄλσει:] N. ἀλωὴ:

19. ἐνοικῆσαι] V. ἐνικῆσαι

P. 24. v. 1. ἐστάσης,] N. & V. ἐνεστώσης, P.

25. ἐθόων] ita exſcripſeram: at in noſtro archetypo ſecũda litera eius dictionis. i. θ adeo ambiguè vel deſcripta vel poſtea emendata à librario fuit, vt facilè non quiuerit dignoſci, num, ἐθόων, legendum, an potiùs ἐβοῶν. quod fortaſſe magis quadrat.

P. 25. v. 8. τε] N. al. γε al. τότε

18. ἀργύριον] N. ἄργυρον

27. τυχόντες] V. τέχοντες P.

vlt. πάν] N. & V. λόγον P.

P. 26. v. 3. ἐσθὴς] V. ἐσθὴς P.

16. δὲ] V. δὴ P.

25. τρυφώντων ἐκκλησίαν] N. & V. τρυφώντων καὶ ἐν ἡσυχίᾳ ὄντων, τούτους εἰς βοήθειαν ἥκειν ἱκέτευον, ἐκκλη P.

P. 27. v. 6. οὐκ ἀσφαλὲς] N. οὐκ ἦν ἀσφαλὲς

12. λείαν ἤλαυνε] In V. eſt hoc Scholion. εἰ μὲν ἔλαβε, τὸ λεῖ δίφθογγον. εἰ δὲ μὴ, ἰῶτα.

15. τροφῶν: ὥστε] V. τροφῶν: καὶ ὥστε P. al. V. non habet καὶ

18. φύγει] V. καταφύγῃ P.

P.28. v.5. ἐμέμφετο.] V. κατεμέμφετο. P.

17. ταῦτα) V. πιαῦτα P.

20. ἡμίγυμνοι καὶ ἀνυπόδετοι· τὰς κόμας λελυμέναι·) Similis apud Achil. Stat. lib. 1. est descriptio earũ virginum, quæ Europæ comites erant, eius autem verba hæc sunt. κόμαι κατὰ τὸν ὦμον λελυμέναι· τὸ σκέλος πᾶν γεγυμνωμένον· τὸ μὲν ἄνω, τοῦ χιτῶνος· τὸ δὲ κάτω, τοῦ πεδίλου· τὸ γὰρ ζῶσμα, μέχρι γόνατος ἀνεῖλκε τὸν χιτῶνα.

P.29. v.8. νεμήσεσθε.) N. νομήσετε V. νεμήσετε P.

10. ἡδονῆς καὶ λύπης μεστὸς, δακρ.) N. ὑφ' ἡδονῆς καὶ λύπης δακρ. V. ὑφ' ἡδονῆς καὶ λύπης μεστὸς δακρ. P.

15. κατέχει.) N. & V. κατέχων, al. V. κατέχον, P.

19. τοῦ) V. τοὺς P.

P.30. v.26. ὅτι ἐκ Πανὸς ἦν τὰ φαντάσματα καὶ ἀκούσματα) Hoc loco Auctor alludere videtur ad repentinos illos terrores sine causa obortos, inanesque consternationes, quarum causam auctoremq; Pana esse veteres existimabant; atq; ea sanè terriculamẽta, πανικὰ, idcirco appellabant. Qua de re copiosè Politianus in Miscel. cap. 28. & Parœmiographus. Panicus casus.

P.31. v.3. καὶ ἀπειλάσατε) V. καὶ ποιμνίων ἀπειλ. P.

8. ἀλλὰ ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θήσω καταδύσας) Quod hìc Pan verbis interminatur, Achilles re ipsa effecit. Iliad. enim φ. cum Lycaonẽ Priami filium necasset, ipsum in flumen statim iniecit hac execratione.

Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς
Αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, & quæ seq.

18. αὐτῆς ναυαρχίδος) V. αὐτῆς τῆς ναυαρχ. P.

penul. ἐκκαλοῦντος.] V. καλοῦντος. P.

P. 32. v. 17. συρίγματα] V. συρίσματα P.

P. 33. v. 1. ἀποσωρεύσας,] N. & V. ὑποστορέσας, P.

5. κοιμηθέντος] V. κοιμηθέντες P.

18. λευκὸν παιδίον] V. λευκὸν δὲ παιδίον P.

22. συμπότην] N. σύμποτον. & mox καὶ οἷον δὴ γέροντες ὑποβεβρεγμένοι, πρὸς ἀλλήλους πολλὰ ἔλεγον. ὡς ἔνεμον ὅταν ἦσαν νέοι, &c.] Senes, vt plurimùm, res iandiu ab se gestas, gloriosè recensere solent, laudatores (ait Venusinus Poeta) temporis acti se pueris. Iccirco & ab Homero Nestor introducitur de suis virtutibus sæpissimè prædicans, & (vt ille ait apud Teren.) sua narrans facinora. Qui alibi quoq; de senibus loquens inquit. πεπληγμασιν ἐοικότες. λαλίστατον γὰρ (inquit Plutar.) τὸ ζῶον καὶ ἄπαυστον ἐν τούτῳ. Ratio autem huius senum ἀδολεσχίας est apud Aris. 2. Rhe. ἀναμιμνησκόμενοι γὰρ ἥδονται.

23. ὅταν] V. ἡνίκα P.

26. δὲ] V. οὖν P.

P. 34. v. 13. ἡ σύριγξ ἔφθεγγε καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν βίαν.] Hæc nostro quidem archetypo aberant: ex eius autē margine inseruimus. In V. quodam deleta sunt.

16. τὸ ὄργανον νοεῖ, καὶ τοὺς καλάμους κηρῷ συνδήσας ἀνίσους, &c.) Virg. in Bucolicis.

Pan primus calamos cera coniungere plures
Instituit. & paulò post
Est mihi disparibus septem compacta cicutis
Fistula. vbi adeundus Pimpontius.

23. ἵνα] N. ὅτι

P. 35. v. 3. ποίμνιον.] V. ποιμενικὸν P. num ποιμνίου.

P. 36. v. 8. θερμότεροι] N. θερμόμενοι
13. ἕξειν] V. στέρξειν P.
26. ὤμνυε χλόην φιλῆσαι φιλοῦσαν.] Moschus.
στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν' ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.
Qđ elegãter imitatus fuit Torquat' Tassus his versib.
Cogliam d'Amor la rosa, amiamo hor, quando
Esser si puote riamato amando.
Quid tale Achilles etiam lusit Iliad. ἐν λιταῖς,
- οὐδέ τί σε χρὴ
τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι. & Hesiod.
ἐν ἔργοις.
τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.
P. 37. v. 1. καταπέπλουν] N. & V. ἐπίπλουν P. al. V.
καταπέπλουν
P. 38. v. 6. ἀδικήσαντα ἀναχωρεῖν] V. ἀδικήσαντα
μηδὲν ἀναχω-P. 15. ἦγε,] V. ἦγεν, P.
vlt. παλιγγενεσίαν] N. παλιγγενεσίας
P. 39. v. 4. δέξαι δαί ποτε] V. δέξαι ποτὲ P.
15. κόρυβος] fort. κόρυμβος
16. μέγας] N. μέσος
P. 40. v. 6. ἦλθον·] V. ἦλθον; P.
8. δέομαι·] V. δέομαι; P.
9. ἐδίωκε·] V. ἐδίωκε; P.
12. παίδων] N. παίων
P. 41. v. 3. κοψύχους:] V. κοψίφους: P.
6. ἐκαέργον:] N. & V. ἐνεργόν: P.
8. ἦδε χαιρε) V. ἦχαιρε P.
22. ἐκαέτο:] V. ἀνεκαίετο: P.
P. 42. v. 8. ἀπόλασις] V. ἀπόλαυσις P.
10. κοψύχους·) V. κοψίχους· P.

21. ἰακχεύσαντες] N. ἰακχάσαντες

22. προτέπεμπον] V. προέπεμπον p.

p.43.v.1. αὐθούσης,] V. ὑπαυθούσης, p.

18. κύριοι] V. κριοὶ P. & mox pro καμάτῳ N. & V. κάτω p. al. V. καματῳ

23. οἱ δὲ νέοι] V. οἱ δὲ καὶ νέοι p.

P.44.v.8. ἐπιφεύγουσιν αὐτούς,] V. φεύγουσιν ἐπ' αὐτοὺς,

20. ἔκλαυσεν,] V. ἔκλασεν, p.

Pag.45.v.24. ἀνίσταται,] N. & V. ἐγείρεται, al. V. ἀνίσταζαι,

p.46.v.13. πρωτοῤῥύτου] N. & V. πρωτοτύρου al. V. πρωτοῤῥύτου

14. οἷα] V. οἷαν p.

22. περιηγάγετο] V. περιειργάζετο p.

p.47.v.1. πάλιν, οἴμ.] V. πάλιν, καὶ οἴμ. p.

21. πρὸς θαλάσσης] V. προσκομίσασα παλάσσης p.

p.48.v.7. ὑποκείμενος,] V. περικείμενος,

Ibid. ἐτέρποντο] V. ἐτέρπετο p.

14. τῇ νηῒ παραθεῖ χρυσῆ τὸ πεδίον θᾶττον πτεροῦ:] Sic Hom. ὀδυσ. η. τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα. & lib.14. eiuſdem operis, nauis in curſu celeritatem cum alitis velocitate comparat per negationem ſic.
Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν, οὐδέ κεν ἴρηξ
Κίρκος ὁμαρτήσειεν ἐλαφρότατος πετεηνῶν.
Ὣς ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνε.

18. κελευόντων.) Quid hoc loco ſibi velit κελεύειν, accerſendus eſt Euſt. in Iliad. π. de toto autem ritu, multa Bud. in Pand. adijciã tantùm Sexti philoſophi locum ἐκ τῶν πρὸς μουσικοὺς. vbi celeuſmatis paulùm

diuersam ratione͂ reddit. καθάπερ δὲ οἱ ἀχθοφοροῦντες, ἢ ἐρέσσοντες, ἢ ἄλλο τι τῶν ἐπιπόνων δρῶντες ἔργων κελεύουσιν εἰς τὸ αὐθέλκειν τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἔργον βασάνου. οὕτως καὶ αὐλοῖς καὶ σάλπιγξιν ἐν πολέμοις χρώμενοι. Quem locum exhibuit nobis ex ms. codice Richardus Thomson Anglus, vir humanissimus ac doctissimus, qui & aliàs nobis profuit.

19. παρακελευσ-] N.& V. παραπλευσ- p.

pen. τρέφεσθαι ἀπὸ] V. τρέφεσθαι μὲν ἀπὸ p.

p.49.v.2. παρθενίαν] N. & V. παρθενίας p.

8. ᾄδοντα] V. ᾄδουσαν p.

10. μούσης] V. μουσῶν p.

p.50.v.16. εἷλκε] N.& V. ἤνεγκε

p.51.v.2. δὲ οὐδὲν] V. μὲν οὖν οὐδ- p.

14. πάντως κἀκείνη) V. πάντως δέ που κἀκ- p.

19. λεγόμενα,) V. λελεγμένα, p.

24. μέλλει) V. μέλει p.

p.52.v.11. κυματώδους γῆς) N. & V. κυματωγῆς. al. V. κυματώδους γῆς

21. εἰλημμένος τῶν) V. εἰλημμένος δὲ τῶν p.

pen. γῆς) V. γῆν p.

p.53.v.8. αὖ δὲ τριχ-) V. αὖ δὲ ὑμῖν τριχ- p.

13. οὖν) V. δὴ p.

14. τοὺς) V. τὰς p. & mox pro κατειργάσατο. V. κατεργάζετο p.

25. φιλία) V. φιλίᾳ. dandi casu, quemadmodùm erat & in nostro. quam vocem nos coniectura ducti emendauimus. al. V. habet φιλία, vt excusus.

p.54.v.1. οὐδ' ὧς) v. οὐδ' ὅλως p.

antepen. οὕτως τοὺς) v. οὗτος τοὺς p.

p. 55. v. 4. θᾶττον τῦ νοήματος &c.) Hic quoq; Homericum illud expressit, ὡσεὶ νόημα. quò spectat illa vox Thaletis apud Laert. τάχιστον ὁ νοῦς.

23. κωμούσης) v. κωλυούσης p.

p. 56. v. 3. οἰκείους) v. ὁμοίους p. corrige typogr. erratum.

p. 58. v. 3. καὶ ταῦτα μέντοι λεπτῆς αἱμασιᾶς περιέθει περίβολος.) Sic Achil. Stat. lib. 1. pulcherrimum & ipse pratum describens, ὅλον, inquit, ἐτείχιζε τὸν λειμῶνα περιβολή.

5. ἐν μετεώρῳ δὲ οἱ κλάδοι συνέπιπτον ἀλλήλοις, καὶ ἐπήλλαττον τὰς κόμας:) Achil. Stat. in simili ferè descriptione. δένδρων αὐτοῖς ἀνεμέμικτο φάλαγξ, καὶ φυτῶν. συνεχῆ τὰ δένδρα· συνηρεφῆ τὰ πέταλα· συνέπιπτον οἱ πτόρθοι τὰ φύλλα, καὶ ἐγένετο τοῖς ἄνθεσιν ὄροφος ἡ τῶν φύλλων συμπλοκή. Hor. od. 3. lib. 2.

Quà pinus ingens albaq; populus
Vmbram hospitalem consociare amant
Ramis.

7. ἦσαν καὶ αἱ ἀνθῶν πρασιαί,) Ach. Sta. αἱ δὲ πρασιαὶ τῶν ἀνθέων, ὑπὸ τὰ πέταλα τῶν φυτῶν στοιχηδὸν ἐπεφύκεσαν,

9. ὑάκινθος,) v. ὑάκινθοι, p.

12. ἐκεῖ πεδίον,) v. ἐκεῖ τὸ πεδίον, p.

p. 59. v. 14. ἐχόλαξε:) v. ἐχάλαζεν: p.

17. ἒς) v. ἕς

27. Δάφνις ἔδωκε,) v. Δάφνις ἔδωκεν, p.

Ibid. δὲ ὅσα) v. δὲ καὶ ὅσα p.

28. αἰπόλου) v. αἰπολίου p.

p. 60. v. 3. μειράκιον εἴωθε) v. μειράκιον γὰρ εἴωθε p.

4. χλόην,

4. χλόην,) v. χλόην; p.

5. ἠκούετο ὄνομα) v. ἤκουε τὸ ὄνο- p.

15. ὡς συγχω-) v. ὡς εἰ συγχω- p.

23. καὶ λαθὼν) v. καὶ ὁ μὲν λαθὼν p.

vlt. κενὸν) v. κοινὸν p.

p. 61. v. 1. πθοούμενοι) v. αἰδούμενοι

6. βομβοῦσαι καὶ θρηνοῦσαις) N. θρηνοῦσαι καὶ βομβοῦσαι

p. 62. v. 1. οὕτως) v. οὔπω p.

9. ἵππων,) v. ἱππέων, p.

p. 64. v. 12. ἄθραυστοι.) v. ἄθραυστοι; p.

21. ἐνέμοντο κάτω.) v. ἐνέμοντο μύσασαι κάτω. p.

p. 65. v. 9. κελεύσαντος,) v. κελεύοντος, p.

11. οἴνου γέροντος) cuncta epitheta, quæ in ſenes congruunt, ea Græci eleganter vino tribuére. vt legimus apud Euſt. in ody. β. & Athe. ſegmẽto primo.

14. τροφῆς οὐ γενόμενος, cui paulò inferiùs reſpondet illud, αἰξ γενόμενος) Elegans παρονομασία, quá venuſtè quidem & appoſitè vſus quoque eſt Iſocr. in Euag. ubi illius regis uirtutes enarrans, in alijs, ita inquit. ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν, ἀλλ᾽ οὐκ ἀγόμενος ὑπ᾽ αὐτῶν. & Heliod. Aethiop. li. 2. πόθος γὰρ ἐν αὐτῇ καὶ πάθος ἀνταγωνίζεται.

p. 66. v. 9. ἔχει,) v. ἔχει; p.

10. ψηφὶς:) v. ψηφὶς; p.

11. μεσὸν,) v. μεσόν; p.

12. ἐλέφαντος.) v. ἐλέφαντος; p.

14. θεοὺς ἐμιμησάμην:) Dictum poetis familiare, de quo Plato 2. de Rep. verba facit, & adnotauit etiã eruditiſsimorũ princeps Pet. Vict. lib. 1. & 35. var. lec.

Quibus

Quibus adiungam locum è libro primo elegantisſimi ſcriptoris Achil. Stat. vtpotè ἀνεκδότου. ubi, cũ puer quidam, Apollinis ac Daphnes fabulam ad citharam accinisſet, Clitophontisq; amori ea cantilena ardentiores faces ſubiecisſet, ὑπέκκαυμα γὰρ, inquit ille, ἐπιθυμίας, λόγος ἐρωτικός. κἂν εἰς σωφροσύνην τις ἑαυτὸν νουθετῇ, τῷ παραδείγματι πρὸς τὴν μίμησιν ἐρεθίζεται. μάλιστα δ᾽ ὅταν ἐκ τοῦ κρείττονος ᾖ τὸ παράδειγμα. ἣ γὰρ ὧν ἁμαρτάνει τις αἰδὼς, τῷ τοῦ βελτίονος ἀξιώματι παῤῥησία γίνεται. καὶ ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἔλεγον· ἰδοὺ καὶ Ἀπόλλων ἐρᾷ, κἀκεῖνος παρθένου. καὶ ἐρῶν οὐκ αἰσχύνεται, ἀλλὰ διώκει τὴν παρθένον. σὺ δὲ ὀκνεῖς, καὶ αἰδῇ, καὶ ἀκαίρως σωφρονεῖς; μὴ κρείττων εἶ τοῦ θεοῦ; Simile quid contigit Chæreæ Terentiano, ut ipſe ille adoleſcens narrat. nam, cum de laſciua quadam tabula picta loqueretur, inquit.

Egomet quoq; id ſpectare cœpi, & quia conſimilem luſerat

Iam olim ille ludum, impendio magis animns gaudebat mihi,

Deum ſeſe in hominem conuertiſſe. & paulò poſt.

Ego homuncio hoc non facerem? Hinc etiam adulatores anſam interdum arripuere, fortunatorum hominum auribus blandiendi. Quomodo fecit Sophiſta ille, qui uolens extenuare ac penitus diluere infandum ſcelus Ptolemęi regis Aegypti, qui ſororem in matrimonium duxerat, illi aſſentans, pronunciauit hunc Homeri verſum è xvj. lib. Iliad.

Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε. Quaſi obſcurè ſignificare vellet, nihil noui ab illo rege cũ ſorore

consuescente perpetrari; cùm huiusmodi quoq; crimina ipse Iuppiter multò antea commisisset. Ex Eustath. cõmentationibus in proximè allatum Homeri uersum. Idem cum Platone sentit etiam Isocr. in Busir. qui eidem culpę affines esse existimat eos, qui talia dicunt, & qui ipsis fidem habent. Cęterùm hoc antiquitatis vitium, humana facinora Dijs immortalibus tribuendi, omnium uehementissimè exagitauit Arnob. adu. gen. lib. 5.

23. Ευδρομος, ἐμπαρ-) v. Ευδρομος, καὶ τὰ μὲν, τὸ Δάφνιν φιλῶν ὡς ἀγαθὸν νεανίσκον, τὰ δὲ ἀχθόμενος εἰ Γνάθωνος ἐμπαρ- p.

26. ἐκείνην) v. κἀκείνην p.

penul. κρυπτὰ) N. κρυφά.

p. 67. v. 1. βοῦς φασιν ἐν αὐλείῳ) Hesychius. βοῦς ἐν αὐλίῳ, παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων. Idem Suidas, Phauorinus, Apostolius.

p. 68. v. 12. μαντεύεσθαι) v. ματεύεσθαι p.

p. 69. v. 8. τρέχοντα) N. τρέφοντα

23. ἀλλὰ ἐν τύχαις.) Notandus Græcorum mos, qui illis pueris aliquid applicabant, quos exponebãt. Inde autem postea, vt poetæ comici, tragiciq; fingũt, aliquando illi agnoscebantur; mutatisq; temporibus ac fortunis parentum, libenter in familiã suam asciscebantur. Id quod tum Daphnidi, tum Cloe vsuuenit. Hac de re consule Pet. Vict. var. lect. lib. 2.

p. 70. v. 10. ὢν αἰπόλος:) N. & v. θέλει εἶναι αἰπόλος: p.

71. v. 16. γαμήσαντος,) v. γαμήσοντος, p.

Ibid. ἀγαπήσαντος.) v. ἀγαπήσοντος. p.

P.72.v.11. χερσί, τῷ] V. χερσὶ χλίειν, τοῦ p. vlt. χλωριῶντα] N. χλαρῶντα

p.73.v.3. ἠλέγχετο τοῖς λόγοις] V. ἤλεγχε τοὺς λόγους P.

12. ἰδὼν οὖν μαθεῖν, οἷόν ἐστι τὸ κάλλος ὅταν κόσμον προσλάβηται :] Eust. in illud ὀδυσ. ζ.

Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.

Δηλοῖ δ' ἐν τούτοις (inquit) ὁ ποιητής, ὡς τὸ σῶμα λουτροῖς τε τημελούμενον, κάλλιον γίνεται. καὶ ἱματίων δὲ λαμπρῶν περιθέσει εἰς τὸ καλὸν ἐξαλλάττεται. Noster quoque Poeta lepidè & ingeniosè idem ostendere uoluit, cum cecinit.

Che talor cresce vna beltà un bel manto.

Quinctil. Inst. lib. 8. Et cultus ingens, concessus atq; magnificus addit hominibus, ut Græco uersu testatũ est, auctoritatem. Vide adagium, εἵματα ἀνήρ. Quod in patrio etiam nostro sermone tritissimum est.

p.74.v.10. ἐξέπληξε) V. ἐξέπλησε P.

13. εὐδαιμόνιζον ἤδη) V. εὐδαιμόνιζον μὲν ἤδη P.

15. τῶν πλουσίων) V. τῶν μέγα πλουσ- P.

p.75.v.10. χορηγίαν) V. χορηγίας P.

11. τριηραρχίαν) V. τριηραρχίας P.

p.76.v.7. ἔστι] fort. ἔτι

11. ὑπεστόρεσεν] V. ὑπεστόρνυσεν P

24. ἐς] V. εἰς P.

FINIS.

Typogr. errata ſic corrigito.

P.2.v.4.δυρίπους ὑπ-| δυρίποις, ὑπ-
21.πρόστιπιν| πρόσειπεν
24.χρυτῆ| χρυτῆ
p.3.v.1.αἶγας,| αἶγες,
23.προσῆλθεν| προσῆλθεν
p.4.v.5.ἱκέτην| ἱκέτιν
8.ὑυρηθέντα| ὑυρεθέντα
13.ἀχροικίας| ἀγροικίας
21.ποιμένειν| ποιμαίνειν
p.5.v.2.ἐπὶ| .i. ἐπὶ. & hoc eò monui, quia à docto viro eam abbreuiationẽ aliter accipi video.
Ibid. κρισέον| χρησέον
p.6.v.23.κτ| κατὰ
p.7.v.12.ἤμαξε| ἤμαξε & ἤμαχσο| ἤμαχσο
17.αὐτὸν| αὐτὸν
p.8.v.vlt.σκολύμοις| σκολύμοις
p.9.v.13.λόγμη| λόχμη
28.πολλιὼ| πολιὼ
p.12.v.12.λαβοῦσα,| λαβοῦσα,
p.13.v.11.ἀχρῶν| ἀγρῶν
12.ἀχρους| ἀγρούς
27.σὺ| σοὶ
p.15.v.17.πελδυτηκότι| πεπλδυτηκότι
p.18.v.10.ἔιδει| ἔδει
p.19.v.2.συνεχοῦ| συνεχεῖ
p.20.v,27.τι| τί
p.22.v.1.ὄφθη| ὤφθη
p.23.v.12.ἀχροικίαν| ἀγροικίαν
p.24.v.9.ξενοδέκους| ξενοδόχους
26.ἀχρων| ἀγρῶν
p.25.v.9.περιπλῆς| περιπλῆς
p.28.v.10.πόλιν οἰκήσει| πόλιν λοιπὸν οἰκήσει
antepen.κομιθεῖσα| κομισθεῖσα
p.34.v.4.ἐπηγγείλατο τὸν| ἐπηγγείλατο αὐτοῖς τὸν
p.39.v.17.πόδε αὐτὸν χειμ-| πόδε αὐτὸν τῇ χειμ-
18.κίγλη| κίχλη
24.δὲ πάντα| δὲ ἄρα πάντα
p.42.v.3.μέγα παρε-| μέγα, παρε-
25.αὐ| αὖ
p.45.v.4.λόγμην| λόχμην
20.αὐτ ἀετὸν| αὐτὸν ἀετὸν
p.47.v.27.ἰχθῦς| ἰχθῦς
p.48.v.13.πλαστόμενον| πλαττόμενον
p.49.v.9.νύμφας| νύμφαις
p.50.v.14.καὶ εἰπ-| καὶ ὡς εἶπ-
p.51.v.2.δὲ οὐδὲν| μὴν οὐδὲν
p.53.v.pen.ὑπερηφάνοιν| ὑπερηφ-
p.54.v.11.οἰδανός| οὐδενός
12.ἀναβαλλόμεθα| ἀναβαλλώμεθα
p.56.v.3.ὁμοίους| ὁμοίως
p.61.v.19.αὐτῇ| αὐτῷ
p.62.v.11.ἀνώρυσαν| ἀνώρυξαν.

REGISTRVM.

¶ A B C D E F G H I K L M N.

Omnes sunt Duerniones, præter N.

FLORENTIAE,

APVD PHILIPPVM IVNCTAM.

M D IIC.

REGISTRVM.

¶ A B C D E F G H I K L M N.

Omnes sunt Duerniones, praeter N.

FLORENTIAE,
APVD PHILIPPVM IVNCTAM,
M D IIC.

UB